

Jubileerboken

(Den lille Genesis)

Jubileerboken også kjent som Den lille Genesis

Jubileerboken, også kalt Den lille Genesis, er en gammeltestamentlig apokryf tekst som gjenforteller historien fra skapelsen til Moses' tid. Teksten utvider 1. Mosebok og 2. Mosebok med kronologi, lover, pakter og høytider, fremstilt som åpenbaringer gitt til Moses på Sinai. Jubileerboken står i kanon i den etiopisk-ortodokse Tewahedo-kirken og den eritreisk-ortodokse Tewahedo-kirken, og regnes også som kanonisk i Beta Israel / etiopisk-jødisk tradisjon. Sentralt står sabbaten, pakten, Israels utvelgelse og tanken om at historien er ordnet av Gud etter jubelår og hellige tider.

Oversatt til norsk 2026

Denne norske oversettelsen bygger på Jubileerboken slik teksten er gjengitt i R. H. Charles, *The Apocrypha and Pseudepigrapha of the Old Testament* Oxford: Clarendon Press, 1913, digitalt tilgjengeliggjort via [Pseudepigrapha.com](https://www.pseudepigrapha.com).

Kildeteksten for denne norske oversettelsen er hentet fra følgende webadresse - <https://www.pseudepigrapha.com/jubilees/index.htm?utm>
Denne oversettelsen har fått overskrifter 2026.

Innledning

Jubileerboken er en tidlig jødisk tekst som gjenforteller historien fra skapelsen til Moses på Sinai. Den bygger på stoff fra 1. Mosebok og begynnelsen av 2. Mosebok, men ordner historien etter en hellig tidsregning med jubelår og årstider. Historien fremstilles som en åpenbaring gitt til Moses, som skal skrive ned det han får vite om fortidens og fremtidens hendelser.

Teksten viser hvordan historien, loven, sabbaten, høytidene og Israels kall er knyttet til en gudgitt orden fra skapelsen av. Årstallene i hakeparentes angir år regnet fra verdens skapelse og er tatt med for å tydeliggjøre tidsregningen. De er ikke vanlige vershenvisninger.

Tidsregningen i boken

1 årsuke = 7 år. En «uke» betyr ofte 7 år i historiske tidsangivelser, men 7 dager i skapelsesberetningen og omtalen av sabbaten.

1 jubelårsperiode = 7 årsuker = 49 år.

1 år = 364 dager.

364 dager = 52 hele uker.

I tidsregningen som presenteres i Jubileerboken, består hvert år av 364 dager, fordelt på 52 hele uker. Boken beskriver ingen ordning med skuddår eller ekstra dager for å tilpasse kalenderen til solåret.

Boken advarer mot å følge månens gang som grunnlag for årets inndeling, fordi dette vil forskyve de fastsatte tidene, sabbatene og høytidene. Kalenderen fremstilles som en gudgitt ordning som skal bevares gjennom alle slekter.

Tekstens åpning

Dette er historien om inndelingen av dagene etter loven og vitnesbyrdet, om årenes hendelser, deres årsuker og deres jubelår gjennom alle verdens år, slik Herren talte til Moses på Sinaifjellet da han gikk opp for å motta lovens og budets tavler, etter Guds røst som sa til ham: «Gå opp til toppen av fjellet.»

Kapittel 1 - Moses på Sinai og åpenbaringen om tidene

1 Og det skjedde i det første året etter at Israels barn dro ut av Egypt, i den tredje måneden, på den sekstende dagen i måneden, [2450 år etter verdens skapelse], at Gud talte til Moses og sa: «Kom opp til meg på fjellet, så vil jeg gi deg to steintavler med loven og budet som jeg har skrevet, slik at du kan undervise dem.»

2 Og Moses gikk opp på Guds fjell, og Herrens herlighet hvilte over Sinaifjellet, og en sky dekket det i seks dager.

3 Og på den sjuende dagen kalte han på Moses fra skyens indre, og Herrens herlighet viste seg som en flammende ild på toppen av fjellet.

4 Og Moses var på fjellet i førti dager og førti netter, og Gud underviste ham om den tidligere og den kommende historien, og om inndelingen av alle dagene etter loven og vitnesbyrdet.

5 Og han sa: «Legg deg på hjertet hvert ord jeg skal tale til deg på dette fjellet, og skriv dem ned i en bok, slik at kommende slekter kan se at jeg ikke har forlatt dem til tross for alt det onde de har gjort ved å bryte pakten som jeg oppretter mellom meg og deg for deres slekter i dag på Sinaifjellet.

6 Og når alt dette kommer over dem, skal de erkjenne at jeg er mer rettferdig enn dem i alle deres dommer og handlinger, og de skal forstå at jeg virkelig har vært med dem.

7 Skriv ned alle disse ordene som jeg forkynner deg i dag, for jeg kjenner deres opprør og deres hardnakkethet, allerede før jeg fører dem inn i landet som jeg med ed lovet deres fedre, Abraham, Isak og Jakob, da jeg sa: 'Til deres etterkommere vil jeg gi et land som flyter med melk og honning.'

8 Og de skal spise og bli mette, men så skal de vende seg til fremmede guder, guder som ikke kan utfri dem fra noen av deres trengsler. Og dette vitnesbyrdet skal lyde som et vitnesbyrd mot dem. For de skal glemme alle mine bud, ja, alt det jeg har befalt dem, og de skal følge hedningfolkene, deres urenhet og deres skam. De skal tjene deres guder, og disse skal bli til anstøt, trengsel, lidelse og en snare for dem.

9 Og mange skal omkomme og bli ført bort som fanger og falle i fiendens hender, fordi de har forlatt mine forskrifter og mine bud, høytidene i min pakt, mine sabbater og mitt hellige sted som jeg har helliget for meg selv iblant dem, mitt tabernakel og min helligdom som jeg har helliget for meg selv midt i landet, for at jeg skulle sette mitt navn der og la det bli værende der.

10 Og de skal bygge seg offerhauger og hellige lunder og lage utskårne gudebilder. Hver av dem skal tilbe sitt eget gudebilde og dermed gå seg vill. De skal ofre sine barn til demoner og til alt det som deres forvillede hjerter har frembrakt.

11 Og jeg skal sende vitner til dem for å vitne mot dem, men de skal ikke høre. De skal også drepe vitnene og forfølge dem som søker loven. De skal oppheve og forandre alt for å gjøre det som er ondt i mine øyne.

12 Og jeg skal skjule mitt ansikt for dem og overgi dem i hedningfolkenes hender, så de blir ført bort som fanger, plyndret og fortært. Jeg skal drive dem ut av landet og spre dem blant hedningfolkene.

13 Og de skal glemme hele min lov, alle mine bud og alle mine dommer. De skal fare vill når det gjelder nymåner, sabbater, høytider, jubelår og forskrifter.

14 Men etter dette skal de vende tilbake til meg fra hedningfolkenes av hele sitt hjerte, hele sin sjel og all sin kraft. Og jeg skal samle dem fra alle hedningfolkenes. De skal søke meg og finne meg når de søker meg av hele sitt hjerte og hele sin sjel.

15 Og jeg skal åpenbare for dem en overflod av fred og rettferdighet, og jeg skal plante rettskaffenhetens plante blant dem av hele mitt hjerte og hele min sjel. De skal være til velsignelse og ikke til forbannelse, og de skal være hodet og ikke halen.

16 Og jeg skal bygge min helligdom midt iblant dem og bo hos dem. Jeg skal være deres Gud, og de skal være mitt folk i sannhet og rettferdighet.

17 Og jeg skal ikke forlate dem eller svikte dem, for jeg er Herren deres Gud.»

18 Og Moses falt på sitt ansikt og ba og sa: «Å Herre, min Gud, forlat ikke ditt folk og din arv, så de farer vill i sine hjerters forvillelse. Overgi dem ikke i hendene på deres fiender, hedningfolkene, så de får herske over dem og får dem til å synde mot deg.

19 La din barmhjertighet, Herre, hvile over ditt folk, og skap en rettskaffen ånd i dem. La ikke Beliards ånd herske over dem, så den anklager dem for deg og lokker dem bort fra alle rettferdighetens veier, slik at de går til grunne for ditt ansikt.

20 For de er ditt folk og din arv, som du med din store makt har utfridd fra egypternes hender. Skap et rent hjerte og en hellig ånd i dem, og la dem ikke bli fanget i sine synder fra nå av og til evig tid.»

21 Og Herren sa til Moses: «Jeg kjenner deres gjenstridighet, deres tanker og deres hardnakkethet. De skal ikke bli lydige før de bekjenner sin egen synd og sine fedres synd.

22 Men etter dette skal de vende tilbake til meg i all rettskaffenhet, av hele sitt hjerte og hele sin sjel. Jeg skal omskjære forhuden på deres hjerter og på hjertene til deres etterkommere. Jeg skal skape en hellig ånd i dem og rense dem, så de aldri mer vender seg bort fra meg, fra den dagen og til evig tid.

23 Og deres sjeler skal holde fast ved meg og alle mine bud. De skal oppfylle mine bud, og jeg skal være deres Far, og de skal være mine barn.

24 Og de skal alle kalles den levende Guds barn. Hver engel og hver ånd skal vite, ja, de skal vite at disse er mine barn, og at jeg er deres Far i rettskaffenhet og rettferdighet, og at jeg elsker dem.

25 Skriv ned alle disse ordene som jeg forkynner deg på dette fjellet, fra det første til det siste, det som skal skje gjennom alle inndelingene av dagene etter loven og vitnesbyrdet, gjennom ukene og jubelårene, helt til evig tid, inntil jeg stiger ned og bor hos dem for alltid.»

26 Og han sa til engelen som står for hans ansikt: «Skriv for Moses fra skapelsens begynnelse og frem til min helligdom er blitt reist iblant dem for all evighet.

27 Og Herren skal vise seg for alles øyne, og alle skal vite at jeg er Israels Gud og Far til alle Jakobs barn, og Konge på Sions berg til evig tid. Og Sion og Jerusalem skal være hellige.»

28 Og engelen som står for Guds ansikt, og som gikk foran Israels leir, tok tavlene over årenes inndeling, fra skapelsens tid, med loven og vitnesbyrdet om ukene og jubelårene, etter de enkelte årene og etter det samlede antallet jubelår [etter de enkelte årene], fra dagen for den [nye] skapelsen, når himmelen og jorden og alt som er skapt i dem skal fornyes, etter himmelens krefter og alt som er skapt på jorden, helt til Herrens helligdom blir reist i Jerusalem på Sions berg, og alle himmellysene blir fornyet til helbredelse, fred og velsignelse for alle Israels utvalgte, slik at det skal være slik fra den dagen og gjennom alle jordens dager.

Kapittel 2 - Skapelsen og sabbatens innstiftelse

1 Og engelen som står for Guds ansikt, talte til Moses etter Herrens ord og sa: «Skriv ned hele skapelsens historie, hvordan Herren Gud på seks dager fullførte alle sine verk og alt han hadde skapt, og holdt sabbat på den sjuende dagen, helliget den for alle tider og fastsatte den som et tegn for alle sine verk.

2 For på den første dagen skapte han himmelen der oppe, jorden, vannene og alle åndene som tjener for hans ansikt: englene som står for hans ansikt, helliggjørelsens engler, englene [til ildens ånd og englene] til vindenes ånd, englene til skyenes ånd, mørkets, snøens, haglets og rimfrostens engler, englene til røstene, tordenen og lynet, englene til kuldens og varmens ånder, vinterens, vårens, høstens og sommerens ånder, og alle åndene til hans skapninger i himmelen og på jorden. Han skapte avgrunnene og mørket, skumringen <og natten>, lyset, daggryet og dagen, som han hadde forberedt i sitt hjertes visdom.

3 Og da så vi hans verk, og vi priste ham og lovet ham for alle hans gjerninger. For sju store verk skapte han på den første dagen.

4 Og på den andre dagen skapte han himmelhvelvingen midt i vannene, og vannene ble skilt fra hverandre den dagen. Halvparten steg opp over hvelvingen, og halvparten sank ned under hvelvingen som var midt over hele jordens overflate. Og dette var det eneste verket Gud skapte på den andre dagen.

5 Og på den tredje dagen befalte han vannene å trekke seg bort fra hele jordens overflate og samle seg på ett sted, slik at det tørre landet skulle komme til syne.

6 Og vannene gjorde som han hadde befalt dem. De trakk seg bort fra jordens overflate og samlet seg på ett sted utenfor denne hvelvingen, og det tørre landet kom til syne.

7 Og på den dagen skapte han alle havene, hvert på sitt samlingssted, og alle elvene, vannsamlingene i fjellene og over hele jorden, alle innsjøene, all

duggen på jorden, såkornet som blir sådd, alt som spirer, alle fruktbærende trær, skogens trær, Edens hage i Eden og alle planter etter sitt slag.

8 Disse fire store verkene skapte Gud på den tredje dagen. Og på den fjerde dagen skapte han solen, månen og stjernene og satte dem på himmelhvelvingen for å lyse over hele jorden, herske over dagen og natten og skille lyset fra mørket.

9 Og Gud bestemte at solen skulle være et stort tegn på jorden for dager, sabbater, måneder, høytider, år, sabbatsår, jubelår og alle årstider.

10 Og den skiller lyset fra mørket [og] fremmer vekst og trivsel, slik at alt som spirer og vokser på jorden, kan trives.

11 Disse tre slagene skapte han på den fjerde dagen. Og på den femte dagen skapte han de store sjøhyrene i vannets dyp, for disse var de første skapningene av kjøtt og blod som ble skapt ved hans hender, fiskene og alt som beveger seg i vannet, og alt som flyr, fuglene og alle deres slag.

12 Og solen steg opp over dem for å fremme deres trivsel, og over alt som var på jorden, alt som spirer frem fra jorden, alle fruktbærende trær og alt levende av kjøtt og blod.

13 Disse tre slagene skapte han på den femte dagen. Og på den sjette dagen skapte han alle jordens ville dyr, all buskap og alt som beveger seg på jorden.

14 Og etter alt dette skapte han mennesket. Som mann og kvinne skapte han dem, og han ga mennesket herredømme over alt som finnes på jorden og i havene, over alt som flyr, over de ville dyrene, buskapen, alt som beveger seg på jorden, og over hele jorden. Over alt dette ga han mennesket herredømme.

15 Og disse fire slagene skapte han på den sjette dagen. Til sammen var det tjueto slag.

16 Og han fullførte hele sitt verk på den sjette dagen, alt som er i himmelen og på jorden, i havene og i avgrunnene, i lyset og i mørket, ja, i alle ting.

17 Og han ga oss et stort tegn, sabbatsdagen, at vi skulle arbeide i seks dager, men holde sabbat på den sjuende dagen og hvile fra alt arbeid.

18 Og alle englene som står for Guds ansikt, og alle helliggjørelsens engler, disse to store gruppene, har han befalt å holde sabbat sammen med ham i himmelen og på jorden.

19 Og han sa til oss: 'Se, jeg vil skille ut et folk for meg selv blant alle folkene, og de skal holde sabbatsdagen. Jeg vil hellige dem for meg selv som mitt folk og velsigne dem. Slik jeg har helliget sabbatsdagen og helliger den

for meg selv, slik vil jeg også velsigne dem. De skal være mitt folk, og jeg skal være deres Gud.

20 Og jeg har utvalgt Jakobs etterkommere blant alle jeg har sett, og jeg har skrevet ham inn som min førstefødte sønn og helliget ham for meg selv for evig og alltid. Jeg vil lære dem om sabbatsdagen, slik at de kan holde sabbat og hvile fra alt arbeid på den.'

21 Og slik opprettet han et tegn ved den, som de skulle følge ved å holde sabbat sammen med oss på den sjuende dagen, spise og drikke og velsigne ham som har skapt alle ting. For slik han har velsignet og helliget et særskilt folk for seg selv fremfor alle andre folk, skulle også de holde sabbat sammen med oss.

22 Og han lot sine befalinger stige opp som en vellukt som var velbehagelig for ham gjennom alle dager ...

23 Det var tjueto overhoder for menneskeslekten fra Adam til Jakob, og tjueto slag av verk ble skapt frem til den sjuende dagen. Denne dagen er velsignet og hellig, og de førstnevnte er også velsignet og hellige. Og det ene tjener sammen med det andre til helliggjørelse og velsignelse.

24 Og disse, Jakob og hans etterkommere, fikk det gitt at de alltid skulle være de velsignede og hellige som tilhører det første vitnesbyrdet og den første loven, slik han hadde helliget og velsignet sabbatsdagen på den sjuende dagen.

25 Han skapte himmelen og jorden og alt han skapte, på seks dager, og Gud gjorde den sjuende dagen hellig fremfor alle sine verk. Derfor befalte han at den som utfører noe arbeid på den dagen, skal dø, og den som vanhelliger den, skal visselig dø.

26 Derfor skal du befale Israels barn å holde denne dagen, slik at de holder den hellig og ikke utfører noe arbeid på den eller vanhelliger den, for den er helligere enn alle andre dager.

27 Og den som vanhelliger den, skal visselig dø, og den som utfører noe arbeid på den, skal visselig dø for evig, slik at Israels barn kan holde denne dagen gjennom alle sine slekter og ikke bli rykket opp fra landet. For det er en hellig og velsignet dag.

28 Og enhver som holder denne dagen og holder sabbat ved å hvile fra alt sitt arbeid, skal være hellig og velsignet gjennom alle dager, slik som vi er.

29 Forkynn og kunngjør for Israels barn loven om denne dagen, at de skal holde sabbat på den og ikke forlate den på grunn av sine hjerters forvillelse. Det er ikke tillatt å utføre noe upassende arbeid på den, følge sine egne lyster eller tilberede noe å spise eller drikke. Det er heller ikke tillatt å hente

vann eller bære noen byrde inn eller ut gjennom portene sine, dersom de ikke har gjort den klar for seg på den sjette dagen i sine boliger.

30 Og de skal ikke bære noe inn eller ut fra hus til hus på den dagen. For denne dagen er helligere og mer velsignet enn noen jubelårsdag i jubelårene. På denne dagen holdt vi sabbat i himmelen før det ble kunngjort for noe menneske at sabbaten skulle holdes på jorden.

31 Og Skaperen av alle ting velsignet den, men han helliget ikke alle folk og nasjoner til å holde sabbat på den, bare Israel. Dem alene tillot han å spise og drikke og holde sabbat på den på jorden.

32 Og Skaperen av alle ting velsignet denne dagen, som han hadde skapt til velsignelse, hellighet og herlighet fremfor alle andre dager.

33 Denne loven og dette vitnesbyrdet ble gitt til Israels barn som en evig lov gjennom alle deres slekter.»

Kapittel 3 - Adam og Eva i Eden

1 Og i løpet av de seks dagene i den andre uken førte vi, etter Guds ord, alle ville dyr, all buskap, alle fugler, alt som beveger seg på jorden, og alt som beveger seg i vannet, frem for Adam, etter deres slag og arter. De ville dyrene på den første dagen, buskapen på den andre dagen, fuglene på den tredje dagen, alt som beveger seg på jorden på den fjerde dagen, og det som beveger seg i vannet på den femte dagen.

2 Og Adam ga dem alle navn, hvert sitt eget navn, og det navnet han ga dem, ble deres navn.

3 Og i løpet av disse fem dagene så Adam alle disse skapningene, både hann og hunn, av alle slag som fantes på jorden. Men han var alene og fant ingen hjelpere som passet for ham.

4 Og Herren sa til oss: «Det er ikke godt for mannen å være alene. La oss skape en helper som passer for ham.»

5 Og Herren vår Gud lot en dyp søvn falle over ham, og han sov. Da tok han et av ribbeina hans for å skape kvinnen. Dette ribbeinet fra hans side ble opphavet til kvinnen. Han fylte stedet med kjøtt og formet kvinnen.

6 Og han vekket Adam fra søvnen, og da Adam våknet på den sjette dagen, reiste han seg. Og han førte kvinnen til ham, og Adam kjente henne igjen og sa til henne: «Dette er nå bein av mine bein og kjøtt av mitt kjøtt. Hun skal kalles [min] hustru, fordi hun er tatt fra sin mann.»

7 Derfor skal mann og hustru være ett, og derfor skal en mann forlate sin far og sin mor og holde fast ved sin hustru, og de skal være ett kjøtt.

8 I den første uken ble Adam skapt, og ribbeinet som hans hustru ble skapt av. I den andre uken viste han henne frem for ham. Derfor ble budet gitt

om at urenheten etter fødselen av et guttebarn skulle vare i sju dager, og etter fødselen av et jentebarn i to ganger sju dager.

9 Og da Adam hadde fullført førti dager i landet der han var skapt, førte vi ham inn i Edens hage for å dyrke og vokte den. Men hans hustru ble ført inn på den åttiende dagen, og først da kom hun inn i Edens hage.

10 Og derfor er budet om en kvinne som føder, skrevet på de himmelske tavlene: «Hvis hun føder en gutt, skal hun være uren i sju dager, tilsvarende den første uken. I trettitre dager skal hun være i sitt renselsesblod. Hun skal ikke røre ved noe hellig eller gå inn i helligdommen før disse dagene som er fastsatt ved fødselen av en gutt, er fullført.

11 Men hvis hun føder en jente, skal hun være uren i to uker, tilsvarende de to første ukene, og i sekstiseks dager skal hun være i sitt renselsesblod. Til sammen blir dette åtti dager.»

12 Og da hun hadde fullført disse åtti dagene, førte vi henne inn i Edens hage, for den er helligere enn hele den øvrige jorden, og hvert tre som er plantet der, er hellig.

13 Derfor ble forskriften om disse dagene fastsatt for en kvinne som føder en gutt eller en jente. Hun skal ikke røre ved noe hellig eller gå inn i helligdommen før dagene som er fastsatt for et guttebarn eller et jentebarn, er fullført.

14 Dette er loven og vitnesbyrdet som ble skrevet ned for Israel, for at de skulle holde det alle sine dager.

15 Og i den første uken av det første jubelåret [år 1–7 etter skapelsen] var Adam og hans hustru i Edens hage i sju år. De dyrket og vokter den, og vi ga ham arbeid og lærte ham å gjøre alt som hørte til dyrkingen av hagen.

16 Og han dyrket hagen. Han var naken uten å være klar over det, og han skammet seg ikke. Han beskyttet hagen mot fuglene, de ville dyrene og buskapen. Han samlet frukten, spiste av den og la resten til side for seg selv og sin hustru [og la til side det som skulle oppbevares].

17 Og da de sju årene han hadde vært der, var fullført, nøyaktig sju år, [år 8 etter skapelsen], kom slangen på den syttende dagen i den andre måneden og nærmet seg kvinnen. Og slangen sa til kvinnen: «Har Gud virkelig befalt dere at dere ikke skal spise av noe tre i hagen?»

18 Og hun svarte den: «Gud har sagt til oss at vi kan spise av frukten fra alle trærne i hagen. Men om frukten fra treet som står midt i hagen, har Gud sagt: ‘Dere skal ikke spise av den og heller ikke røre ved den, for da skal dere dø.’»

19 Og slangen sa til kvinnen: «Dere skal slett ikke dø. For Gud vet at den dagen dere spiser av den, skal øynene deres åpnes, og dere skal bli som guder og kjenne godt og ondt.»

20 Og kvinnen så at treet var tiltalende og vakkert å se på, og at frukten var god å spise. Da tok hun av frukten og spiste.

21 Og etter at hun først hadde dekket sin nakenhet med fikenblader, ga hun også av frukten til Adam, og han spiste. Da ble øynene hans åpnet, og han så at han var naken.

22 Og han tok fikenblader og sydde dem sammen og laget seg et lendeklede for å dekke sin nakenhet.

23 Og Gud forbannet slangen og var vred på den for alltid ...

24 Og han var vred på kvinnen fordi hun hadde lyttet til slangens røst og spist. Og han sa til henne: «Jeg vil gjøre din sorg og dine smerter langt større. Med smerte skal du føde barn. Din lengsel skal være rettet mot din mann, og han skal herske over deg.»

25 Og til Adam sa han også: «Fordi du lyttet til din hustrus røst og spiste av treet som jeg hadde befalt deg ikke å spise av, skal jorden være forbannet for din skyld. Torner og tistler skal den bære frem for deg, og i ditt ansikts svette skal du spise ditt brød, inntil du vender tilbake til jorden som du ble tatt av. For jord er du, og til jord skal du vende tilbake.»

26 Og han laget klær av skinn til dem og kledde dem, og han sendte dem ut av Edens hage.

27 Og den dagen Adam gikk ut av hagen, bar han frem et offer som en vellukt: virak, galbanum, stakte og krydderier. Dette gjorde han om morgenen ved soloppgang, fra den dagen han hadde dekket sin nakenhet.

28 Og på den dagen ble munnen lukket på alle ville dyr, all buskap, alle fugler, alt som går og alt som beveger seg, slik at de ikke lenger kunne tale. For tidligere hadde de alle talt med hverandre med ett språk og én tunge.

29 Og han drev alt levende kjøtt og blod ut av Edens hage, og alle skapningene ble spredt etter sine slag og arter til de stedene som var skapt for dem.

30 Og blant alle de ville dyrene og all buskapen var det bare Adam han ga mulighet til å dekke sin nakenhet.

31 Derfor er det foreskrevet på de himmelske tavlene for alle som kjenner lovens dom, at de skal dekke sin nakenhet og ikke blotte seg slik hedningfolkene gjør.

32 Og på nymånedagen i den fjerde måneden gikk Adam og hans hustru ut av Edens hage, og de bosatte seg i landet Elda, i det landet hvor de var blitt skapt.

33 Og Adam ga sin hustru navnet Eva.

34 Og de fikk ingen sønn før det første jubelåret [år 8 etter skapelsen], og etter dette hadde han omgang med henne.

35 Og nå dyrket han jorden slik han hadde fått undervisning om i Edens hage.

Kapittel 4 - Kain, Abel, Set og Enok

1 Og i den tredje uken av det andre jubelåret [år 64–70 etter skapelsen] fødte hun Kain, og i den fjerde uken [år 71–77] fødte hun Abel, og i den femte uken [år 78–84] fødte hun datteren Âwân.

2 Og i det første året av det tredje jubelåret [år 99–105 etter skapelsen] drepte Kain Abel, fordi Gud tok imot Abels offer, men ikke tok imot Kains offer.

3 Og han drepte ham ute på marken, og blodet hans ropte fra jorden til himmelen og klaget over at han var blitt drept.

4 Og Herren irectesatte Kain for det han hadde gjort mot Abel, fordi han hadde drept ham. Han gjorde ham til en flyktning på jorden på grunn av sin brors blod, og han forbannet ham på jorden.

5 Og derfor står det skrevet på de himmelske tavlene: «Forbannet er den som svikefullt slår sin neste i hjel, og alle som har sett og hørt det, skal si: 'La det skje.' Og den som har sett det uten å fortelle om det, skal være forbannet på samme måte som den andre.»

6 Og derfor kunngjør vi, når vi trer frem for Herren vår Gud, all synd som blir begått i himmelen og på jorden, i lyset og i mørket og overalt.

7 Og Adam og hans hustru sørget over Abel i fire årsuker [år 99–127 etter skapelsen]. Men i det fjerde året av den femte uken [år 130] fikk de igjen glede, og Adam hadde igjen omgang med sin hustru. Hun fødte ham en sønn, og han ga ham navnet Set, for han sa: «Gud har gitt oss en annen etterkommer på jorden i stedet for Abel, for Kain drepte ham.»

8 Og i den sjette uken [år 134–140] fikk han datteren Azûrâ.

9 Og Kain tok sin søster Âwân til hustru, og hun fødte ham Enok ved slutten av det fjerde jubelåret [år 190–196 etter skapelsen]. Og i det første året av den første uken i det femte jubelåret [år 197] begynte man å bygge hus på jorden. Kain bygde en by og kalte den Enok etter sin sønn.

10 Og Adam hadde omgang med sin hustru Eva, og hun fødte ham ytterligere ni sønner.

11 Og i den femte uken av det femte jubelåret [år 225–231 etter skapelsen] tok Set sin søster Azûrâ til hustru, og i det fjerde året av den sjette uken [år 235] fødte hun ham Enos.

12 Han begynte å påkalle Herrens navn på jorden.

13 Og i det sjuende jubelåret, i den tredje uken [år 309–315 etter skapelsen], tok Enos sin søster Nôâm til hustru. Hun fødte ham en sønn i det tredje året av den femte uken, og han ga ham navnet Kenan.

14 Og ved slutten av det åttende jubelåret [år 386–392 etter skapelsen] tok Kenan sin søster Mûalêlêth til hustru. Hun fødte ham en sønn i det niende jubelåret, i det tredje året av den første uken [år 395], og han ga ham navnet Mahalalel.

15 Og i den andre uken av det tiende jubelåret [år 449–455 etter skapelsen] tok Mahalalel Dina, datter av Barakiel, som var hans fars bror, til hustru. Hun fødte ham en sønn i det sjette året av den tredje uken [år 461], og han ga ham navnet Jared. For i hans dager steg Herrens engler ned til jorden, de som kalles Vokterne, for å undervise menneskenes barn og lære dem å utøve rettferdig dom og handle rettskaffent på jorden.

16 Og i det ellefte jubelåret [år 512–518 etter skapelsen] tok Jared seg en hustru. Hun het Baraka og var datter av Râsûjâl, hans fars bror. Han tok henne til hustru i den fjerde uken av dette jubelåret [år 522], og hun fødte ham en sønn i den femte uken, i det fjerde året av jubelåret. Han ga ham navnet Enok.

17 Og han var det første mennesket som var født på jorden, som lærte å skrive og tilegnet seg kunnskap og visdom. Han skrev ned himmelens tegn i en bok etter månedenes rekkefølge, slik at menneskene kunne kjenne årets tider etter de enkelte månedenes orden.

18 Og han var den første som skrev ned et vitnesbyrd. Han vitnet for menneskenes sønner gjennom slektene på jorden, fortalte om jubelårenes uker, gjorde kjent årets dager, ordnet månedene og redegjorde for årenes sabbater, slik vi hadde åpenbart dem for ham.

19 Og det som hadde vært, og det som skulle komme, så han i et syn mens han sov. Han så hvordan det skulle gå med menneskenes barn gjennom alle deres slekter frem til dommens dag. Han så og forsto alt, skrev ned sitt vitnesbyrd og etterlot vitnesbyrdet på jorden for alle menneskenes barn og deres etterkommere.

20 Og i det tolvte jubelåret [år 582–588], i den sjuende uken, tok han seg en hustru. Hun het Edna og var datter av Danel, hans fars bror. Og i det

sjette året av denne uken [år 587 etter skapelsen] fødte hun ham en sønn, og han ga ham navnet Metusjalah.

21 Og dessuten var han sammen med Guds engler gjennom disse seks jubelårene, og de viste ham alt som finnes på jorden og i himmelen, og hvordan solen styres. Og han skrev ned alt.

22 Og han vitnet mot Vokterne, som hadde syndet med menneskenes døtre. For de hadde begynt å forene seg med menneskenes døtre og dermed gjøre seg urene, og Enok vitnet mot dem alle.

23 Og han ble tatt bort fra menneskenes barn, og vi førte ham inn i Edens hage med storhet og ære. Og se, der skriver han ned verdens fordømmelse og dom og all ondskaper som menneskenes barn begår.

24 Og på grunn av dette lot Gud vannflommen komme over hele Edens land. For der var han satt som et tegn, og han skulle vitne mot alle menneskenes barn og fortelle om alle slektenes gjerninger frem til fordømmelsens dag.

25 Og han brente helligdommens røkelse, velluktende krydderier som var velbehagelige for Herren, på fjellet.

26 For Herren har fire steder på jorden: Edens hage, Østens fjell, dette fjellet hvor du står i dag, Sinaifjellet, og Sions berg, som skal helliges i den nye skapelsen for å helliggjøre jorden. Gjennom det skal jorden bli rensset og helliget fra all sin skyld og urenheter gjennom alle verdens slekter.

27 Og i det fjortende jubelåret [år 652 etter skapelsen] tok Metusjalah seg en hustru. Hun het Edna og var datter av Azrial, hans fars bror. Han tok henne til hustru i det første året av den tredje uken [år 701–707 etter skapelsen], og hun fødte ham en sønn som han ga navnet Lamek.

28 Og i det femtende jubelåret, i den tredje uken, tok Lamek seg en hustru. Hun het Betenos og var datter av Baraki'il, hans fars bror. Og i denne uken fødte hun ham en sønn, og han ga ham navnet Noah, for han sa: «Denne skal trøste meg i min møyen og alt mitt arbeid, og for jorden som Herren har forbannet.»

29 Og ved slutten av det nittende jubelåret, i det sjette året av den sjuende uken [år 930 etter skapelsen], døde Adam. Alle sønnene hans begravde ham i landet der han var blitt skapt, og han var den første som ble begravet i jorden.

30 Og han manglet sytti år på å bli tusen år gammel. For tusen år er som én dag etter himmelens vitnesbyrd. Derfor ble det skrevet om kunnskapens tre: «Den dagen dere spiser av det, skal dere dø.» Av denne grunn fullførte han ikke årene som utgjorde denne dagen, for han døde mens den ennå varte.

31 Og ved slutten av dette jubelåret ble Kain drept, i det samme året etter Adam. For huset hans falt sammen over ham, og han døde inne i huset sitt. Han ble drept av steinene fra huset, for med en stein hadde han drept Abel, og ved en stein ble han selv drept etter en rettferdig dom.

32 Derfor ble det fastsatt på de himmelske tavlene: «Med det redskapet en mann dreper sin neste, skal han selv drepes. På samme måte som han har skadet en annen, skal det gjøres mot ham.»

33 Og i det tjuefemte jubelåret [år 1205 etter skapelsen] tok Noah seg en hustru. Hun het Emzârâ og var datter av Râkê'êl, hans fars bror. Han tok henne til hustru i det første året av den femte uken [år 1207 etter skapelsen]. I det tredje året av denne uken fødte hun ham Sem, i det femte året [år 1209] fødte hun ham Kam, og i det første året av den sjette uken [år 1212] fødte hun ham Jafet.

Kapittel 5 - Vokterne, kjempene og syndfloden

1 Og det skjedde da menneskenes barn begynte å bli mange på jorden og de fikk døtre, at Guds engler i et bestemt år av dette jubelåret så at døtrene var vakre. De tok seg hustruer blant alle dem de valgte, og kvinnene fødte dem sønner, og disse var kjemper.

2 Og lovløsheten økte på jorden, og alt levende fordervet sine veier, både mennesker, buskap, ville dyr, fugler og alt som beveger seg på jorden. Alle fordervet sine veier og den orden som var gitt dem, og de begynte å fortære hverandre. Lovløsheten økte på jorden, og alle menneskers tanker og alt de forestilte seg, var stadig bare ondt.

3 Og Gud så på jorden, og se, den var fordervet. Alt levende hadde fordervet den orden som var gitt det, og alle som levde på jorden, hadde gjort all slags ondskap for hans øyne.

4 Og han sa at han ville utslette menneskene og alt levende som han hadde skapt, fra jordens overflate.

5 Men Noah fant nåde for Herrens øyne.

6 Og mot englene som han hadde sendt ned til jorden, ble han overmåte vred. Han ga befaling om at de skulle fratas all sin myndighet, og han befalte oss å binde dem i jordens dyp. Og se, de ligger bundet der nede og holdes atskilt.

7 Og mot sønnene deres gikk det ut en befaling fra hans ansikt om at de skulle rammes av sverdet og fjernes fra under himmelen.

8 Og han sa: «Min ånd skal ikke bli værende i mennesket for alltid, for også de er kjøtt, og deres dager skal være hundre og tjue år.»

9 Og han sendte sitt sverd inn blant dem, slik at hver skulle drepe sin neste. De begynte å drepe hverandre, helt til alle falt for sverdet og ble utslettet fra jorden.

10 Og fedrene deres var vitner til deres undergang. Etter dette ble de bundet i jordens dyp for alltid, frem til dagen for den store fordømmelsen, da dommen skal fullbyrdes over alle som har fordervet sine veier og sine gjerninger for Herren.

11 Og han utslettet dem alle fra deres steder, og ikke én av dem ble igjen uten å bli dømt etter all sin ondskap.

12 Og han ga alle sine skapninger en ny og rettferdig natur, slik at de aldri mer skulle synde i sitt vesen, men alltid være rettferdige, hver etter sitt slag.

13 Og dommen over alle er fastsatt og skrevet med rettferdighet på de himmelske tavlene. Dette gjelder også dommen over alle som forlater den veien de er bestemt til å vandre på. Dersom de ikke vandrer på den, er dommen skrevet ned for hver skapning og hvert slag.

14 Og det finnes ingenting i himmelen eller på jorden, i lyset eller i mørket, i dødsriket eller i dypet eller på mørkets sted som ikke blir dømt. Alle dommene er fastsatt, skrevet ned og inngravert.

15 Han skal dømme alle, den store etter hans storhet og den lille etter hans litenhet, og hver enkelt etter hans vei.

16 Og han gjør ikke forskjell på mennesker og tar heller ikke imot gaver når han har sagt at han skal holde dom over hver enkelt. Selv om noen ga ham alt som finnes på jorden, ville han verken ta hensyn til gavene eller personen eller ta imot noe fra hans hånd, for han er en rettferdig dommer.

17 [Og om Israels barn er det skrevet og fastsatt: Dersom de vender om til ham i rettferdighet, skal han tilgi alle deres overtredelser og forlate alle deres synder.

18 Det er skrevet og fastsatt at han skal vise barmhjertighet mot alle som én gang hvert år vender om fra all sin skyld.]

19 Men blant alle dem som hadde fordervet sine veier og tanker før vannflommen, var det ingen som fant velvilje hos Gud, bortsett fra Noah alene. Han ble tatt imot også for sine sønners skyld, og Gud reddet dem fra vannflommen på grunn av ham. For Noahs hjerte var rettferdig på alle hans veier, slik det var befalt ham, og han hadde ikke veket fra noe av det som var fastsatt for ham.

20 Og Herren sa at han ville utslette alt som fantes på jorden, både mennesker og buskap og

21 ville dyr, himmelens fugler og alt som beveger seg på jorden. Og han befalte Noah å bygge seg en ark, slik at han kunne redde seg fra vannflommen.

22 Og Noah bygde arken nøyaktig slik Gud hadde befalt ham, i det tjuesjuende jubelåret, i det femte året av den femte uken, på nymånedagen i den første måneden [år 1307 etter skapelsen].

23 Og han gikk inn i arken i det sjette året [år 1308 etter skapelsen], i den andre måneden, fra nymånedagen i den andre måneden og frem til den sekstende dagen. Han gikk inn i arken sammen med alt det vi hadde ført til ham, og Herren lukket arken utenfra om kvelden den syttende dagen.

24 Og Herren åpnet himmelens sju flomporter og åpningene til kildene i det store dypet, sju åpninger i alt.

25 Og flomportene begynte å øse vann ned fra himmelen i førti dager og førti netter. Også kildene i dypet sendte vann opp, helt til hele verden var fylt med vann.

26 Og vannet steg på jorden. Det steg femten alen over alle de høye fjellene. Arken ble løftet opp fra jorden og drev på vannets overflate.

27 Og vannet hersket over jordens overflate i fem måneder, hundre og femti dager.

28 Og arken drev av sted og ble liggende på toppen av Lubar, et av Araratfjellene.

29 Og på nymånedagen i den fjerde måneden ble kildene i det store dypet lukket, og himmelens flomporter ble stengt. På nymånedagen i den sjuende måneden ble alle åpningene til jordens avgrunner åpnet, og vannet begynte å synke ned i dypet under jorden.

30 Og på nymånedagen i den tiende måneden kom fjelltoppene til syne, og på nymånedagen i den første måneden ble jorden synlig.

31 Og vannet forsvant fra jordens overflate i den femte uken av det sjuende året [år 1309 etter skapelsen], og på den syttende dagen i den andre måneden var jorden tørr.

32 Og på den tjuesjuende dagen i samme måned åpnet Noah arken og slapp ut de ville dyrene, buskapen, fuglene og alt som beveger seg.

Kapittel 6 - Noahs offer, pakten og årets inndeling

1 Og på nymånedagen i den tredje måneden gikk Noah ut av arken og bygde et alter på fjellet.

2 Og han gjorde soning for jorden. Han tok et kje og gjorde soning med blodet fra det for all jordens skyld, for alt som hadde vært på jorden, var blitt utslettet, bortsett fra dem som var i arken sammen med Noah.

3 Og han la fett fra dyret på alteret. Deretter tok han en okse, en geit, en sau og kje, salt, en turteldue og en dueunge og bar frem et brennoffer på alteret. Han helte over et offer blandet med olje, stenket vin og strødde virak over det hele, slik at en vellukt steg opp, velbehagelig for Herren.

4 Og Herren kjente den gode duften og opprettet en pakt med ham om at det aldri mer skulle komme en flom som ødela jorden. Så lenge jorden består, skulle såtid og høsttid aldri opphøre. Kulde og varme, sommer og vinter, dag og natt skulle verken forandre sin orden eller opphøre for alltid.

5 «Og dere skal være fruktbare og bli mange på jorden, fylle den og være til velsignelse på den. Jeg vil legge frykt og redsel for dere i alt som finnes på jorden og i havet.

6 Og se, jeg har gitt dere alle ville dyr, alle skapninger med vinger, alt som beveger seg på jorden, fiskene i vannet og alle ting til føde. Slik jeg ga dere de grønne plantene, har jeg gitt dere alt dette å spise.

7 Men kjøtt med livet i, det vil si blodet, skal dere ikke spise. For livet til alt kjøtt er i blodet, og jeg vil kreve deres livsblod til regnskap. Av hvert menneske og av hvert dyr vil jeg kreve menneskets blod.

8 Den som utøser menneskeblod, ved mennesker skal hans blod bli utøst, for Gud skapte mennesket i sitt bilde.

9 Og dere skal være fruktbare og bli mange på jorden.»

10 Og Noah og sønnene hans sverget at de ikke skulle spise blod fra noe kjøtt. Og i denne måneden opprettet han en pakt for Herren Gud som skulle gjelde for alltid, gjennom alle slekter på jorden.

11 Derfor talte han til deg og befalte at du i denne måneden skulle opprette en pakt med Israels barn på fjellet, med en ed, og at du skulle stenke blod på dem på grunn av alle ordene i pakten som Herren opprettet med dem for alltid.

12 Og dette vitnesbyrdet er skrevet om dere, for at dere alltid skal holde det. Dere skal aldri spise blod fra ville dyr, fugler eller buskap så lenge jorden består. Den som spiser blod fra ville dyr, buskap eller fugler, skal sammen med sine etterkommere bli rykket opp fra landet.

13 Og du skal befale Israels barn at de ikke skal spise noe blod, slik at deres navn og deres etterkommere alltid kan bestå for Herren vår Gud.

14 Og for denne loven finnes det ingen tidsbegrensning, for den gjelder for alltid. De skal holde den gjennom alle sine slekter, slik at de ved blodet foran alteret stadig kan be om soning på deres vegne. Hver dag, både morgen og kveld, skal de for alltid søke tilgivelse for dere hos Herren, slik at de kan holde loven og ikke bli rykket opp.

15 Og han ga Noah og sønnene hans et tegn på at det aldri mer skulle komme en flom over jorden.

16 Han satte sin bue i skyen som et tegn på den evige pakten om at det aldri mer skulle komme en flom som ødela jorden, så lenge jorden består.

17 Derfor er det fastsatt og skrevet på de himmelske tavlene at de skal feire ukefesten i denne måneden én gang i året, for å fornye pakten hvert år.

18 Og hele denne høytiden ble feiret i himmelen fra skapelsens dag og frem til Noahs dager, i tjueseks jubelår og fem årsuker [år 1309–1659 etter skapelsen]. Noah og sønnene hans holdt den i sju jubelår og én årstuke, frem til Noah døde. Men etter Noahs død sluttet sønnene hans å holde den, helt frem til Abrahams dager, og de spiste blod.

19 Men Abraham holdt høytiden, og Isak og Jakob og hans barn holdt den frem til dine dager. I dine dager hadde Israels barn glemt den, helt til dere igjen feiret den på dette fjellet.

20 Og du skal befale Israels barn å holde denne høytiden gjennom alle sine slekter som et bud for dem. Én dag hvert år, i denne måneden, skal de feire høytiden.

21 For dette er ukefesten og førstegrødefesten. Denne høytiden er todelt og har en dobbel betydning. Dere skal feire den slik det er skrevet og inngravert om den.

22 For jeg har skrevet i boken med den første loven, i det jeg har skrevet for deg, at du skal feire den til fastsatt tid, én dag hvert år. Jeg har også forklart deg hvilke ofre som hører til den, slik at Israels barn skal huske den og feire den gjennom alle sine slekter, én dag hvert år i denne måneden.

23 Og nymånedagen i den første måneden, nymånedagen i den fjerde måneden, nymånedagen i den sjuende måneden og nymånedagen i den tiende måneden er minnedager og dager som markerer årstidene i årets fire inndelinger. Disse dagene er skrevet ned og fastsatt som et vitnesbyrd for alltid.

24 Og Noah fastsatte dem som høytider for seg selv og for alle kommende slekter, slik at de skulle være til minne om det som hadde hendt ham.

25 For på nymånedagen i den første måneden fikk han befaling om å bygge seg en ark, og på den dagen ble jorden tørr, og han åpnet arken og så jorden.

26 Og på nymånedagen i den fjerde måneden ble åpningene til kildene i det store dypet under jorden lukket. Og på nymånedagen i den sjuende måneden ble alle åpningene til jordens avgrunner åpnet, og vannet begynte å synke ned i dem.

27 Og på nymånedagen i den tiende måneden kom fjelltoppene til syne, og Noah gledet seg.

28 Og derfor fastsatte han disse dagene som høytider for seg selv, til evig minne, og slik ble de fastsatt.

29 Og de ble skrevet inn på de himmelske tavlene. Hver av de fire delene hadde tretten uker, og minnedagene fulgte etter hverandre, fra den første til den andre, fra den andre til den tredje og fra den tredje til den fjerde.

30 Og alle dagene etter denne ordningen utgjør femtito uker med dager, og dermed blir hele året fullstendig. Slik er det inngravert og fastsatt på de himmelske tavlene.

31 Og dette budet skal ikke forsømmes, verken i et eneste år eller fra år til år.

32 Og du skal befale Israels barn å holde årene etter denne beregningen, tre hundre og sekstifire dager. Dette skal utgjøre et fullstendig år, og de skal ikke forskyve årets tider, dager eller høytider. For alt skal falle på sin rette plass etter det som er vitnet om dem, og de skal verken utelate noen dag eller forskyve noen høytid.

33 Men dersom de forsømmer dette og ikke holder dagene etter hans bud, skal de forstyrre alle sine fastsatte tider, og årene skal komme ut av sin rette orden [og de skal forstyrre årstidene, og årene skal forskyves]. De skal da forsømme sine forskrifter.

34 Og alle Israels barn skal glemme og ikke lenger finne den rette inndelingen av årene. De skal glemme nymånedagene, årstidene og sabbatene, og de skal ta feil av hele årenes orden.

35 For jeg vet dette, og fra nå av vil jeg kunngjøre det for deg. Dette er ikke noe jeg selv har funnet på, for boken ligger skrevet foran meg, og på de himmelske tavlene er inndelingen av dagene fastsatt, for at de ikke skal glemme paktens høytider og begynne å følge hedningfolkenes høytider i deres villfarelse og uvitenhet.

36 For det skal komme mennesker som nøye følger månens gang og dermed forstyrrer de fastsatte tidene, fordi månen fra år til år kommer ti dager for tidlig.

37 Derfor skal det komme år da de forstyrrer den rette orden og gjør vitnesbyrdets dag til en avskyelig dag og en uren dag til en høytidsdag. De skal blande sammen alle dagene, det hellige med det urene og det urene med det hellige. For de skal ta feil av månedene, sabbatene, høytidene og jubelårene.

38 Derfor befaler jeg deg og vitner for deg, slik at du kan vitne for dem. For etter din død skal dine etterkommere forstyrre denne ordenen, slik at de ikke lenger regner året som nøyaktig tre hundre og sekstifire dager. Derfor skal de ta feil av nymånedagene, årstidene, sabbatene og høytidene, og de skal spise alle slags blod sammen med alle slags kjøtt.

Kapittel 7 - Noahs vingård og hans formaninger

1 Og i det første året av den sjuende uken i dette jubelåret [år 1317 etter skapelsen] plantet Noah vinranker på fjellet der arken hadde stanset, kalt Lubar, et av Araratfjellene. De bar frukt i det fjerde året [år 1320], og han vasket frukten og høstet den i den sjuende måneden samme år.

2 Og han laget vin av druene og helte den i et kar. Der oppbevarte han den frem til det femte året [år 1321], til den første dagen, på nymånedagen i den første måneden.

3 Og han feiret denne høytidsdagen med glede. Han bar frem et brennoffer til Herren: en ung okse, en vær, sju ett år gamle sauer og et kje, for å gjøre soning for seg selv og sønnene sine.

4 Og han gjorde først i stand kjeet og strøk noe av blodet på kjøttet som lå på alteret han hadde bygget. Alt fett la han på alteret der han bar frem brennofferet. Deretter gjorde han i stand oksen, væren og sauene og la alt kjøttet deres på alteret.

5 Og han la alle grødeofrene deres, blandet med olje, på alteret. Deretter stanket han vin på ilden han tidligere hadde tent på alteret, og la røkelse på alteret, slik at en vellukt steg opp, velbehagelig for Herren hans Gud.

6 Og han gledet seg og drakk av denne vinen, både han og barna hans, med glede.

7 Og da det ble kveld, gikk han inn i teltet sitt. Han var beruset, la seg ned og sovnet, og mens han sov, lå han utildekket i teltet.

8 Og Kam så sin far Noah naken. Han gikk ut og fortalte det til sine to brødre som var utenfor.

9 Og Sem tok kappen sin og reiste seg sammen med Jafet. De la kappen over skuldrene sine og gikk baklengs inn og dekket til farens nakenhet, mens de holdt ansiktene vendt bort.

10 Og Noah våknet fra søvnen og fikk vite alt det hans yngste sønn hadde gjort mot ham. Da forbannet han sønnen hans og sa: «Forbannet være Kanaan! Han skal være en slave under sine brødre.»

11 Og han velsignet Sem og sa: «Velsignet være Herren, Sems Gud, og Kanaan skal være hans tjener.

12 Må Gud gi Jafet større rom, og må Gud bo i Sems boliger, og Kanaan skal være hans tjener.»

13 Og Kam fikk vite at faren hadde forbannet hans yngste sønn. Han mislikte at faren hadde forbannet sønnen hans, og han skilte lag med faren. Sønnene hans fulgte med ham: Kusj, Misrajim, Put og Kanaan.

14 Og han bygde seg en by og kalte den opp etter sin hustru Ne'elatama'uk.

15 Og Jafet så dette og ble misunnelig på broren sin. Derfor bygde også han seg en by og kalte den opp etter sin hustru 'Adataneses.

16 Men Sem ble boende hos sin far Noah. Han bygde en by nær faren på fjellet og kalte også han byen opp etter sin hustru Sedeqetelebab.

17 Og se, disse tre byene ligger nær Lubarfjellet. Sedeqetelebab ligger foran fjellet på østsiden, Ne'elatama'uk i sør og 'Adataneses mot vest.

18 Og dette er Sems sønner: Elam, Assur, Arpaksjad, som ble født to år etter vannflommen, Lud og Aram.

19 Jafets sønner var Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Mesjek og Tiras. Disse var Noahs etterkommere.

20 Og i det tjueåttende jubelåret [år 1324–1372 etter skapelsen] begynte Noah å undervise sønnesønnene sine om forskriftene, budene og alle lovbestemmelsene han kjente. Han formante sønnene sine til å gjøre det som er rettferdig, dekke sin nakenhet, velsigne sin Skaper, ære far og mor, elske sin neste og bevare sine sjeler fra hor, urenhet og all urett.

21 For på grunn av disse tre tingene kom vannflommen over jorden: På grunn av hor, da Vokterne brøt loven og forskriftene som gjaldt for dem, drev hor med menneskenes døtre og tok seg hustruer blant alle dem de valgte. Slik begynte urenheten.

22 Og de fikk sønner, Naphidim, og de var alle forskjellige. De fortærte hverandre. Kjempene drepte Naphil, Naphil drepte Eljo, Eljo drepte menneskene, og menneskene drepte hverandre.

23 Og alle overga seg til å gjøre urett og utøse mye blod, og jorden ble fylt med urettferdighet.

24 Og etter dette syndet de mot de ville dyrene, fuglene og alt som beveger seg og går på jorden. Mye blod ble utøst på jorden, og alle menneskenes tanker og begjær var stadig rettet mot tomhet og ondskap.

25 Og Herren utslettet alt fra jordens overflate. På grunn av deres onde gjerninger og blodet de hadde utøst på jorden, utslettet han alt.

26 «Og vi ble igjen, jeg og dere, mine sønner, og alt som gikk inn i arken sammen med oss. Men se, jeg ser gjerningene deres, og dere vandrer ikke i rettferdighet. Dere har begynt å gå på ødeleggelsens vei. Dere skiller lag med hverandre og misunner hverandre, slik at dere ikke lever i fred og enighet, mine sønner, bror med bror.

27 For jeg ser at demonene har begynt å forføre dere og barna deres. Nå frykter jeg for dere, at dere etter min død skal utøse menneskeblod på jorden, og at også dere skal bli utslettet fra jordens overflate.

28 For enhver som utøser menneskeblod, og enhver som spiser blod fra noe levende vesen, skal bli utslettet fra jorden.

29 Og det skal ikke bli igjen noe menneske som spiser blod eller utøser menneskeblod på jorden. Heller ikke skal noen av hans etterkommere eller slektninger bli igjen i live under himmelen. For de skal gå til dødsriket og stige ned til fordømmelsens sted. Til mørket i dypet skal de alle bli ført bort gjennom en voldsom død.

30 Og dere skal ikke ha noe blod på dere fra alt blodet som blir utøst når dere slakter ville dyr, buskap eller noe som flyr over jorden. Gjør det som er godt for deres sjeler, ved å dekke til blodet som er utøst på jordens overflate.

31 Og dere skal ikke være som den som spiser kjøtt med blodet i. Vokt dere så ingen spiser blod i deres nærvær. Dekk til blodet, for slik har jeg fått befaling om å vitne for dere og barna deres, og for alt levende.

32 Og la ikke livet bli spist sammen med kjøttet, for at deres eget blod, som er deres liv, ikke skal bli krevd til regnskap av noe levende vesen som utøser det på jorden.

33 For jorden blir ikke ren fra blodet som er utøst på den. Bare ved blodet til den som utøste det, kan jorden bli rensset gjennom alle sine slekter.

34 Og nå, mine barn, hør på meg: Utøv rettferdig dom og gjør det som er rett, slik at dere kan bli grunnfestet i rettferdighet over hele jordens overflate, og deres ære kan bli opphøyet for min Gud, som reddet meg fra vannflommen.

35 Og se, dere skal dra ut og bygge dere byer og plante alle slags planter som finnes på jorden, og dessuten alle slags fruktbærende trær.

36 I tre år skal dere ikke høste frukten av noe av det som kan spises. Men i det fjerde året skal frukten regnes som hellig [og de skal bære frem førstegrøden], velbehagelig for Den Høyeste Gud, som skapte himmelen og jorden og alle ting. De skal bære frem rikelig av den første vinen og oljen som førstegrøde på Herrens alter, og han skal ta imot det. Det som blir igjen, skal tjenerne i Herrens hus spise foran alteret som tar imot offeret.

37 Og i det femte året skal dere frigi frukten, slik at dere frigir den i rettferdighet og rettskaffenhet. Da skal dere være rettferdige, og alt dere planter, skal trives.

38 For slik befalte Enok, faren til deres far, sin sønn Metusjalah. Og Metusjalah befalte sin sønn Lamek det samme, og Lamek befalte meg alt det fedrene hans hadde befalt ham.

39 Og jeg vil også gi dere disse budene, mine sønner, slik Enok befalte sin sønn i de første jubelårene. Mens han ennå levde, som den sjuende i sin slektsrekke, ga han bud og vitnet for sin sønn og sine sønnesønner helt frem til sin dødsdag.»

Kapittel 8 - Noahs sønner og jordens deling

1 Og i det tjueniende jubelåret, i begynnelsen av den første uken [år 1373 etter skapelsen], tok Arpaksjad seg en hustru. Hun het Rasu'eja og var datter av Susan, datter av Elam. I det tredje året av denne uken [år 1375] fødte hun ham en sønn, og han ga ham navnet Kainam.

2 Og gutten vokste opp, og faren lærte ham å skrive. Deretter dro han ut for å finne et sted hvor han kunne ta en by i besittelse.

3 Og han fant en skrift som tidligere slekter hadde risset inn i berget. Han leste det som sto der, skrev det av og syndet på grunn av det. For skriften inneholdt Vokternes lære om hvordan de tydet varsler fra solen, månen og stjernene gjennom alle himmelens tegn.

4 Og han skrev det ned uten å fortelle noen om det, for han var redd for å snakke med Noah om det, i frykt for at Noah skulle bli vred på ham.

5 Og i det trettiende jubelåret [år 1429 etter skapelsen], i det første året av den andre uken, tok han seg en hustru. Hun het Melka og var datter av Madai, Jafets sønn. I det fjerde året [år 1432] fikk han en sønn og ga ham navnet Sjelah, for han sa: «Sannelig, jeg er blitt sendt.»

6 [Og i det fjerde året ble han født.] Og Sjelah vokste opp og tok seg en hustru. Hun het Mu'ak og var datter av Kesed, hans fars bror. Dette skjedde

i det trettiførste jubelåret, i det første året av den femte uken [år 1499 etter skapelsen].

7 Og i det femte året [år 1503] fødte hun ham en sønn, og han ga ham navnet Eber. Og Eber tok seg en hustru som het 'Azûrâd, datter av Nebrod, i det trettiandre jubelåret, i det tredje året av den sjuende uken [år 1564 etter skapelsen].

8 Og i det sjette året [år 1567] fødte hun ham en sønn, og han ga ham navnet Peleg. For i de dagene da han ble født, begynte Noahs etterkommere å dele jorden mellom seg. Derfor ga han ham navnet Peleg.

9 Og de delte jorden i hemmelighet mellom seg og fortalte det til Noah.

10 Og det skjedde i begynnelsen av det trettitredje jubelåret [år 1569 etter skapelsen] at de delte jorden i tre deler, mellom Sem, Kam og Jafet, etter den arven hver av dem skulle få. Dette skjedde i det første året av den første uken, mens en av oss som var blitt sendt, var hos dem.

11 Og Noah kalte til seg sønnene sine, og de kom til ham sammen med barna sine. Han delte jorden inn i arveloddene som de tre sønnene hans skulle ta i besittelse. De rakte frem hendene og trakk loddseidlene fra sin far Noahs bryst.

12 Og på loddseiddelen som tilfalt Sem, sto det at han skulle få jordens midtre del som arv for seg selv og sine sønner gjennom alle slekter til evig tid. Området begynte midt i Rafafjellene, ved utløpet av vannet fra elven Tina. Hans område går vestover gjennom midten av denne elven og strekker seg til vannet fra avgrunnene, der elven har sitt utspring og fører vannet sitt ut i havet Me'at. Denne elven renner ut i det store havet. Alt som ligger mot nord, tilhører Jafet, og alt som ligger mot sør, tilhører Sem.

13 Og området strekker seg helt til Karaso, som ligger inne i bukten ved landtungen som vender mot sør.

14 Og hans område fortsetter langs det store havet og strekker seg i en rett linje til vestsiden av landtungen som vender mot sør. For dette havet kalles Det egyptiske havs landtunge.

15 Derfra svinger grensen sørover mot munningen av det store havet, langs vannets kyst. Den fortsetter vestover til 'Afra og videre til vannet i elven Gihon, og sørover langs Gihons vann til bredden av denne elven.

16 Og grensen fortsetter østover til den når Edens hage, sør for den, [mot sør]. Fra østsiden av hele Edens land og hele området i øst svinger den østover og fortsetter til den når østsiden av fjellet som kalles Rafa. Derfra går den ned til bredden ved munningen av elven Tina.

17 Dette området tilfalt Sem og sønnene hans ved loddkastingen, og de skulle eie det for alltid, gjennom alle hans slekter til evig tid.

18 Og Noah gledet seg over at dette området tilfalt Sem og sønnene hans. Han husket alt han tidligere hadde sagt med sin munn i profeti, for han hadde sagt: «Velsignet være Herren, Sems Gud, og må Herren bo i Sems boliger.»

19 Og han visste at Edens hage er det aller helligste og Herrens bolig, at Sinaifjellet er midtpunktet i ørkenen, og at Sions berg er midtpunktet ved jordens navle. Disse tre stedene ble skapt som hellige steder, vendt mot hverandre.

20 Og han velsignet guden Gud, som hadde lagt Herrens ord i munnen hans, og han velsignet Herren for evig og alltid.

21 Og han visste at Sem og sønnene hans hadde fått et velsignet område og en velsignelse som skulle vare gjennom alle slekter til evig tid: hele Edens land, hele området ved Rødehavet, hele landet i øst og India, områdene langs Rødehavet og fjellene der, hele Basans land, hele Libanons land, øyene ved Kaftor, alle fjellene i Sanir og 'Amana, Assurs fjell i nord, hele landet Elam, Assur og Babel, Susan og Ma'edai, alle Araratfjellene og hele området på den andre siden av havet, bortenfor Assurs fjell mot nord. Det var et velsignet og vidstrakt land, og alt som fantes der, var svært godt.

22 Og Kam fikk den andre arvelodden, på den andre siden av Gihon, mot sør, til høyre for hagen. Området strekker seg sørover og omfatter alle ildfjellene. Det fortsetter vestover til havet 'Atel og videre vestover til det når havet Ma'uk, det havet som alt som ikke blir ødelagt, renner ned i.

23 Derfra går grensen nordover til grensene ved Gadir. Den fortsetter langs kysten og vannet i det store havet til den nærmer seg elven Gihon. Deretter følger den Gihon til den når høyre side av Edens hage.

24 Dette er landet som tilfalt Kam som hans arvelodd, og som han og sønnene hans skulle eie for alltid, gjennom alle deres slekter til evig tid.

25 Og Jafet fikk den tredje arvelodden, på den andre siden av elven Tina, nord for stedet der vannet renner ut. Området strekker seg mot nordøst til hele Gog-området og alle landene øst for det.

26 Og det fortsetter nordover mot fjellene i Qelt i nord og videre mot havet Ma'uk. Derfra går grensen øst for Gadir, helt til området ved havets vann.

27 Og den strekker seg videre til den nærmer seg vestsiden av Fara, før den vender tilbake mot 'Aferag og fortsetter østover til vannet i havet Me'at.

28 Og den fortsetter nordøstover mot området ved elven Tina, til den nærmer seg grensen ved elvens vann mot Rafafjellet. Deretter svinger den nordover.

29 Dette er landet som tilfalt Jafet og sønnene hans som deres arvelodd. Det skulle tilhøre ham og sønnene hans gjennom alle deres slekter til evig tid. Det omfattet fem store øyer og et stort landområde i nord.

30 Men dette landet er kaldt, mens Kams land er varmt. Sems land er verken varmt eller kaldt, men har en blanding av kulde og varme.

Kapittel 9 - Noahs sønnesønner og arveloddene

1 Og Kam delte sitt område mellom sønnene sine. Den første arvelodden tilfalt Kusj mot øst, og vest for ham fikk Misrajim sin del. Vest for Misrajim fikk Put sin del, og vest for ham [og enda lenger vest] fikk Kanaan området ved havet.

2 Og Sem delte også sitt område mellom sønnene sine. Den første arvelodden tilfalt Elam og sønnene hans, øst for elven Tigris og videre østover. Den omfattet hele India, kystområdene ved Rødehavet, vannene ved Dedan, alle fjellene i Mebri og Ela, hele Susan-landet og alt som ligger på siden av Pharnak, helt til Rødehavet og elven Tina.

3 Og Assur fikk den andre arvelodden, som omfattet hele Assur-landet, Ninive og Sinear, helt til grensen mot India. Området strekker seg oppover og følger elven.

4 Og Arpaksjad fikk den tredje arvelodden, som omfattet hele kaldeernes land øst for Eufrat, med grense mot Rødehavet, og alle vannene i ørkenen nær landtungen ved havet som vender mot Egypt. Den omfattet også hele Libanon, Sanir og 'Amana, helt til grensen ved Eufrat.

5 Og Aram fikk den fjerde arvelodden, som omfattet hele Mesopotamia mellom Tigris og Eufrat, nord for kaldeernes land, helt til grensen mot Assurs fjell og landet 'Arara.

6 Og Lud fikk den femte arvelodden, som omfattet Assurs fjell og alle områdene som hørte til dem, helt til det store havet og østover til området som tilhørte hans bror Assur.

7 Og Jafet delte også sitt arveland mellom sønnene sine.

8 Den første arvelodden tilfalt Gomer, østover fra nordsiden til elven Tina. I nord fikk Magog alle de indre områdene i nord, helt til havet Me'at.

9 Og Madai fikk som sin arvelodd området vest for sine to brødre, helt ut til øyene og kystene langs øyene.

10 Og Javan fikk den fjerde arvelodden, som omfattet hver eneste øy og øyene som ligger mot grensen til Luds område.

11 Og Tubal fikk den femte arvelodden, midt på landtungen som strekker seg mot grensen til Luds område, videre til den andre landtungen og gjennom området bortenfor den andre landtungen, helt til den tredje landtungen.

12 Og Mesjek fikk den sjette arvelodden, som omfattet hele området bortenfor den tredje landtungen, helt til det nærmer seg østsiden av Gadir.

13 Og Tiras fikk den sjuende arvelodden, som omfattet fire store øyer midt i havet, og disse strekker seg til Kams område [og øyene Kamaturi tilfalt Arpaksjads sønner ved loddkasting som deres arv].

14 Og slik delte Noahs sønner sine områder mellom sine egne sønner i nærvær av sin far Noah. Han bandt dem alle med en ed og uttalte en forbannelse over enhver som forsøkte å ta et område som ikke hadde tilfalt ham ved loddkastingen.

15 Og de sa alle: «La det skje, la det skje», både på egne vegne og på vegne av sine sønner, for alltid gjennom alle deres slekter frem til dommens dag. Da skal Herren Gud dømme dem med sverd og ild for all den urene ondskaper som deres villfarelser har ført til, og som de har fylt jorden med gjennom overtredelser, urenheter, hor og synd.

Kapittel 10 - Demonene, Babel og Kanaans land

1 Og i den tredje uken av dette jubelåret begynte de urene demonene å føre Noahs sønnesønner vill, lokke dem til å fare vill og ødelegge dem.

2 Og Noahs sønner kom til sin far Noah og fortalte ham om demonene som førte sønnesønnene hans vill, forblindet dem og drepte dem.

3 Og han ba til Herren sin Gud og sa:

«Du Gud over åndene til alt levende, du som har vist meg barmhjertighet og reddet meg og sønnene mine fra vannflommen, og som ikke lot meg gå til grunne slik du gjorde med fortapelsens sønner.

For din nåde har vært stor mot meg, og stor har din barmhjertighet vært mot min sjel.

La din nåde hvile over sønnene mine, og la ikke onde ånder herske over dem, så de blir utslettet fra jorden.

4 Men velsign meg og sønnene mine, så vi kan være fruktbare, bli mange og fylle jorden.

5 Og du vet hvordan dine Voktere, fedrene til disse åndene, handlet i mine dager. Disse åndene som fremdeles lever, skal du fengsle og holde fast på fordømmelsens sted. La dem ikke føre ødeleggelse over sønnene til din tjener, min Gud, for de er ondskapsfulle og skapt for å ødelegge.

6 La dem ikke herske over de levendes ånder, for du alene kan utøve herredømme over dem. Og la dem ikke ha makt over de rettferdiges sønner, fra nå av og til evig tid.»

7 Og Herren vår Gud befalte oss å binde dem alle.

8 Og åndenes fyrste, Mastema, kom og sa: «Herre, Skaper, la noen av dem bli igjen hos meg. La dem lytte til min røst og gjøre alt jeg befaler dem. For dersom ingen av dem blir igjen hos meg, kan jeg ikke utøve min viljes makt over menneskenes sønner. For disse tjener til å forderve og føre vill, slik min dom krever, for ondskaperen blant menneskenes sønner er stor.»

9 Og han sa: «La en tiendedel av dem bli igjen hos ham, og la de ni andre delene stige ned til fordømmelsens sted.»

10 Og han befalte en av oss å lære Noah om alle legemidlene deres, for han visste at de ikke ville vandre i rettskaffenhet eller strebe etter rettferdighet.

11 Og vi gjorde alt etter hans ord. Alle de ondskapsfulle, onde åndene bandt vi på fordømmelsens sted, men en tiendedel lot vi bli igjen for å være underlagt Satan på jorden.

12 Og vi forklarte Noah alle legemidlene mot sykdommene deres, og hvordan de forførte menneskene, slik at han kunne helbrede dem med urter fra jorden.

13 Og Noah skrev alt ned i en bok, slik vi hadde undervist ham om alle slags legemidler. På denne måten ble de onde åndene hindret i å skade Noahs sønner.

14 Og han ga alt han hadde skrevet, til Sem, sin eldste sønn, for han elsket ham høyere enn alle de andre sønnene sine.

15 Og Noah sovnet inn og ble samlet til sine fedre. Han ble begravet på Lubarfjellet i Araratlandet.

16 Han levde i ni hundre og femti år, nitten jubelår, to uker og fem år [år 1659 etter skapelsen].

17 Og i sitt liv på jorden overgikk han alle menneskenes sønner, bortsett fra Enok, på grunn av den rettferdigheten han var fullkommen i. For Enoks oppgave var fastsatt som et vitnesbyrd for verdens slekter, slik at han skulle fortelle om alle gjerningene fra slekt til slekt, helt frem til dommens dag.

18 Og i det trettitredje jubelåret, i det første året av den andre uken, tok Peleg seg en hustru som het Lomna, datter av Sina'ar. Hun fødte ham en sønn i det fjerde året av denne uken, og han ga ham navnet Reu, for han sa: «Se, menneskenes sønner er blitt onde gjennom sin onde plan om å bygge seg en by og et tårn i landet Sinear.»

19 For de hadde dratt fra Araratlandet østover til Sinear. I hans dager bygde de byen og tårnet og sa: «Kom, la oss stige opp til himmelen ved hjelp av det.»

20 Og de begynte å bygge, og i den fjerde uken brente de teglstein i ild. Teglsteinene brukte de i stedet for stein, og som bindemiddel brukte de asfalt som kom opp fra havet og fra vannkildene i Sinearlandet.

21 Og de bygde tårnet i førtitre år [år 1645–1688 etter skapelsen]. Bredden var 203 teglstein, og høyden på en teglstein var en tredjedel av én. Tårnets høyde var 5433 alen og to håndsbredder, og den ene muren strakte seg tretten stadier og den andre tretti stadier.

22 Og Herren vår Gud sa til oss: «Se, de er ett folk, og dette har de begynt å gjøre. Nå vil ingenting være umulig for dem. Kom, la oss stige ned og forvirre språket deres, så de ikke lenger forstår hverandres tale. Da skal de bli spredt i byer og folkeslag, og de skal ikke lenger ha ett felles mål frem til dommens dag.»

23 Og Herren steg ned, og vi steg ned sammen med ham for å se byen og tårnet som menneskenes sønner hadde bygget.

24 Og han forvirret språket deres, så de ikke lenger forsto hverandres tale. Da sluttet de å bygge byen og tårnet.

25 Derfor kalles hele Sinearlandet Babel, fordi Herren der forvirret språket til alle menneskenes sønner. Derfra ble de spredt til sine byer, hver etter sitt språk og sitt folk.

26 Og Herren sendte en mektig vind mot tårnet og styrtet det til jorden. Og se, det lå mellom Assur og Babylon i Sinearlandet, og de kalte stedet «Omstyrtelsen».

27 I det trettifjerde jubelåret, i begynnelsen av det første året av den fjerde uken [år 1688 etter skapelsen], ble de spredt fra Sinearlandet.

28 Og Kam og sønnene hans dro til landet som de skulle ta i besittelse, det området han hadde fått som sin arvelodd i landet mot sør.

29 Og Kanaan så landet fra Libanon til elven ved Egypt og så at det var svært godt. Derfor dro han ikke til arvelandet sitt i vest, det vil si ved havet, men bosatte seg i Libanonlandet, både østover og vestover fra grensen ved Jordan og fra grensen ved havet.

30 Og hans far Kam og brødrene Kusj og Misrajim sa til ham: «Du har bosatt deg i et land som ikke tilhører deg, og som ikke tilfalt oss ved loddkastingen. Gjør ikke dette! For dersom du gjør det, skal du og sønnene dine falle i dette landet og bli forbannet på grunn av opprør. For ved opprør har dere bosatt dere der, og ved opprør skal barna dine falle, og du skal bli rykket opp for alltid.

31 Bo ikke i Sems område, for det tilfalt Sem og sønnene hans ved loddkastingen.

32 Forbannet er du, og forbannet skal du være fremfor alle Noahs sønner, ved den forbannelsen som vi bandt oss til med ed i nærvær av den hellige dommeren og vår far Noah.»

33 Men han hørte ikke på dem. Han og sønnene hans bosatte seg i Libanonlandet, fra Hamat til innfarten til Egypt, og der har de bodd helt frem til denne dag.

34 Derfor fikk dette landet navnet Kanaan.

35 Og Jafet og sønnene hans dro mot havet og bosatte seg i landet som hadde tilfalt dem. Men Madai så landet ved havet, og det behaget ham ikke. Derfor ba han Elam, Assur og Arpaksjad, sin hustrus bror, om et landområde. Han bosatte seg i landet Media, nær sin hustrus bror, og der har han bodd helt frem til denne dag.

36 Og han kalte stedet der han og sønnene hans bodde, Media, etter navnet til deres far Madai.

Kapittel 11 - Krig, avgudsdyrkelse og Abrams ungdom

1 Og i det trettifemte jubelåret, i det første året av den tredje uken [år 1681 etter skapelsen], tok Reu seg en hustru. Hun het 'Ôrâ og var datter av 'Ûr, sønn av Kesed. I det sjuende året av denne uken i dette jubelåret [år 1687] fødte hun ham en sønn, og han ga ham navnet Sêrôh.

2 Og Noahs etterkommere begynte å føre krig mot hverandre, ta hverandre til fange og drepe hverandre. De utøste menneskeblod på jorden og spiste blod. De bygde befestede byer, murer og tårn. Enkeltmennesker begynte å opphøye seg over folket og grunnlegge kongedømmer. Folk førte krig mot folk, nasjon mot nasjon og by mot by. Alle begynte å gjøre det onde, skaffe seg våpen og lære sønnene sine å føre krig. De begynte å erobre byer og selge menn og kvinner som slaver.

3 Og 'Ûr, sønn av Kesed, bygde byen 'Ara i Kaldea og kalte den opp etter sitt eget navn og sin fars navn. De laget støpte gudebilder og tilba hver sitt avgudsbilde, det støpte bildet de hadde laget for seg selv. De begynte også å

lage utskårne gudebilder og urene avbildninger. Ondskapsfulle ånder hjalp dem og forførte dem til å begå overtredelser og urenheter.

4 Og fyrsten Mastema arbeidet ivrig for å få alt dette til å skje. Han sendte ut andre ånder, dem som var underlagt hans myndighet, for å begå all slags urett, synd og overtredelser, for å forderve og ødelegge og utøse blod på jorden.

5 Derfor kalte han Sêrôh for Serug, fordi alle vendte seg til all slags synd og overtredelser.

6 Og han vokste opp og bodde i Ur i Kaldea, nær faren til sin hustrus mor. Han tilba avguder og tok seg en hustru i det trettisjette jubelåret, i det første året av den femte uken [år 1744 etter skapelsen]. Hun het Melka og var datter av Kaber, hans fars bror.

7 Og i det første året av denne uken fødte hun ham Nahor. Han vokste opp og bodde i Ur i Kaldea, og faren lærte ham kaldeernes kunnskaper om spådomskunst og varseltolkning etter himmelens tegn.

8 Og i det trettisjuende jubelåret, i det første året av den sjette uken [år 1800 etter skapelsen], tok han seg en hustru. Hun het 'Ijaska og var datter av kaldeeren Nestag.

9 Og i det sjuende året av denne uken [år 1806 etter skapelsen] fødte hun ham Tarah.

10 Og fyrsten Mastema sendte ravner og andre fugler for å fortære såkornet som var sådd i landet. Slik ville han ødelegge landet og frarøve menneskenes barn frukten av deres arbeid. Før de rakk å pløye såkornet ned i jorden, plukket ravnene det opp fra jordoverflaten.

11 Derfor ga han ham navnet Tarah, fordi ravnene og fuglene førte dem ut i nød og fortærte såkornet deres.

12 Og årene begynte å bli ufruktbare på grunn av fuglene. De fortærte også all frukten fra trærne, og bare med store anstrengelser klarte menneskene i de dagene å redde litt av jordens avling.

13 Og i det trettiniende jubelåret, i det første året av den andre uken [år 1870 etter skapelsen], tok Tarah seg en hustru. Hun het 'Edna og var datter av 'Abram, som var sønn av hans fars søster. I det sjuende året av denne uken [år 1876] fødte hun ham en sønn, og han ga ham navnet Abram, etter faren til sin hustru.

14 For han var død før datteren hans hadde unnfanget en sønn.

15 Og gutten begynte å forstå villfarelsene på jorden, hvordan alle hadde gått seg vill ved å følge utskårne gudebilder og urenheter. Faren lærte ham å

skrive, og da han var to årsuker gammel [år 1890 etter skapelsen], skilte han lag med faren for ikke å tilbe avguder sammen med ham.

16 Og han begynte å be til Skaperen av alle ting om at han måtte redde ham fra menneskenes villfarelser, og at han selv ikke måtte falle i villfarelse og følge urenhet og skamløshet.

17 Og tiden kom da de skulle så såkorn i landet. Alle gikk ut sammen for å beskytte såkornet mot ravnene, og Abram gikk ut sammen med dem. Gutten var da fjorten år gammel.

18 Og en stor flokk ravner kom for å fortære såkornet. Abram løp imot dem før de rakk å slå seg ned på bakken. Før de kunne lande og fortære såkornet, ropte han til dem og sa: «Kom ikke ned! Vend tilbake til stedet dere kom fra!» Og de begynte å vende tilbake.

19 Og den dagen fikk han ravneflokkene til å vende tilbake sytti ganger. Av alle ravnene i hele området der Abram oppholdt seg, var det ikke én eneste som slo seg ned.

20 Og alle som var sammen med ham rundt omkring i landet, så hvordan han ropte og alle ravnene vendte tilbake. Og navnet hans ble kjent og høyt aktet i hele Kaldea.

21 Og det året kom alle som ønsket å så, til ham. Han gikk sammen med dem helt til såtiden var over. De sådde åkrene sine, og det året fikk de nok korn med seg hjem. De spiste og ble mette.

22 Og i det første året av den femte uken [år 1891 etter skapelsen] underviste Abram dem som laget redskaper til oksene, håndverkerne som arbeidet med tre. De laget en beholder som ble festet over bakken på plogens ramme, slik at såkornet kunne legges i den. Derfra falt såkornet ned ved plogskjæret og ble dekket av jord. Slik trengte de ikke lenger å frykte ravnene.

23 Og på denne måten laget de beholdere over bakken på alle plogenes rammer. De sådde og dyrket hele landet slik Abram hadde lært dem, og de fryktet ikke lenger fuglene.

Kapittel 12 - Abram forlater avgudene og kalles til Kanaan

1 Og det skjedde i det sjuende året av den sjette uken [år 1904 etter skapelsen] at Abram sa til sin far Tarah: «Far!»

2 Og han svarte: «Her er jeg, min sønn.» Da sa Abram:

«Hvilken hjelp og nytte har vi av disse avgudene som du tilber og bøyer deg ned for?»

3 For det finnes ingen ånd i dem. De er stumme bilder som fører hjertet vill. Tilbe dem ikke!

4 Tilbe himmelens Gud, som lar regnet og duggen falle på jorden, som gjør alt på jorden, som har skapt alle ting ved sitt ord, og som alt liv kommer fra.

5 Hvorfor tilber dere ting som ikke har noen ånd i seg? De er laget av menneskehender, og dere bærer dem på skuldrene deres. Dere får ingen hjelp fra dem. De er til stor skam for dem som lager dem, og de fører hjertene til dem som tilber dem, vill. Tilbe dem ikke!»

6 Og faren svarte ham: «Jeg vet også dette, min sønn, men hva skal jeg gjøre med et folk som har satt meg til å tjene disse avgudene?

7 Hvis jeg forteller dem sannheten, vil de drepe meg. For de er av hele sin sjel knyttet til avgudene og vil tilbe og ære dem.

8 Ti stille, min sønn, ellers kommer de til å drepe deg.» Og Abram sa de samme ordene til sine to brødre, men de ble sinte på ham, og han tidde.

9 Og i det førtiende jubelåret, i det sjuende året av den andre uken [år 1925 etter skapelsen], tok Abram seg en hustru. Hun het Sarai og var datter av hans far, og hun ble hans hustru.

10 Og hans bror Haran tok seg en hustru i det tredje året av den tredje uken [år 1928 etter skapelsen]. I det sjuende året av denne uken [år 1932] fødte hun ham en sønn, og han ga ham navnet Lot.

11 Og hans bror Nahor tok seg også en hustru.

12 Og i Abrams sekstiende leveår, det vil si i det fjerde året av den fjerde uken [år 1936 etter skapelsen], sto Abram opp om natten og satte fyr på avgudenes hus. Han brente opp alt som var i huset, uten at noen visste om det.

13 Og de sto opp om natten og forsøkte å redde gudene sine ut av ilden.

14 Og Haran skyndte seg for å redde dem, men flammene slo over ham, og han ble brent i ilden. Slik døde han i Ur i Kaldea mens hans far Tarah ennå levde, og de begravde ham i Ur i Kaldea.

15 Og Tarah dro ut fra Ur i Kaldea sammen med sønnene sine for å dra til Libanonlandet og Kanaans land. Han bosatte seg i Haranlandet, og Abram bodde hos sin far Tarah i Haran i to årsuker.

16 Og i det femte året av den sjette uken [år 1951 etter skapelsen] satt Abram våken hele natten på nymånedagen i den sjuende måneden. Han betraktet stjernene fra kveld til morgen for å finne ut hvordan året ville bli med hensyn til regnet. Han satt alene mens han gjorde disse observasjonene.

17 Og en tanke kom inn i hjertet hans, og han sa: «Alle stjernenes tegn og månen og solens tegn er i Herrens hånd. Hvorfor gransker jeg dem?

18 Hvis han vil, lar han det regne morgen og kveld. Hvis han vil, holder han regnet tilbake. Alle ting er i hans hånd.»

19 Og den natten ba han og sa:

«Min Gud, Gud Den Høyeste, du alene er min Gud. Jeg har valgt deg og ditt herredømme. Du har skapt alle ting, og alt er et verk av dine hender.

20 Fri meg fra de onde åndenes hender, de som hersker over tankene i menneskenes hjerter. La dem ikke føre meg bort fra deg, min Gud. Grunnfest meg og mine etterkommere for alltid, så vi aldri mer skal fare vill, fra nå av og til evig tid.»

21 Og han sa: «Skal jeg vende tilbake til Ur i Kaldea, til dem som ønsker at jeg skal komme tilbake? Eller skal jeg bli her på dette stedet? La den rette veien for ditt ansikt lykkes i din tjeners hender, så jeg kan følge den og ikke vandre etter mitt eget hjertes bedrag, min Gud.»

22 Og da han var ferdig med å tale og be, se, da ble Herrens ord sendt til ham gjennom meg, og det lød slik: «Dra bort fra landet ditt, fra slekten din og fra din fars hus, til et land som jeg vil vise deg. Jeg skal gjøre deg til et stort og tallrikt folk.

23 Og jeg skal velsigne deg og gjøre navnet ditt stort. Du skal være velsignet på jorden, og i deg skal alle jordens slekter bli velsignet. Jeg skal velsigne dem som velsigner deg, og forbanne dem som forbanner deg.

24 Og jeg skal være Gud for deg, for din sønn og din sønnesønn og for alle dine etterkommere. Frykt ikke! Fra nå av og gjennom alle jordens slekter er jeg din Gud.»

25 Og Herren Gud sa: «Åpne munnen og ørene hans, så han kan høre og tale med munnen på det språket som er blitt åpenbart.» For dette språket hadde forsvunnet fra munnen til alle menneskenes barn siden den dagen Babel ble styrtet.

26 Og jeg åpnet munnen hans, ørene hans og leppene hans, og jeg begynte å tale med ham på hebraisk, skapelsens språk.

27 Og han tok frem fedrenes bøker, som var skrevet på hebraisk, og skrev dem av. Fra da av begynte han å studere dem. Jeg forklarte ham det han ikke kunne forstå, og han studerte dem gjennom de seks regnmånedene.

28 Og det skjedde i det sjuende året av den sjette uken [år 1953 etter skapelsen] at han talte med faren sin og fortalte ham at han ville forlate Haran og dra til Kanaans land for å se det, og deretter vende tilbake til ham.

29 Og hans far Tarah sa til ham: «Dra i fred! Må den evige Gud gjøre veien din rett. Må Herren [være med deg og] beskytte deg mot alt ondt og gi deg nåde, barmhjertighet og velvilje hos alle som møter deg. Må ingen av menneskenes barn få makt over deg til å skade deg. Dra i fred!

30 Og dersom du finner et land som er godt i dine øyne å bo i, så kom og hent meg til deg. Ta også med deg Lot, sønn av din bror Haran, og la ham være som din egen sønn. Herren være med deg!

31 Men la din bror Nahor bli igjen hos meg til du vender tilbake i fred, så kan vi alle dra sammen med deg.»

Kapittel 13 - Abram i Kanaan og Egypt

1 Og Abram dro fra Haran og tok med seg sin hustru Sarai og Lot, sønn av hans bror Haran, til Kanaans land. Han kom til Assur, fortsatte til Sikem og bosatte seg nær en høy eik.

2 Og han så at landet var svært godt, fra innfarten til Hamat og helt til den høye eiken.

3 Og Herren sa til ham: «Til deg og dine etterkommere vil jeg gi dette landet.»

4 Og han bygde et alter der og bar frem et brennoffer til Herren, som hadde vist seg for ham.

5 Og derfra dro han videre til fjellet ... med Betel i vest og Ai i øst, og der slo han opp teltet sitt.

6 Og han så at landet var vidstrakt og godt, og at alt vokste der: vinranker, fikentrær og granatepletrær, eiketrær og steineik, terebintrær og oliventrær, sedertrær, sypresser og daddelpalmer og alle slags trær som vokser på marken. Det fantes også vann i fjellene.

7 Og han velsignet Herren, som hadde ført ham ut fra Ur i Kaldea og brakt ham til dette landet.

8 Og det skjedde i det første året, i den sjuende uken, på nymånedagen i den første måneden [år 1954 etter skapelsen], at han bygde et alter på dette fjellet og påkalte Herrens navn og sa: «Du, den evige Gud, er min Gud.»

9 Og han bar frem et brennoffer til Herren på alteret, for at Herren skulle være med ham og ikke forlate ham noen av hans levedager.

10 Og han dro videre derfra mot sør og kom til Hebron, som ble bygget på den tiden. Han bodde der i to år. Deretter dro han videre til landet i sør, til Bealot, og det var hungersnød i landet.

11 Og Abram dro til Egypt i det tredje året av uken, og han bodde i Egypt i fem år før hans hustru ble tatt fra ham.

12 Og Tanais i Egypt ble bygget på den tiden, sju år etter Hebron.

13 Og det skjedde da farao tok Sarai, Abrams hustru, at Herren slo farao og huset hans med store plager på grunn av Sarai, Abrams hustru.

14 Og Abram var svært rik på eiendom. Han hadde mengder av sauer, storfe, esler, hester, kameler, tjenere og tjenestekvinner, og svært mye sølv og gull. Også Lot, sønnen til hans bror, var rik.

15 Og farao ga Sarai, Abrams hustru, tilbake til ham og sendte ham ut av Egypt. Abram dro tilbake til stedet der han først hadde slått opp teltet sitt, til stedet der alteret sto, med Ai i øst og Betel i vest. Og han velsignet Herren sin Gud, som hadde ført ham tilbake i fred.

16 Og det skjedde i det førtiførste jubelåret, i det tredje året av den første uken [år 1963 etter skapelsen], at han vendte tilbake til dette stedet og bar frem et brennoffer der. Han påkalte Herrens navn og sa: «Du, Gud Den Høyeste, er min Gud for evig og alltid.»

17 Og i det fjerde året av denne uken [år 1964 etter skapelsen] skilte Lot lag med ham. Lot bosatte seg i Sodoma, og mennene i Sodoma var svært syndige.

18 Og Abram sørget i sitt hjerte over at sønnen til hans bror hadde skilt lag med ham, for han hadde ingen barn.

19 I det året da Lot ble tatt til fange, etter at han hadde skilt lag med Abram, sa Herren til Abram i det fjerde året av denne uken: «Løft blikket fra stedet der du bor, og se mot nord og sør, vest og øst.

20 For hele landet du ser, vil jeg gi til deg og dine etterkommere for alltid. Jeg skal gjøre dine etterkommere tallrike som sanden i havet. Selv om et menneske skulle kunne telle støvet på jorden, skal dine etterkommere ikke kunne telles.

21 Reis deg og gå gjennom landet i hele dets lengde og bredde, og se alt sammen, for jeg vil gi det til dine etterkommere.» Og Abram dro til Hebron og bosatte seg der.

22 Og i dette året kom Kedorlaomer, kongen av Elam, Amrafel, kongen av Sinear, Arjok, kongen av Sellasar, og Tergal, kongen over folkeslagene. De drepte kongen av Gomorra, og kongen av Sodoma flyktet. Mange falt etter å ha blitt såret i Siddim-dalen ved Salthavet.

23 Og de tok Sodoma, Adma og Sebojim til fange. De tok også Lot, sønnen til Abrams bror, og all hans eiendom, og dro til Dan.

24 Og en som hadde unnsloppet, kom og fortalte Abram at sønnen til hans bror var blitt tatt til fange. Da væpnet Abram tjenerne i huset sitt ...

25 ... for Abram og hans etterkommere, en tiendedel av førstegrøden til Herren. Og Herren fastsatte dette som en evig forskrift, at de skulle gi den til prestene som tjente for hans ansikt, slik at prestene skulle ha den til eiendom for alltid.

26 Og denne loven har ingen tidsbegrensning, for han har fastsatt den for alle slekter til evig tid. De skal gi Herren en tiendedel av alt, av såkornet, vinen, oljen, storfeet og sauene.

27 Og han ga dette til prestene sine, så de kunne spise og drikke med glede for hans ansikt.

28 Og kongen av Sodoma kom til Abram, bøyde seg ned for ham og sa: «Min herre Abram, gi oss menneskene som du har reddet, men behold selv krigsbyttet.»

29 Og Abram sa til ham: «Jeg løfter mine hender til Gud Den Høyeste og sverger at jeg ikke skal ta noe av det som tilhører deg, ikke så mye som en tråd eller en skorem, for at du ikke skal kunne si: 'Jeg har gjort Abram rik.' Jeg vil ikke ha noe annet enn det de unge mennene har spist, og den delen som tilkommer mennene som dro sammen med meg, Aner, Esjkol og Mamre. De skal få sin del.»

Kapittel 14 - Pakten med Abram og Ismaels fødsel

1 Etter dette, i det fjerde året av denne uken, på nymånedagen i den tredje måneden, kom Herrens ord til Abram i en drøm og sa: «Frykt ikke, Abram! Jeg er din beskytter, og din lønn skal bli overmåte stor.»

2 Og han sa: «Herre, Herre, hva vil du gi meg? Jeg går bort herfra barnløs, og sønnen til Maseq, min tjenestekvinnes sønn, er Elieser fra Damaskus. Han skal arve meg, for du har ikke gitt meg noen etterkommere.»

3 Og Herren sa til ham: «Denne mannen skal ikke arve deg. En som kommer fra ditt eget liv, skal være din arving.»

4 Og han førte ham ut og sa til ham: «Se opp mot himmelen og tell stjernene, hvis du er i stand til å telle dem.»

5 Og han så opp mot himmelen og betraktet stjernene. Og Herren sa til ham: «Slik skal dine etterkommere bli.»

6 Og han trodde på Herren, og det ble regnet ham til rettferdighet.

7 Og Herren sa til ham: «Jeg er Herren som førte deg ut fra Ur i Kaldea for å gi deg kanaaneernes land til evig eie. Jeg skal være Gud for deg og dine etterkommere etter deg.»

8 Og han sa: «Herre, Herre, hvordan skal jeg vite at jeg skal arve det?»

9 Og Herren sa til ham: «Hent meg en tre år gammel kvige, en tre år gammel geit, en tre år gammel sau, en turteldue og en due.»

10 Og han hentet alle disse midt i måneden, mens han bodde ved Mamres eik, som ligger nær Hebron.

11 Og han bygde et alter der og ofret alle disse dyrene. Han helte blodet deres på alteret, delte dyrene i to og la halvdelene overfor hverandre. Men fuglene delte han ikke.

12 Og fugler kom ned over kjøttstykkene, men Abram jaget dem bort og lot dem ikke røre dem.

13 Og det skjedde da solen hadde gått ned, at Abram falt i en henrykkelse, og se, en frykt for et stort mørke kom over ham. Og det ble sagt til Abram: «Du skal vite med sikkerhet at dine etterkommere skal være fremmede i et land som ikke tilhører dem. De skal bli gjort til slaver og undertrykt i fire hundre år.

14 Men folket som de skal være slaver under, vil jeg også dømme. Etter dette skal de dra ut derfra med store rikdommer.

15 Og du skal gå til dine fedre i fred og bli begravet i en god alderdom.

16 Men i den fjerde slekten skal de vende tilbake hit, for amorittenes synd har ennå ikke nådd sitt fulle mål.»

17 Og han våknet fra søvnen og reiste seg. Solen hadde gått ned, og det var en flamme der. Og se, en rykende ovn og en ildflamme gikk mellom kjøttstykkene.

18 Og på den dagen opprettet Herren en pakt med Abram og sa: «Til dine etterkommere vil jeg gi dette landet, fra elven i Egypt til den store elven Eufrat, kenittene, kenisittene, kadmonittene, perisittene, refaittene, fakorittene, hevittene, amorittene, kanaaneerne, girgasjittene og jebusittene.»

19 Og dagen gikk mot slutten, og Abram ofret kjøttstykkene og fuglene, sammen med grødeofrene og drikkofrene deres, og ilden fortærte dem.

20 Og på den dagen opprettet vi en pakt med Abram, slik vi hadde opprettet en pakt med Noah i denne måneden. Og Abram fornyet høytiden og forskriften for seg selv for alltid.

21 Og Abram gledet seg og fortalte alt dette til sin hustru Sarai. Han trodde at han skulle få etterkommere, men hun fødte ikke barn.

22 Og Sarai ga sin mann Abram et råd og sa til ham: «Gå inn til Hagar, min egyptiske tjenestekvinne. Kanskje jeg kan få etterkommere til deg gjennom henne.»

23 Og Abram lyttet til sin hustru Sarais ord og sa til henne: «Gjør det.» Da tok Sarai sin egyptiske tjenestekvinne Hagar og ga henne til sin mann Abram som hustru.

24 Og han gikk inn til henne, og hun ble med barn og fødte ham en sønn. Han ga ham navnet Ismael i det femte året av denne uken [år 1965 etter skapelsen]. Dette var i Abrams åttisjette leveår.

Kapittel 15 - Omskjærelsens pakt og løftet om Isak

1 Og i det femte året av den fjerde uken i dette jubelåret [år 1979 etter skapelsen], i den tredje måneden, midt i måneden, feiret Abram førstegrødefesten for kornhøsten.

2 Og han bar frem nye ofre på alteret, førstegrøden av avlingen, til Herren. Han ofret en kvige, en geit og en sau som brennoffer til Herren på alteret. Grødeofrene og drikkofrene som hørte til, bar han frem på alteret sammen med virak.

3 Og Herren viste seg for Abram og sa til ham: «Jeg er Gud Den Allmektige. Vandre for mitt ansikt og vær fullkommen.

4 Og jeg vil opprette min pakt mellom meg og deg, og jeg skal gjøre deg overmåde tallrik.»

5 Og Abram falt på sitt ansikt, og Gud talte med ham og sa:

6 «Se, min pakt er med deg, og du skal bli far til mange folkeslag.

7 Du skal ikke lenger hete Abram, men fra nå av og til evig tid skal navnet ditt være Abraham. For jeg har gjort deg til far for mange folkeslag.

8 Og jeg skal gjøre deg meget stor. Jeg skal gjøre deg til folkeslag, og konger skal utgå fra deg.

9 Og jeg vil opprette min pakt mellom meg og deg og dine etterkommere etter deg, gjennom alle deres slekter, som en evig pakt. Jeg skal være Gud for deg og dine etterkommere etter deg.

10 <Og jeg vil gi deg og dine etterkommere etter deg> landet der du har bodd som fremmed, hele Kanaans land, til evig eie, og jeg skal være deres Gud.»

11 Og Herren sa til Abraham: «Du skal holde min pakt, både du og dine etterkommere etter deg. Dere skal omskjære alle av hankjønn blant dere. Dere skal omskjære forhuden deres, og det skal være tegnet på en evig pakt mellom meg og dere.

12 På den åttende dagen skal dere omskjære barnet, alle av hankjønn gjennom alle deres slekter, enten de er født i huset eller kjøpt for penger fra en fremmed som ikke er av din ætt.

13 Den som er født i huset ditt, skal visselig omskjæres, og de som du har kjøpt for penger, skal omskjæres. Min pakt skal være i deres kjøtt som en evig forskrift.

14 Men den av hankjønn som ikke blir omskåret på forhuden den åttende dagen, skal utryddes fra sitt folk, for han har brutt min pakt.»

15 Og Gud sa til Abraham: «Din hustru Sarai skal ikke lenger hete Sarai, men navnet hennes skal være Sara.

16 Og jeg vil velsigne henne og gi deg en sønn med henne. Jeg skal velsigne ham, og han skal bli til et folkeslag, og konger over folkeslag skal utgå fra ham.»

17 Og Abraham falt på sitt ansikt og gledet seg. Han sa i sitt hjerte: «Skal en mann som er hundre år gammel, få en sønn? Og skal Sara, som er nitti år gammel, føde et barn?»

18 Og Abraham sa til Gud: «Måtte bare Ismael få leve for ditt ansikt!»

19 Og Gud sa: «Ja, og Sara skal også føde deg en sønn, og du skal gi ham navnet Isak. Jeg vil opprette min pakt med ham, en evig pakt, og med hans etterkommere etter ham.

20 Og når det gjelder Ismael, har jeg også hørt deg. Se, jeg vil velsigne ham, gjøre ham stor og gi ham overmåte mange etterkommere. Han skal bli far til tolv fyrster, og jeg vil gjøre ham til et stort folkeslag.

21 Men min pakt vil jeg opprette med Isak, som Sara skal føde deg på denne tiden neste år.»

22 Og da han var ferdig med å tale med ham, steg Gud opp fra Abraham.

23 Og Abraham gjorde som Gud hadde sagt til ham. Han tok sin sønn Ismael og alle som var født i huset hans, og alle som han hadde kjøpt for penger, alle av hankjønn i huset hans, og omskar forhuden deres.

24 Og på den samme dagen ble Abraham omskåret, sammen med alle mennene i huset hans, <både dem som var født i huset> og alle dem han hadde kjøpt for penger fra fremmedfolkene. Alle ble omskåret sammen med ham.

25 Denne loven gjelder for alle slekter til evig tid. Det finnes ingen forskyvning av dagen for omskjærelsen, og ikke én dag av de åtte dagene skal utelates. For dette er en evig forskrift, fastsatt og skrevet på de himmelske tavlene.

26 Og enhver som blir født uten at forhuden hans blir omskåret på den åttende dagen, tilhører ikke paktens barn, som Herren opprettet med Abraham, men fortapelsens barn. Han bærer heller ikke noe tegn på at han tilhører Herren, men er bestemt til å bli utslettet og drept og rykket opp fra jorden, fordi han har brutt pakten med Herren vår Gud.

27 For alle englene som står for Guds ansikt, og alle helliggjørelsens engler, ble skapt slik fra den dagen de ble skapt. Og foran englene som står for hans ansikt, og helliggjørelsens engler, har han helliget Israel, så de skal være sammen med ham og hans hellige engler.

28 Og du skal befale Israels barn å holde tegnet på denne pakten gjennom alle sine slekter som en evig forskrift, så de ikke blir rykket opp fra landet.

29 For dette budet er fastsatt som en pakt som skal holdes for alltid blant alle Israels barn.

30 For Ismael og sønnene hans, brødrene hans og Esau lot Herren ikke komme nær seg. Han utvalgte dem ikke, selv om de er Abrahams barn. For han kjente dem, men han utvalgte Israel til å være sitt folk.

31 Og han helliget Israel og skilte det ut blant alle menneskenes barn. For det finnes mange folkeslag og mange folk, og alle tilhører ham. Over dem alle har han satt ånder med myndighet til å føre dem bort fra ham.

32 Men over Israel satte han ingen engel eller ånd, for han alene er deres hersker. Han skal bevare dem og kreve dem til regnskap av sine engler og ånder og av alle sine makter, slik at han kan bevare og velsigne dem, og slik at de skal være hans og han deres, fra nå av og til evig tid.

33 Og nå kunngjør jeg for deg at Israels barn ikke skal være trofaste mot denne forskriften. De skal ikke omskjære sønnene sine etter hele denne loven. For når det gjelder omskjærelsen av deres kjøtt, skal de forsømme å omskjære sønnene sine. Alle sammen, som Beliaris sønner, skal la sønnene sine forbli uomskåret fra fødselen.

34 Og Herrens vrede skal bli stor mot Israels barn, fordi de har forlatt hans pakt og vendt seg bort fra hans ord. De har provosert ham og spottet ham ved ikke å holde forskriften i denne loven. For de har behandlet sine kjønnslemmer slik hedningfolkene gjør, og derfor skal de bli fjernet og rykket opp fra landet. Det skal ikke lenger finnes tilgivelse eller forlatelse for dem [slik at de skulle få tilgivelse og forlatelse] for all synden i denne evige villfarelsen.

Kapittel 16 - Løftet om Isak, Sodomas dom og løvhyttefesten

1 Og på nymånedagen i den fjerde måneden viste vi oss for Abraham ved Mamres eik. Vi talte med ham og kunngjorde at han skulle få en sønn med sin hustru Sara.

2 Og Sara lo, for hun hørte at vi hadde sagt dette til Abraham. Vi irettesatte henne, og hun ble redd og nektet for at hun hadde ledd på grunn av disse ordene.

3 Og vi fortalte henne navnet på sønnen hennes, slik det var fastsatt og skrevet på de himmelske tavlene, nemlig Isak.

4 Og vi fortalte henne at når vi vendte tilbake til henne på den fastsatte tiden, skulle hun ha unnfanget en sønn.

5 Og i denne måneden fullbyrdet Herren sine dommer over Sodoma, Gomorra, Sebojim og hele området ved Jordan. Han brente dem med ild og svovel og ødela dem, slik at de ligger ødelagt den dag i dag. For se, jeg har fortalt deg om alle deres gjerninger, at de var overmåte onde og syndige, at de gjorde seg urene og drev hor med sine kropper og begikk urenhet på jorden.

6 Og på samme måte skal Gud holde dom over de stedene hvor menneskene har handlet etter sodomittenes urenhet, slik han dømte Sodoma.

7 Men Lot reddet vi, for Gud husket Abraham og førte Lot ut fra ødeleggelsen.

8 Og Lot og døtrene hans begikk en synd på jorden som ikke hadde forekommet siden Adams dager og frem til hans tid, for mannen lå med sine egne døtre.

9 Og se, det var befalt og inngravert på de himmelske tavlene om alle hans etterkommere at de skulle fjernes og rykkes opp med roten, og at dommen over dem skulle være som dommen over Sodoma. Ingen etterkommer av denne mannen skulle bli igjen på jorden på fordømmelsens dag.

10 Og i denne måneden brøt Abraham opp fra Hebron og dro av sted og bosatte seg mellom Kadesj og Sjur, i fjellene ved Gerar.

11 Og midt i den femte måneden dro han videre derfra og bosatte seg ved Edsbrønnen.

12 Og midt i den sjette måneden så Herren til Sara og gjorde med henne slik han hadde sagt, og hun ble med barn.

13 Og hun fødte en sønn i den tredje måneden, midt i måneden, på den tiden Herren hadde sagt til Abraham, under førstegrødefesten for innhøstingen. Da ble Isak født.

14 Og Abraham omskar sønnen sin på den åttende dagen. Han var den første som ble omskåret etter pakten som er fastsatt for alltid.

15 Og i det sjette året av den fjerde uken kom vi til Abraham ved Edsbrønnen og viste oss for ham [slik vi hadde sagt til Sara at vi skulle vende tilbake til henne, og at hun da skulle ha unnfanget en sønn.

16 Og vi vendte tilbake i den sjuende måneden og fant Sara gravid]. Og vi velsignet Abraham og kunngjorde for ham alt som var bestemt om ham: Han skulle ikke dø før han hadde fått ytterligere seks sønner, og han skulle få se dem før han døde. Men gjennom Isak skulle hans navn og ætt føres videre.

17 Og alle etterkommerne av hans andre sønner skulle bli hedningfolk og regnes blant hedningfolkene. Men blant Isaks sønner skulle én bli opphav til en hellig ætt, som ikke skulle regnes blant hedningfolkene.

18 For han skulle bli Den Høyestes eiendom, og alle hans etterkommere skulle tilfalle Gud som hans eiendom. De skulle være et folk som tilhørte Herren, fremfor alle andre folkeslag, og bli et kongerike av prester og et hellig folk.

19 Og vi dro videre og fortalte Sara alt det vi hadde sagt til Abraham, og de gledet seg begge med overmåte stor glede.

20 Og Abraham bygde et alter der for Herren, som hadde utfridd ham og gitt ham glede i landet hvor han bodde som fremmed. Og i denne måneden feiret han en gledesfest i sju dager ved alteret han hadde bygget ved Edsbrønnen.

21 Og han bygde løvhytter for seg selv og tjenerne sine under denne høytiden. Han var den første som feiret løvhyttefesten på jorden.

22 Og gjennom disse sju dagene bar han hver dag frem et brennoffer til Herren på alteret: to okser, to værer, sju sauer og én geitebuk som syndoffer, for å gjøre soning for seg selv og sine etterkommere.

23 Og som takkoffer bar han frem sju værer, sju kje, sju sauer og sju geitebukker, sammen med grødeofrene og drikkofrene som hørte til. Alt fett fra dyrene brente han på alteret som et utvalgt offer til Herren, til en vellukt som behaget ham.

24 Og morgen og kveld brente han velluktende stoffer: virak, galbanum, stakte, nardus, myrra, krydder og kostus. Alle disse sju stoffene ofret han, knust og blandet sammen i like store deler, rene.

25 Og han feiret denne høytiden i sju dager med glede av hele sitt hjerte og hele sin sjel, sammen med alle som tilhørte huset hans. Ingen fremmede var sammen med ham, og heller ingen uomskårne.

26 Og han velsignet sin Skaper, som hadde skapt ham i hans slektsledd, for Gud hadde skapt ham etter sin gode vilje. Han visste og forsto at fra Abraham skulle rettferdighetens plante vokse frem gjennom evige slekter, og at en hellig ætt skulle utgå fra ham og bli lik ham som hadde skapt alle ting.

27 Og Abraham velsignet Gud og gledet seg. Han kalte denne høytiden Herrens høytid, en glede som var velbehagelig for Gud Den Høyeste.

28 Og vi velsignet ham for alltid, og alle hans etterkommere etter ham gjennom alle jordens slekter, fordi han feiret denne høytiden til fastsatt tid, etter vitnesbyrdet på de himmelske tavlene.

29 Derfor er det fastsatt på de himmelske tavlene om Israel at de skal feire løvhyttefesten i sju dager med glede, i den sjuende måneden, til behag for Herren. Dette skal være en evig forskrift gjennom alle deres slekter, hvert eneste år.

30 Og denne forskriften har ingen tidsbegrensning, for det er fastsatt for Israel til evig tid at de skal feire høytiden, bo i løvhytter, sette kranser på hodene sine og ta løvrige grener og pilegrener fra bekken.

31 Og Abraham tok palmegrener og frukt fra vakre trær. Hver morgen gikk han sju ganger rundt alteret med grenene [hver dag], mens han priste og takket sin Gud for alle ting med glede.

Kapittel 17 - Hagar og Ismael drives bort, og Abraham prøves

1 Og i det første året av den femte uken i dette jubelåret [år 1982 etter skapelsen] ble Isak avvent fra morsmelken. Abraham holdt et stort festmåltid i den tredje måneden, på den dagen da sønnen hans Isak ble avvent.

2 Og Ismael, sønnen til den egyptiske kvinnen Hagar, var hos sin far Abraham på sin plass. Abraham gledet seg og velsignet Gud, fordi han hadde fått se sønnene sine og ikke hadde dødd barnløs.

3 Og han husket ordene Herren hadde talt til ham den dagen Lot skilte lag med ham. Han gledet seg fordi Herren hadde gitt ham etterkommere på jorden som skulle arve jorden, og han lovpriste Skaperen av alle ting med hele sin munn.

4 Og Sara så Ismael leke og danse, og Abraham glede seg med stor glede. Da ble hun misunnelig på Ismael og sa til Abraham: «Driv bort denne

trellkvinnen og sønnen hennes, for sønnen til denne trellkvinnen skal ikke arve sammen med min sønn Isak.»

5 Og dette gjorde Abraham svært bedrøvet, både for tjenestekvinnens skyld og for sønnens skyld, fordi han måtte drive dem bort fra seg.

6 Og Gud sa til Abraham: «La det ikke gjøre deg bedrøvet, verken for guttens skyld eller for trellkvinnens skyld. Hør på alt Sara har sagt til deg, og gjør som hun sier, for gjennom Isak skal ditt navn og din ætt føres videre.

7 Men også sønnen til denne trellkvinnen vil jeg gjøre til et stort folkeslag, fordi han er din etterkommer.»

8 Og Abraham sto tidlig opp om morgenen, tok brød og en vannflaske og la det på skuldrene til Hagar, sammen med barnet, og sendte henne bort.

9 Og hun dro av sted og vandret omkring i ødemarken ved Beersjeba. Da vannet i flasken tok slutt, ble gutten tørst. Han klarte ikke å gå videre og falt om.

10 Og moren tok ham og la ham under et oliventre. Deretter gikk hun bort og satte seg rett overfor ham, på en bueskuddslengdes avstand, for hun sa: «Jeg vil ikke se barnet mitt dø.» Og mens hun satt der, gråt hun.

11 Og en av Guds engler, en av de hellige, sa til henne: «Hvorfor gråter du, Hagar? Reis deg, ta gutten og hold ham i hånden, for Gud har hørt stemmen din og sett gutten.»

12 Og øynene hennes ble åpnet, og hun fikk se en brønn med vann. Hun gikk bort og fylte flasken med vann og ga gutten å drikke. Deretter reiste hun seg og dro mot ødemarken i Paran.

13 Og gutten vokste opp og ble en bueskytter. Gud var med ham, og moren fant en hustru til ham blant døtrene i Egypt.

14 Og hun fødte ham en sønn, og han ga ham navnet Nebajot, for hun sa: «Herren var nær meg da jeg påkalte ham.»

15 Og det skjedde i det første året av den sjuende uken i dette jubelåret [år 2003 etter skapelsen], i den første måneden, på den tolvte dagen i måneden, at det lød røster i himmelen om Abraham. De vitnet om at han hadde vært trofast i alt Herren hadde sagt til ham, at han elsket Herren, og at han hadde vært trofast gjennom alle prøvelser.

16 Og fyrsten Mastema kom frem for Gud og sa: «Se, Abraham elsker sin sønn Isak og har større glede av ham enn av alt annet. Befal ham å ofre sønnen som et brennoffer på alteret, så skal du se om han adlyder denne befalingen. Da vil du vite om han er trofast i alt du prøver ham med.»

17 Og Herren visste at Abraham hadde vært trofast gjennom alle sine prøvelser. For han hadde prøvd ham ved å føre ham bort fra hjemlandet hans og gjennom hungersnød. Han hadde prøvd ham med kongers rikdommer, og igjen gjennom hans hustru da hun ble tatt fra ham, og gjennom omskjærelsen. Han hadde også prøvd ham gjennom Ismael og tjenestekvinnen Hagar da han sendte dem bort.

18 Og i alt det Herren hadde prøvd ham med, ble han funnet trofast. Han ble ikke utålmodig i sin sjel og nølte ikke med å handle, for han var trofast og elsket Herren.

Kapittel 18 - Abraham prøves med Isak og mottar velsignelsen

1 Og Gud sa til ham: «Abraham, Abraham!» Og han svarte: «Her er jeg.»

2 Og han sa: «Ta din elskede sønn, som du elsker, Isak, og dra til fjellandet. Der skal du ofre ham på et av fjellene som jeg vil vise deg.»

3 Og han sto tidlig opp om morgenen og salte eselet sitt. Han tok med seg to unge tjenere og sin sønn Isak, og han kløvde veden til brennofferet. På den tredje dagen kom han til stedet, og han så det på lang avstand.

4 Og han kom til en vannbrønn og sa til tjenerne sine: «Bli her sammen med eselet. Jeg og gutten skal gå bort dit, og når vi har tilbedt, skal vi komme tilbake til dere.»

5 Og han tok veden til brennofferet og la den på sin sønn Isak. Selv tok han ilden og kniven i hånden, og de gikk begge sammen til stedet.

6 Og Isak sa til sin far: «Far!» Og han svarte: «Her er jeg, min sønn.» Da sa Isak: «Se, her er ilden, kniven og veden, men hvor er sauene som skal ofres som brennoffer, far?»

7 Og han svarte: «Gud vil selv sørge for en sau til brennofferet, min sønn.» Og de nærmet seg stedet ved Guds fjell.

8 Og Abraham bygde et alter og la veden på alteret. Deretter bandt han sin sønn Isak og la ham på veden som lå på alteret. Så rakte han ut hånden for å ta kniven og drepe sin sønn Isak.

9 Og jeg sto foran ham og foran fyrsten Mastema, og Herren sa: «Si til ham at han ikke skal legge hånd på gutten eller gjøre ham noe, for jeg har vist at han frykter Herren.»

10 Og jeg ropte til ham fra himmelen og sa: «Abraham, Abraham!» Og han ble forskrekket og svarte: «Her er jeg.»

11 Og jeg sa til ham: «Legg ikke hånd på gutten og gjør ham ikke noe. For nå har jeg vist at du frykter Herren, og at du ikke har holdt tilbake din sønn, din førstefødte sønn, fra meg.»

12 Og fyrsten Mastema ble gjort til skamme. Abraham løftet blikket og så seg omkring, og se, en vær hadde satt seg fast ... med hornene sine. Abraham gikk bort, tok væren og ofret den som brennoffer i stedet for sønnen sin.

13 Og Abraham kalte stedet «Herren har sett». Derfor blir det sagt: På fjellet har Herren sett. Dette er Sions berg.

14 Og Herren kalte Abraham ved navn for andre gang fra himmelen, idet han lot oss vise oss for å tale til ham i Herrens navn.

15 Og han sa: «Ved meg selv har jeg sverget, sier Herren:

Fordi du har gjort dette og ikke holdt tilbake din sønn, din elskede sønn, fra meg, skal jeg sannelig velsigne deg.

Jeg skal gjøre dine etterkommere overmåte tallrike, som stjernene på himmelen og som sanden på havets strand.

Og dine etterkommere skal ta fiendenes byer i eie.

16 Og gjennom dine etterkommere skal alle jordens folkeslag bli velsignet.

Fordi du har adlydt min røst, har jeg vist alle at du er trofast mot meg i alt det jeg har sagt til deg.

Dra i fred.»

17 Og Abraham gikk tilbake til de unge tjenerne sine. De brøt opp og dro sammen til Beersjeba, og Abraham [år 2010 etter skapelsen] bosatte seg ved Edsbrønnen.

18 Og han feiret denne høytiden hvert år, i sju dager med glede. Han kalte den Herrens høytid, etter de sju dagene han hadde vært borte før han vendte tilbake i fred.

19 Og derfor er det fastsatt og skrevet på de himmelske tavlene om Israel og dets etterkommere at de skal holde denne høytiden i sju dager med høytidsglede.

Kapittel 19 - Saras død, Isaks ekteskap og Jakobs velsignelse

1 Og i det første året av den første uken i det førtitoende jubelåret vendte Abraham tilbake og bosatte seg overfor Hebron, det vil si Kirjat-Arba, i to årsuker.

2 Og i det første året av den tredje uken i dette jubelåret var Saras levedager til ende, og hun døde i Hebron.

3 Og Abraham dro for å sørge over henne og begrave henne. Vi satte ham på prøve for å se om han var tålmodig i sin ånd og ikke ga uttrykk for harme med sine ord. Han viste seg å være tålmodig og lot seg ikke bringe ut av fatning.

4 For med tålmodighet i sin ånd talte han med hetittene for å få et sted hvor han kunne begrave sin døde.

5 Og Herren lot ham finne velvilje hos alle som så ham. Han ba hetittene på en mild måte, og de ga ham landet med dobbelthulen overfor Mamre, det vil si Hebron, for fire hundre sølvstykker.

6 Og de ba ham og sa: «Vi vil gi deg det uten betaling.» Men han ville ikke ta imot det gratis. Han betalte hele prisen for stedet og bøyde seg to ganger for dem. Deretter begravde han sin døde i dobbelthulen.

7 Og alle Saras levedager var hundre og tjuesju år, det vil si to jubelår, fire årsuker og ett år. Dette var antallet år Sara levde.

8 Dette var den tiende prøvelsen Abraham ble satt på, og han ble funnet trofast og tålmodig i sin ånd.

9 Og han sa ikke ett eneste ord om det som var kjent i landet, at Gud hadde sagt at han ville gi landet til ham og hans etterkommere etter ham. I stedet ba han om et sted der han kunne begrave sin døde. For han ble funnet trofast og ble skrevet inn på de himmelske tavlene som Guds venn.

10 Og i det fjerde året av denne uken tok han en hustru til sin sønn Isak. Hun het Rebekka [år 2020 etter skapelsen] [og var datter av Betuel, sønn av Nahor, Abrahams bror]. Hun var søster til Laban og datter av Betuel. Betuel var sønn av Milka, som var hustru til Nahor, Abrahams bror.

11 Og Abraham tok seg en tredje hustru, som het Ketura. Hun var en av døtrene til tjenestefolkene i huset hans, for Hagar hadde dødd før Sara. I løpet av to årsuker fødte hun ham seks sønner: Simran, Joksjan, Medan, Midjan, Jisjbak og Sjuah.

12 Og i den sjette uken, i det andre året av denne uken, fødte Rebekka to sønner til Isak, Jakob og Esau.

13 Og [år 2046 etter skapelsen] Jakob var en glatt og rettskaffen mann, mens Esau var voldsom, en mann som holdt til ute på marken, og han var hårete. Jakob bodde i telt.

14 Og guttene vokste opp, og Jakob lærte å skrive. Men Esau lærte det ikke, for han var en mann som holdt til ute på marken og var jeger. Han lærte å føre krig, og alle hans gjerninger var voldsomme.

15 Og Abraham elsket Jakob, men Isak elsket Esau.

16 Og Abraham så Esaus gjerninger, og han visste at det var gjennom Jakob hans navn og ætt skulle føres videre. Derfor kalte han til seg Rebekka og ga henne befalinger angående Jakob, for han visste at også hun elsket Jakob langt mer enn Esau.

17 Og han sa til henne:

«Min datter, våk over min sønn Jakob, for han skal ta min plass på jorden og være til velsignelse blant menneskenes barn og til ære for hele Sems ætt.

18 For jeg vet at Herren vil utvelge ham til å være et folk som tilhører ham selv, fremfor alle folk som finnes på jordens overflate.

19 Og se, min sønn Isak elsker Esau mer enn Jakob, men jeg ser at du virkelig elsker Jakob.

20 Vis ham enda større godhet, og la dine øyne hvile på ham med kjærlighet. For han skal være til velsignelse for oss på jorden fra nå av og gjennom alle jordens slekter.

21 Må dine hender være sterke, og må ditt hjerte glede seg over din sønn Jakob. For jeg har elsket ham langt mer enn alle mine sønner.

Han skal være velsignet for alltid, og hans etterkommere skal fylle hele jorden.

22 Hvis et menneske kan telle sanden på jorden, skal også hans etterkommere kunne telles.

23 Og alle velsignelsene som Herren har velsignet meg og mine etterkommere med, skal alltid tilhøre Jakob og hans etterkommere.

24 Og gjennom hans etterkommere skal mitt navn bli velsignet, og navnene til mine fedre: Sem, Noah, Enok, Mahalalel, Enos, Set og Adam.

25 Og disse skal tjene til å legge himmelens grunnvoller, styrke jorden og fornye alle himmellysene som finnes på himmelhvelvingen.»

26 Og han kalte Jakob frem foran hans mor Rebekka, kysset ham, velsignet ham og sa:

27 «Jakob, min elskede sønn, som min sjel elsker, må Gud velsigne deg fra det høye over himmelhvelvingen. Må han gi deg alle velsignelsene som han ga Adam, Enok, Noah og Sem. Og alt det han har sagt til meg, og alt det han har lovet å gi meg, må han la tilhøre deg og dine etterkommere for alltid, så lenge himmelen er over jorden.

28 Og må Mastemas ånder aldri herske over deg eller dine etterkommere, slik at de vender dere bort fra Herren, som er din Gud fra nå av og til evig tid.

29 Og må Herren Gud være en far for deg, og må du være hans førstefødte sønn, og må han være en far for folket til evig tid.

30 Dra i fred, min sønn.» Og de gikk begge sammen bort fra Abraham.

31 Og Rebekka elsket Jakob av hele sitt hjerte og hele sin sjel, langt mer enn Esau. Men Isak elsket Esau langt mer enn Jakob.

Kapittel 20 - Abrahams formaning til sine sønner

1 Og i det førtitoende jubelåret, i det første året av den sjuende uken [år 2052 (2045?) etter skapelsen], kalte Abraham til seg Ismael og hans tolv sønner, Isak og hans to sønner, og Keturas seks sønner og deres sønner.

2 Og han befalte dem å holde seg til Herrens vei, gjøre det som er rettferdig, elske sin neste og handle slik mot alle mennesker. De skulle vandre slik blant menneskene at de utøvde rettferdig dom og gjorde det som er rett på jorden.

3 De skulle omskjære sønnene sine etter pakten som Herren hadde opprettet med dem, og ikke vike verken til høyre eller venstre fra noen av veiene Herren hadde befalt oss å følge. De skulle holde seg borte fra all hor og urenhet [og fjerne all hor og urenhet fra sin midte].

4 Og dersom en kvinne eller tjenestekvinne blant dere driver hor, skal dere brenne henne med ild. De skal ikke drive hor med henne etter sine øynes og sitt hjertes begjær. De skal heller ikke ta seg hustruer blant Kanaans døtre, for Kanaans ætt skal rykkes opp fra landet.

5 Og han fortalte dem om dommen over kjempene og dommen over sodomittene, hvordan de var blitt dømt på grunn av sin ondskap og hadde dødd på grunn av sin hor, urenhet og fordi de hadde fordervet hverandre gjennom hor.

6 «Vokt dere for all hor og urenhet og for enhver besmittelse av synd, så dere ikke gjør vårt navn til en forbannelse og hele deres liv til noe folk håner, og alle sønnene deres blir drept med sverd, og dere selv blir forbannet som Sodoma, og alle som blir igjen etter dere, blir som Gomorras sønner.

7 Jeg ber dere inntrengende, mine sønner: Elsk himmelens Gud og hold fast ved alle hans bud. Følg ikke avgudene deres eller urenheten deres.

8 Lag dere ikke støpte eller utskårne gudebilder. For de er tomhet, og det finnes ingen ånd i dem. De er laget av menneskehender, og alle som setter sin lit til dem, setter sin lit til ingenting.

9 Tjen dem ikke og tilbe dem ikke. Tjen i stedet Gud Den Høyeste og tilbe ham til enhver tid. Sett alltid deres håp til hans velvilje, og gjør det som er rettskaffent og rettferdig for hans ansikt.

Da skal han ha behag i dere og vise dere sin barmhjertighet, sende regn over dere morgen og kveld og velsigne alle gjerningene dere utfører på jorden.

Han skal velsigne deres brød og deres vann, deres morslivs frukt og deres jords grøde, flokkene av storfe og saueflokkene deres.

10 Og dere skal være til velsignelse på jorden, og alle jordens folkeslag skal lengte etter dere og velsigne sønnene deres i mitt navn, så de kan bli velsignet slik jeg er velsignet.»

11 Og han ga gaver til Ismael og sønnene hans og til Keturas sønner, og sendte dem bort fra sin sønn Isak. Alt han eide, ga han til sin sønn Isak.

12 Og Ismael og sønnene hans, Keturas sønner og deres sønner dro sammen og bosatte seg fra Paran til innfarten til Babylon, i hele landet mot øst, vendt mot ødemarken.

13 Og disse blandet seg med hverandre, og de ble kalt arabere og ismaelitter.

Kapittel 21 - Abrahams siste ord til Isak

1 Og i det sjette året av den sjuende uken i dette jubelåret [år 2057 (2050?) etter skapelsen] kalte Abraham til seg sin sønn Isak og ga ham disse befalingene: «Jeg er blitt gammel og kjenner ikke dagen da jeg skal dø, for jeg har levd et langt liv.

2 Og se, jeg er hundre og syttifem år gammel. Gjennom alle mine levedager har jeg husket Herren og av hele mitt hjerte søkt å gjøre hans vilje og vandre rettskaffent på alle hans veier.

3 Min sjel har hatet avgudene, <og jeg har foraktet dem som tjener dem, og jeg har viet mitt hjerte og min ånd> til å holde hans vilje og gjøre det som han som skapte meg, ønsker.

4 For han er den levende Gud, og han er hellig og trofast. Han er mer rettferdig enn alle andre, og han gjør ikke forskjell på mennesker og tar ikke imot bestikkelser. For Gud er rettferdig og holder dom over alle som bryter hans bud og forakter hans pakt.

5 Og du, min sønn, skal holde hans bud, hans forskrifter og hans lovbestemmelser. Følg ikke avskyelige skikker, utskårne gudebilder eller støpte avguder.

6 Spis aldri blod fra ville dyr, buskap eller noen fugl som flyr under himmelen.

7 Og dersom du slakter et dyr som et velbehagelig fredsoffer, skal du slakte det og helle blodet ut over alteret. Alt fett fra offeret skal du ofre på alteret sammen med fint mel, grødeofferet blandet med olje og drikkofferet som hører til. Alt dette skal du ofre sammen på brennofferalteret, som en vellukt for Herren.

8 Og fett fra takkofferet skal du legge på ilden som brenner på alteret. Du skal ta fett som ligger over buken, alt fett på innvollene, begge nyrene og alt fett omkring dem. Fett ved lendene og leveren skal du også ta bort sammen med nyrene.

9 Alt dette skal du ofre som en vellukt, velbehagelig for Herren, sammen med grødeofferet og drikkofferet som hører til, som en vellukt, offerets brød til Herren.

10 Og kjøttet skal du spise samme dag og dagen etter. La ikke solen gå ned på den andre dagen før det er spist opp. Ingenting skal være igjen til den tredje dagen, for da er det ikke lenger velbehagelig [det er ikke godkjent] og skal ikke spises. Alle som spiser av det, fører synd over seg selv. For slik har jeg funnet det skrevet i mine forfedres bøker, i Enoks ord og i Noahs ord.

11 Og på alle dine offergaver skal du strø salt. La aldri paktens salt mangle på noen av dine offergaver for Herren.

12 Når det gjelder veden til ofrene, skal du passe på at du ikke bringer annen ved til alteret enn disse treslagene: sypress, laurbætre, mandeltre, edelgran, furu, seder, sabina, fikentre, oliventre, myrratre, laurbær og aspalathus.

13 Av disse treslagene skal du legge ved under offeret på alteret, men bare ved som er undersøkt og funnet egnet etter utseendet. Legg ikke på sprukket eller mørk ved, men hard og ren ved, uten feil, frisk og nyvokst. Bruk ikke gammel ved [for duften er borte], siden den ikke lenger har den samme duften som før.

14 Ingen andre treslag enn disse skal du legge på alteret, for deres duft er forsvunnet, og den velluktende røyken stiger ikke opp til himmelen.

15 Hold dette budet og gjør etter det, min sønn, så du kan være rettskaffen i alle dine gjerninger.

16 Hold alltid kroppen din ren. Vask deg med vann før du går frem for å ofre på alteret, og vask hendene og føttene før du nærmer deg alteret. Når du er ferdig med å ofre, skal du vaske hendene og føttene på nytt.

17 La ikke noe blod være synlig på deg eller klærne dine. Vokt deg for blod, min sønn, og vær overmåte nøye med det. Dekk det til med jord.

18 Spis ikke noe blod, for blodet er livet. Spis aldri blod av noe slag.

19 Ta ikke imot noen gaver som erstatning for menneskeblod, slik at blodet blir utøst uten straff og dom. For blodet som blir utøst, fører synd over jorden, og jorden kan ikke renses fra menneskeblod uten ved blodet til den som utøste det.

20 Ta ikke imot noen betaling eller gave som erstatning for menneskeblod. Det skal være blod for blod, slik at du kan være velbehagelig for Herren, Gud Den Høyeste. For han er de godes beskytter, og slik kan du bli bevart fra alt ondt og reddet fra enhver form for død.

21 Jeg ser, min sønn, at alle menneskenes gjerninger er synd og ondskap. Alle deres handlinger er urenhet, avskyelighet og besmittelse, og det finnes ingen rettferdighet hos dem.

22 Vokt deg så du ikke vandrer på deres veier, følger deres stier og begår en synd som fører til døden for Gud Den Høyestes ansikt.

Ellers skal han [skjule sitt ansikt for deg og] overgi deg i hendene på dine egne overtredelser. Han skal rykke deg opp fra landet, og dine etterkommere skal også bli fjernet fra under himmelen. Ditt navn og din ætt skal gå til grunne fra hele jorden.

23 Vend deg bort fra alle deres gjerninger og all deres urenhet. Hold forskriftene til Gud Den Høyeste, gjør hans vilje og vær rettskaffen i alle ting.

24 Og han skal velsigne deg i alle dine gjerninger og la en rettferdighetens plante vokse frem fra deg over hele jorden, gjennom alle jordens slekter. Mitt navn og ditt navn skal aldri bli glemt under himmelen.

25 Gå i fred, min sønn. Må Gud Den Høyeste, min Gud og din Gud, styrke deg til å gjøre hans vilje. Må han velsigne alle dine etterkommere og dem som blir igjen av din ætt, gjennom alle slekter til evig tid, med alle rettferdige velsignelser, slik at du kan være til velsignelse over hele jorden.»

26 Og Isak gikk bort fra ham med glede.

Kapittel 22 - Abrahams siste velsignelse over Jakob

1 Og det skjedde i det førtifjerde jubelåret, i det andre året av den første uken, det året Abraham døde, at Isak og Ismael kom fra Edsbrønnen for å

feire ukefesten, det vil si førstegrødefesten for innhøstingen, hos sin far Abraham. Og Abraham gledet seg fordi begge sønnene hans var kommet.

2 For Isak hadde store eiendommer i Beersjeba, og han pleide å dra dit for å se til eiendommene sine og deretter vende tilbake til sin far.

3 Og i de dagene kom Ismael for å besøke faren sin. Begge brødrene kom sammen, og Isak bar frem et brennoffer på alteret som faren hans hadde bygget i Hebron.

4 Og han bar frem et takkoffer og holdt et gledelig festmåltid sammen med sin bror Ismael. Rebekka bakte ferske kaker av det nye kornet og ga dem til sin sønn Jakob, slik at han kunne bringe dem til sin farfar Abraham som førstegrøde av landet, for at Abraham skulle spise og velsigne Skaperen av alle ting før han døde.

5 Og Isak sendte også et utsøkt takkoffer med Jakob til Abraham, slik at han kunne spise og drikke.

6 Og Abraham spiste og drakk og velsignet Gud Den Høyeste, han som har skapt himmelen og jorden, som har frembrakt alle jordens rikholdige gaver og gitt dem til menneskenes barn, så de kan spise og drikke og velsigne sin Skaper.

7 «Og nå takker jeg deg, min Gud, fordi du har latt meg oppleve denne dagen. Se, jeg er hundre og syttifem år gammel, en gammel mann som har levd et langt liv, og alle mine dager har vært fredelige.

8 Fiendens sverd har ikke overvunnet meg i noe av det du har gitt meg og barna mine gjennom alle mine levedager, helt frem til denne dagen.

9 Min Gud, må din barmhjertighet og din fred hvile over din tjener og over hans sønners etterkommere, slik at de kan være et utvalgt folk og en arv for deg blant alle jordens folkeslag, fra nå av og gjennom alle jordens slekter, til evig tid.»

10 Og han kalte til seg Jakob og sa: «Min sønn Jakob, må Gud over alle ting velsigne deg og styrke deg til å gjøre det som er rettferdig og etter hans vilje for hans ansikt. Må han utvelge deg og dine etterkommere, slik at dere alltid kan være et folk som tilhører ham som hans arv, etter hans vilje.

11 Kom nærmere, min sønn Jakob, og kyss meg.» Og Jakob kom nærmere og kysset ham. Da sa Abraham:

«Velsignet være min sønn Jakob og alle sønnene til Gud Den Høyeste, til evig tid.

Må Gud gi deg en rettferdig ætt, og må han hellige noen av sønnene dine midt på hele jorden.

Må folkeslag tjene deg, og må alle folkeslag bøye seg for dine etterkommere.

12 Vær sterk blant menneskene og utøv myndighet over hele Sets ætt.

Da skal dine veier og dine sønners veier bli anerkjent som rettferdige, slik at de blir et hellig folk.

13 Må Gud Den Høyeste gi deg alle velsignelsene som han har velsignet meg med, og som han velsignet Noah og Adam med.

Må disse velsignelsene hvile over det hellige hodet til dine etterkommere, fra slekt til slekt og til evig tid.

14 Må han rense deg fra all urettferdighet og urenhet, slik at du får tilgivelse for alle overtredelsene du har begått i uvitenhet.

Må han styrke deg og velsigne deg, og måtte du arve hele jorden.

15 Må han fornye sin pakt med deg, slik at du kan være et folk som tilhører ham som hans arv til evig tid, og slik at han kan være Gud for deg og dine etterkommere i sannhet og rettferdighet gjennom alle jordens dager.

16 Og du, min sønn Jakob, husk mine ord og hold budene til Abraham, din far.

Skill deg fra folkeslagene og spis ikke sammen med dem.

Gjør ikke som de gjør, og slutt deg ikke til dem.

For deres gjerninger er urene, og alle deres veier er besmittelse, avskyelighet og urenhet.

17 De ofrer sine ofre til de døde og tilber onde ånder.

De spiser ved gravene, og alle deres gjerninger er tomhet og intet.

18 De har ikke hjerte til å forstå, og øynene deres ser ikke hva deres egne gjerninger er.

De farer vill når de sier til et stykke tre: 'Du er min Gud', og til en stein: 'Du er min herre og min frelser.'

[Og de har ikke hjerte til å forstå.]

19 Men du, min sønn Jakob, må Gud Den Høyeste hjelpe deg, og må himmelens Gud velsigne deg og holde deg borte fra deres urenhet og alle deres villfarelser.

20 Vokt deg, min sønn Jakob, så du ikke tar deg en hustru blant noen av Kanaans døtre.

For hele hans ætt skal rykkes opp fra jorden.

21 På grunn av Kams overtreddelse fór Kanaan vill, og hele hans ætt skal bli utslettet fra jorden, også alle som blir igjen etter ham. Ingen av hans etterkommere skal bli reddet på dommens dag.

22 Og når det gjelder alle avgudsdyrkere og vanhellige mennesker:

(b) Det skal ikke finnes noe håp for dem i de levendes land.

(c) De skal ikke lenger bli husket på jorden.

(d) For de skal stige ned til dødsriket.

(e) De skal gå til fordømmelsens sted.

Slik Sodomas barn ble fjernet fra jorden, skal også alle som tilber avguder, bli fjernet.

23 Frykt ikke, min sønn Jakob, og mist ikke motet, du Abrahams sønn.

Må Gud Den Høyeste bevare deg fra ødeleggelse og utfri deg fra alle villfarelsens veier.

24 Dette huset har jeg bygget for meg selv, for at jeg skulle sette mitt navn på det på jorden. [Det er gitt til deg og dine etterkommere for alltid.] Det skal kalles Abrahams hus. Det er gitt til deg og dine etterkommere for alltid, for du skal bygge opp mitt hus og grunnfeste mitt navn for Guds ansikt til evig tid. Din ætt og ditt navn skal bestå gjennom alle jordens slekter.»

25 Og han sluttet å gi ham befalinger og velsigne ham.

26 Og de to lå sammen i én seng, og Jakob sov ved brystet til Abraham, sin farfar. Abraham kysset ham sju ganger, og han gledet seg over ham med hele sitt hjerte og all sin kjærlighet.

27 Og han velsignet ham av hele sitt hjerte og sa: «Gud Den Høyeste, alles Gud og alles Skaper, som førte meg ut fra Ur i Kaldea for å gi meg dette landet til evig arv, og for at jeg skulle grunnlegge en hellig ætt, velsignet være Den Høyeste til evig tid.»

28 Og han velsignet Jakob og sa: «Min sønn, som jeg gleder meg over av hele mitt hjerte og med all min kjærlighet, må din nåde og din barmhjertighet hvile over ham og hans etterkommere for alltid.

29 Forlat ham ikke og forkast ham ikke, fra nå av og til evig tid. Må dine øyne være åpne og våke over ham og hans etterkommere, så du kan bevare ham, velsigne ham og hellige ham som et folk som tilhører deg som din arv.

30 Velsign ham med alle dine velsignelser fra nå av og til evig tid, og forny din pakt og din nåde med ham og hans etterkommere etter hele din gode vilje, gjennom alle jordens slekter.»

Kapittel 23 - Abrahams død og de siste tider

1 Og han la to av Jakobs fingre på øynene sine og velsignet guden Gud. Deretter dekket han til ansiktet sitt, strakte ut føttene og sovnet inn i den evige søvnen og ble samlet til sine fedre.

2 Men Jakob lå fremdeles ved brystet hans og visste ikke at Abraham, hans farfar, var død.

3 Og Jakob våknet fra søvnen, og se, Abraham var kald som is. Han sa: «Far, far!» Men ingen svarte, og han forsto at Abraham var død.

4 Og han reiste seg fra brystet hans og løp for å fortelle det til sin mor Rebekka. Rebekka gikk til Isak om natten og fortalte ham det. Deretter gikk de sammen, med Jakob, som bar en lampe i hånden. Da de kom inn, fant de Abraham liggende død.

5 Og Isak kastet seg ned over sin fars ansikt, gråt og kysset ham.

6 Og gråten kunne høres i Abrahams hus. Hans sønn Ismael sto opp og gikk til sin far Abraham og gråt over ham. Både han og hele Abrahams hus gråt bittert.

7 Og sønnene hans, Isak og Ismael, begravde ham i dobbelthulen ved siden av hans hustru Sara. Alle mennene i huset hans sørget over ham i førti dager, både Isak og Ismael og alle sønnene deres, og alle Keturas sønner på sine bosteder. Deretter tok sørgedagene over Abraham slutt.

8 Og han levde i tre jubelår og fire årsuker, hundre og syttifem år. Han fullførte sine levedager, gammel og mett av dager.

9 For forfedrenes levetid hadde vært nitten jubelår. Men etter vannflommen begynte menneskenes levetid å bli kortere enn nitten jubelår. Antallet jubelår minket, og menneskene ble raskt gamle og nådde slutten av sine dager på grunn av mange trengsler og ondskapen på sine veier. Abraham var et unntak.

10 For Abraham var fullkommen i alle sine gjerninger for Herren og var velbehagelig for ham i rettferdighet gjennom alle sine levedager. Men se, heller ikke han fullførte fire jubelår i sitt liv. Han ble gammel på grunn av ondskapen og nådde slutten av sine dager.

11 Og alle slektene som skal komme fra denne tiden og frem til den store dommens dag, skal eldes raskt, før de fullfører to jubelår. Kunnskapen skal

svikte dem på grunn av alderdommen [og all deres kunnskap skal forsvinne].

12 Og i de dagene, dersom et menneske lever i halvannet jubelår, skal de si om ham: «Han har levd lenge.» Men størstedelen av hans dager skal være fylt med smerte, sorg og trengsel, og det skal ikke være noen fred.

13 For ulykke skal følge på ulykke, sår på sår, trengsel på trengsel, onde nyheter på onde nyheter og sykdom på sykdom. Alle slags onde dommer skal ramme dem, den ene etter den andre: sykdom og ødeleggelse, snø, frost og is, feber, kulderystelser, sløvhet, hungersnød, død, sverd, fangenskap og alle slags ulykker og smerter.

14 Og alt dette skal komme over en ond slekt som begår overtredelser på jorden. Deres gjerninger er urenhet, hor, besmittelse og avskyeligheter.

15 Da skal de si: «Våre forfedre levde lenge, ja, helt opp til tusen år, og deres dager var gode. Men se, våre levedager er, selv om et menneske lever lenge, sytti år, og om han er sterk, åtti år. Også disse dagene er onde, og det finnes ingen fred i denne onde slektens dager.»

16 Og i den slekten skal sønnene anklage sine fedre og eldste for synd og urettferdighet, for ordene fra deres munn og for de store onde gjerningene de begår. De skal anklage dem for å ha forlatt pakten som Herren opprettet med dem, den pakten som påla dem å holde og gjøre etter alle hans bud, forskrifter og lover, uten å vike verken til høyre eller venstre.

17 For alle har gjort det onde, og hver munn taler urett. Alle deres gjerninger er urenhet og avskyelighet, og alle deres veier er besmittelse, urenhet og ødeleggelse.

18 Se, jorden skal bli ødelagt på grunn av alle deres gjerninger. Vinrankene skal ikke bære frukt, og det skal ikke finnes olje, for alle deres gjerninger er troløse. Alle skal gå til grunne sammen, både ville dyr, buskap, fugler og alle fiskene i havet, på grunn av menneskenes barn.

19 Og de skal kjempe mot hverandre, unge mot gamle og gamle mot unge, fattige mot rike, små mot store og tiggere mot fyrster, på grunn av loven og pakten. For de har glemt budene, pakten, høytidene, månedene, sabbatene, jubelårene og alle lovbestemmelsene.

20 Og de skal reise seg <med buer og> sverd og føre krig for å tvinge dem tilbake til den rette veien. Men de skal ikke vende tilbake før mye blod er blitt utøst på jorden, den ene ved den andres hånd.

21 Og de som unnslipper, skal ikke vende om fra sin ondskap til rettferdighetens vei. I stedet skal de alle opphøye seg gjennom bedrag og rikdom for å ta alt som tilhører deres neste. De skal påkalle det store

navnet, men ikke i sannhet eller rettferdighet. De skal vanhellige det aller helligste med sin urenhet og sin besmittende fordervelse.

22 Og en stor straff fra Herren skal ramme denne slekten for dens gjerninger. Han skal overgi dem til sverdet, til dom og fangenskap, til plyndring og til å bli fortært.

23 Og han skal vekke opp mot dem syndere blant hedningfolkene, som verken viser barmhjertighet eller medlidenhet. De skal ikke ta hensyn til noen, verken gamle eller unge eller noe annet menneske. For de er mer onde og mektigere til å gjøre det onde enn alle andre menneskers barn.

De skal øve vold mot Israel og begå overtredelser mot Jakob. Mye blod skal bli utøst på jorden, og det skal ikke finnes noen til å samle de døde eller begrave dem.

24 I de dagene skal de rope høyt, påkalle Gud og be om å bli reddet fra synderne blant hedningfolkene. Men ingen skal bli reddet.

25 Og barnas hoder skal være hvite av grått hår. Et barn som er tre uker gammelt, skal se gammelt ut som en mann på hundre år, og deres vekst skal bli ødelagt av trengsel og undertrykkelse.

26 Og i de dagene skal barna begynne å studere lovene, søke budene og vende tilbake til rettferdighetens vei.

27 Og menneskenes levedager skal begynne å bli flere og lengre, helt til deres dager nærmer seg tusen år, ja, til et større antall år enn deres tidligere levedager.

28 Og det skal ikke finnes noen gammel mann eller noen som <ikke> er tilfreds med sine levedager. For alle skal være som barn og unge mennesker.

29 Og de skal fullføre alle sine levedager og leve i fred og glede. Det skal ikke finnes noen Satan eller noen ond ødelegger, for alle deres dager skal være dager med velsignelse og helbredelse.

30 Og på den tiden skal Herren helbrede sine tjenere. De skal reise seg og se stor fred og drive bort sine motstandere.

De rettferdige skal se dette og være takknemlige. De skal glede seg med glede for evig og alltid og se alle dommene og forbannelsene som rammer deres fiender.

31 Og deres bein skal hvile i jorden, mens deres ånder skal ha stor glede. De skal vite at det er Herren som holder dom og viser barmhjertighet mot hundrevis og tusenvis og mot alle som elsker ham.

32 Og du, Moses, skal skrive ned disse ordene, for slik er de skrevet, og de er nedtegnet på de himmelske tavlene som et vitnesbyrd for alle slekter til evig tid.

Kapittel 24 - Isak i Gerar og Esaus førstefødselsrett

1 Og det skjedde etter Abrahams død at Herren velsignet hans sønn Isak. Han brøt opp fra Hebron og dro for å bosette seg ved Synsbrønnen i det første året av den tredje uken [år 2073 etter skapelsen] i dette jubelåret, og han bodde der i sju år.

2 Og i det første året av den fjerde uken [år 2080 etter skapelsen] begynte en hungersnød i landet, i tillegg til den første hungersnøden som hadde vært i Abrahams dager.

3 Og Jakob kokte en linsegryte, og Esau kom sulten hjem fra marken. Han sa til sin bror Jakob: «Gi meg noe av den røde gryteretten.» Og Jakob svarte ham: «Selg meg din [førstefødselsrett, denne] førstefødselsretten, så skal jeg gi deg brød og noe av linsegryten.»

4 Og Esau sa i sitt hjerte: «Jeg kommer til å dø. Hva gagner da førstefødselsretten meg?»

5 Og han sa til Jakob: «Jeg gir den til deg.» Og Jakob sa: «Sverg på det til meg i dag.» Og Esau sverget til ham.

6 Og Jakob ga sin bror Esau brød og linsegryte, og han spiste til han var mett. Slik foraktet Esau førstefødselsretten sin. Derfor ble Esau kalt Edom, på grunn av den røde gryteretten som Jakob ga ham i bytte mot førstefødselsretten.

7 Og Jakob fikk stillingen som den eldste, mens Esau ble fratatt sin verdighet.

8 Og hungersnøden rammet landet, og Isak brøt opp for å dra ned til Egypt i det andre året av denne uken. Han dro til filisternes konge Abimelek i Gerar.

9 Og Herren viste seg for ham og sa: «Dra ikke ned til Egypt. Bo i landet som jeg vil vise deg, og opphold deg som fremmed i dette landet. Jeg skal være med deg og velsigne deg.

10 For til deg og dine etterkommere vil jeg gi hele dette landet. Jeg skal stadfeste eden som jeg sverget til din far Abraham. Jeg skal gjøre dine etterkommere tallrike som stjernene på himmelen og gi dem hele dette landet.

11 Og gjennom dine etterkommere skal alle jordens folkeslag bli velsignet, fordi din far adlød min røst og holdt det jeg påla ham, mine bud, mine

lover, mine forskrifter og min pakt. Hør nå på min røst og bli boende i dette landet.»

12 Og han bodde i Gerar i tre årsuker.

13 Og Abimelek ga befaling om ham [år 2080–2101 etter skapelsen] og alt som tilhørte ham og sa: «Den som rører ved ham eller noe som tilhører ham, skal visselig dø.»

14 Og Isak ble mektig blant filisterne. Han fikk store eiendommer, storfe, sauer, kameler, esler og en stor husstand.

15 Og han sådde i filisternes land og høstet hundre ganger det han hadde sådd. Isak ble overmåte rik og mektig, og filisterne misunte ham.

16 Alle brønnene som Abrahams tjenere hadde gravd mens Abraham levde, hadde filisterne tettet igjen etter hans død og fylt med jord.

17 Og Abimelek sa til Isak: «Dra bort fra oss, for du er blitt langt mektigere enn vi.» Og Isak dro derfra i det første året av den sjuende uken og bosatte seg som fremmed i dalene ved Gerar.

18 Og de gravde opp igjen vannbrønnene som tjenerne til hans far Abraham hadde gravd, og som filisterne hadde tettet igjen etter Abrahams død. Han ga dem de samme navnene som hans far Abraham hadde gitt dem.

19 Og Isaks tjenere gravde en brønn i dalen og fant rennende vann. Men gjeterne fra Gerar kom i strid med Isaks gjeterne og sa: «Vannet tilhører oss!» Og Isak kalte brønnen «Gjenstridighet», fordi de hadde opptrådt gjenstridig mot oss.

20 Og de gravde en annen brønn, men det ble strid om den også. Derfor kalte han den «Fiendskap». Så brøt han opp derfra, og de gravde enda en brønn. Om denne ble det ingen strid, og han kalte den «Rom». Isak sa: «Nå har Herren gitt oss rom, og vi har blitt tallrike i landet.»

21 Og derfra dro han opp til Edsbrønnen i det første året av den første uken i det førtifjerde jubelåret [år 2108 etter skapelsen].

22 Og Herren viste seg for ham den natten, på nymånedagen i den første måneden, og sa: «Jeg er din far Abrahams Gud. Frykt ikke, for jeg er med deg. Jeg skal velsigne deg og gjøre dine etterkommere tallrike som sanden på jorden, for min tjener Abrahams skyld.»

23 Og han bygde et alter der, på stedet hvor hans far Abraham først hadde bygget et alter. Han påkalte Herrens navn og bar frem offer til sin far Abrahams Gud.

24 Og de gravde en brønn og fant rennende vann.

25 Og Isaks tjenere gravde enda en brønn, men fant ikke vann. De kom og fortalte Isak at de ikke hadde funnet vann, og Isak sa: «Jeg har i dag sverget en ed til filisterne, og dette er blitt kunngjort for oss.»

26 Og han kalte stedet Edsbrønnen, for der hadde han sverget en ed til Abimelek, hans venn Ahussat og Pikol, hærføreren hans.

27 Og Isak forsto den dagen at han hadde sverget eden under tvang for å slutte fred med dem.

28 Og den dagen forbannet Isak filisterne og sa: «Forbannet være filisterne frem til vredens og harmens dag, fremfor alle folkeslag. Må Gud gjøre dem til spott og forbannelse og til gjenstand for vrede og harme i hendene på synderne blant hedningfolkene og i hendene på kittittene.

29 Og enhver som unnslipper fiendens og kittittenes sverd, måtte det rettferdige folket rykke opp fra under himmelen ved dom. For de skal være fiender og motstandere av mine barn gjennom alle deres slekter på jorden.

30 Ingen rest skal bli igjen av dem, og ingen skal bli reddet på dommens vredesdag. For hele filisternes ætt er bestemt til ødeleggelse, utryddelse og fordrivelse fra jorden. Verken navn eller etterkommere skal lenger bli igjen av disse kaftorittene på jorden.

31 Selv om de stiger opp til himmelen, skal de bli ført ned derfra.

Selv om de gjør seg mektige på jorden, skal de bli revet bort derfra.

Selv om de skjuler seg blant folkeslagene, skal de bli rykket opp også derfra.

Og selv om de stiger ned til dødsriket, skal fordømmelsen deres være stor også der, og heller ikke der skal de finne fred.

32 Og dersom de blir ført bort i fangenskap, skal de bli drept underveis av dem som står dem etter livet.

Verken navn eller etterkommere skal bli igjen av dem på hele jorden, for de skal gå bort til evig forbannelse.»

33 Og slik er det skrevet og inngravert om dem på de himmelske tavlene, at dette skal gjøres med dem på dommens dag, slik at de blir rykket opp fra jorden.

Kapittel 25 - Rebekkas formaning og velsignelse over Jakob

1 Og i det andre året av denne uken i dette jubelåret [år 2109 etter skapelsen] kalte Rebekka til seg sin sønn Jakob og sa til ham: «Min sønn, ta deg ikke en hustru blant Kanaans døtre, slik din bror Esau gjorde. Han tok seg to hustruer blant Kanaans døtre, og de har gjort min sjel bitter med alle

sine urene gjerninger. For alle deres gjerninger er hor og begjær, og det finnes ingen rettferdighet hos dem, for deres gjerninger er onde.

2 Og jeg elsker deg overmåte høyt, min sønn. Mitt hjerte og min kjærlighet velsigner deg hver time på dagen og hver nattevakt.

3 Og nå, min sønn, hør på min røst og gjør din mors vilje. Ta deg ikke en hustru blant døtrene i dette landet, men bare fra min fars hus og min fars slekt. Du skal ta deg en hustru fra min fars hus, og Gud Den Høyeste skal velsigne deg. Dine barn skal bli en rettferdig slekt og en hellig ætt.»

4 Da svarte Jakob sin mor Rebekka og sa: «Se, mor, jeg er ni årsuker gammel. Jeg har verken kjent eller rørt noen kvinne, og jeg har heller ikke forlovet meg med noen. Jeg har ikke engang tenkt på å ta meg en hustru blant Kanaans døtre.

5 For jeg husker, mor, ordene til Abraham, vår far. Han befalte meg å ikke ta en hustru blant Kanaans døtre, men å ta meg en hustru fra min fars hus og min egen slekt.

6 Jeg har tidligere hørt at din bror Laban har fått døtre, og jeg har vendt mitt hjerte mot dem for å ta meg en hustru blant dem.

7 Derfor har jeg vøket min ånd mot å synde eller bli fordervet på noen av mine veier gjennom alle mine levedager. For Abraham, min far, ga meg mange befalinger om begjær og hor.

8 Og til tross for alt han har befalt meg, har min bror gjennom disse tjue to årene forsøkt å overtale meg. Han har ofte sagt til meg: 'Min bror, ta en søster av mine to hustruer til hustru.' Men jeg har nektet å gjøre som han har gjort.

9 Jeg sverger for deg, mor, at jeg aldri i hele mitt liv skal ta meg en hustru blant døtrene av Kanaans ætt, og jeg skal ikke handle ondt slik min bror har gjort.

10 Frykt ikke, mor. Vær trygg på at jeg skal gjøre din vilje og vandre i rettskaffenhet, og aldri forderve mine veier.»

11 Da løftet hun ansiktet mot himmelen, strakte ut fingrene på hendene sine, åpnet munnen og velsignet Gud Den Høyeste, som hadde skapt himmelen og jorden. Hun takket og lovpriste ham.

12 Og hun sa: «Velsignet være Herren Gud, og velsignet være hans hellige navn for evig og alltid, han som har gitt meg Jakob som en ren sønn og en hellig ætt. For han tilhører deg, og hans etterkommere skal alltid tilhøre deg gjennom alle slekter til evig tid.

13 Velsign ham, Herre, og legg rettferdighetens velsignelse i min munn, så jeg kan velsigne ham.»

14 Og i samme stund, da rettferdighetens ånd kom over munnen hennes, la hun begge hendene på Jakobs hode og sa:

15 «Velsignet være du, rettferdighetens Herre og evighetens Gud. Må han velsigne deg fremfor alle menneskers slekter.

Må han gi deg, min sønn, rettferdighetens vei og åpenbare rettferdigheten for dine etterkommere.

16 Må han gi deg mange sønner mens du lever, og måtte de bli like mange som årets måneder.

Må deres sønner bli tallrike og mektige, flere enn stjernene på himmelen, og måtte de bli mer tallrike enn sanden i havet.

17 Må han gi dem dette gode landet, slik han sa at han ville gi det til Abraham og hans etterkommere etter ham for alltid. Måtte de eie det til evig tid.

18 Må jeg få se velsignede barn bli født til deg, min sønn, mens jeg ennå lever, og måtte alle dine etterkommere være en velsignet og hellig ætt.

19 Slik du har gitt din mors ånd glede og styrke mens hun lever, velsigner morslivet som bar deg, deg på denne måten.

[Min kjærlighet] og mine bryster velsigner deg, og min munn og min tunge lovpriser deg høyt.

20 Bli tallrik og bre deg ut over jorden. Må dine etterkommere være fullkomne i himmelens og jordens glede til evig tid.

Må dine etterkommere glede seg og ha fred på den store fredens dag.

21 Må ditt navn og din ætt bestå til evig tid, og må Gud Den Høyeste være deres Gud.

Må rettferdighetens Gud bo hos dem, og måtte hans helligdom bli bygget blant dem og bestå til evig tid.

22 Velsignet være den som velsigner deg, og forbannet være alle mennesker som med urette forbanner deg.»

23 Og hun kysset ham og sa til ham:

«Må verdens Herre elske deg slik din mors hjerte og kjærlighet gleder seg over deg og velsigner deg.»

Og hun sluttet å velsigne ham.

Kapittel 26 - Jakob mottar Isaks velsignelse

1 Og i det sjuende året av denne uken [år 2114 etter skapelsen] kalte Isak til seg Esau, sin eldste sønn, og sa til ham: «Jeg er blitt gammel, min sønn, og se, øynene mine er blitt svake, så jeg ser dårlig. Jeg kjenner ikke dagen da jeg skal dø.

2 Ta nå jaktvåpnene dine, koggeret og buen, og dra ut på marken og jakt. Fang noe vilt til meg, min sønn, og lag en velsmakende rett som jeg er så glad i. Bring den til meg, så jeg kan spise og velsigne deg før jeg dør.»

3 Men Rebekka hørte hva Isak sa til Esau.

4 Og Esau dro tidlig ut på marken for å jakte, fange vilt og bringe det hjem til faren sin.

5 Og Rebekka kalte til seg sin sønn Jakob og sa til ham: «Se, jeg hørte din far Isak si til din bror Esau: 'Jakt noe vilt til meg, lag en velsmakende rett og bring den til meg,

6 så jeg kan spise og velsigne deg for Herrens ansikt før jeg dør.' Hør nå på meg, min sønn, og gjør som jeg befaler deg. Gå til flokken din og hent to gode kje. Jeg skal lage en velsmakende rett av dem til faren din, slik han liker den. Så skal du bringe den til faren din, slik at han kan spise og velsigne deg for Herrens ansikt før han dør, og du kan bli velsignet.»

7 Og Jakob sa til sin mor Rebekka: «Mor, jeg vil ikke holde tilbake noe som faren min gjerne vil spise, og som gleder ham. Men jeg er redd for at han skal kjenne igjen stemmen min og ønske å kjenne på meg.

8 Du vet at huden min er glatt, mens min bror Esau er hårete. Da vil jeg fremstå som en bedrager for ham og gjøre noe han ikke har befalt meg. Han vil bli vred på meg, og jeg vil føre en forbannelse over meg selv i stedet for en velsignelse.»

9 Og hans mor Rebekka sa til ham: «La forbannelsen komme over meg, min sønn. Bare hør på min røst.»

10 Og Jakob adlød sin mor Rebekka. Han gikk og hentet to gode, fete kje og brakte dem til moren sin. Og moren laget en velsmakende rett av dem, slik Isak likte den.

11 Og Rebekka tok de fine klærne til sin eldste sønn Esau, som hun hadde hos seg i huset, og kledde sin yngste sønn Jakob i dem. Hun la skinnene fra kjeene over hendene hans og de nakne delene av halsen hans.

12 Og hun ga maten og brødet hun hadde laget, til sin sønn Jakob.

13 Og Jakob gikk inn til faren sin og sa: «Jeg er din sønn. Jeg har gjort som du befalte meg. Reis deg, sett deg opp og spis av det jeg har fanget, far, så du kan velsigne meg.»

14 Og Isak sa til sønnen sin: «Hvordan fant du det så raskt, min sønn?»

15 Og Jakob svarte: «Fordi <Herren> din Gud lot meg finne det.»

16 Og Isak sa til ham: «Kom nærmere, min sønn, så jeg kan kjenne på deg og finne ut om du er min sønn Esau eller ikke.»

17 Og Jakob kom nærmere sin far Isak. Isak kjente på ham og sa: «Stemmen er Jakobs stemme, men hendene er Esaus hender.»

18 Og han kjente ham ikke igjen, fordi det var bestemt fra himmelen at hans evne til å skjelne skulle tas bort. Isak kjente ham ikke igjen, for hendene hans var hårete som hendene til broren Esau. Derfor velsignet han ham.

19 Og han sa: «Er du min sønn Esau?» Og Jakob svarte: «Jeg er din sønn.» Da sa Isak: «Bring maten nærmere, min sønn, så jeg kan spise av det du har fanget og velsigne deg.»

20 Og han brakte maten til ham, og Isak spiste. Han ga ham også vin, og han drakk.

21 Og hans far Isak sa til ham: «Kom nærmere og kyss meg, min sønn.»

22 Og Jakob kom nærmere og kysset ham. Isak kjente lukten av klærne hans, velsignet ham og sa: «Se, lukten av min sønn er som lukten av en <frodig> mark som Herren har velsignet.

23 Må Herren gi deg av himmelens dugg og jordens dugg, og rikelig med korn og olje.

Må folkeslag tjene deg, og folk bøye seg for deg.

24 Vær herre over dine brødre, og la din mors sønner bøye seg for deg.

Må alle velsignelsene som Herren har velsignet meg og min far Abraham med, bli gitt til deg og dine etterkommere for alltid.

Forbannet være den som forbanner deg, og velsignet være den som velsigner deg.»

25 Og det skjedde så snart Isak var ferdig med å velsigne sin sønn Jakob, og Jakob hadde gått ut fra sin far Isak og gjemt seg, at hans bror Esau kom hjem fra jakten.

26 Også han laget en velsmakende rett og brakte den til faren sin. Han sa til ham: «La min far reise seg og spise av viltet jeg har fanget, så du kan velsigne meg.»

27 Og hans far Isak sa til ham: «Hvem er du?» Og han svarte: «Jeg er din førstefødte, din sønn Esau. Jeg har gjort som du befalte meg.»

28 Og Isak ble overmåte forskrekket og sa: «Hvem var det da som jaktet og fanget vilt og brakte det til meg? Jeg spiste av alt sammen før du kom, og jeg har velsignet ham. Og velsignet skal han være, han og alle hans etterkommere, for alltid.»

29 Og da Esau hørte ordene til sin far Isak, satte han i et høyt og bittert skrik og sa til faren sin: «Velsign meg, også meg, far!»

30 Og Isak sa til ham: «Din bror kom med svik og tok velsignelsen din.» Da sa Esau: «Nå forstår jeg hvorfor han fikk navnet Jakob. Se, to ganger har han fortrent meg. Først tok han førstefødselsretten min, og nå har han tatt velsignelsen min.»

31 Og han sa: «Har du ikke spart en velsignelse til meg, far?» Og Isak svarte Esau:

«Se, jeg har gjort ham til din herre, og alle brødrene hans har jeg gitt ham som tjenere.

Med rikelig korn, vin og olje har jeg styrket ham.

Hva kan jeg da gjøre for deg, min sønn?»

32 Og Esau sa til sin far Isak:

«Har du bare én velsignelse, far?

Velsign meg, også meg, far!»

33 Og Esau brast i gråt. Da svarte Isak ham og sa:

«Se, langt fra jordens dugg skal din bolig være, og langt fra himmelens dugg der oppe.

34 Ved ditt sverd skal du leve, og du skal tjene din bror.

Men når du blir mektig og rister åket hans av nakken din, skal du begå en fullkommen synd som fører til døden, og dine etterkommere skal rykkes opp fra under himmelen.»

35 Og Esau fortsatte å true Jakob på grunn av velsignelsen faren hadde gitt ham. Han sa i sitt hjerte: «Måtte sorgedagene over min far snart komme, så jeg kan drepe min bror Jakob.»

Kapittel 27 - Jakob sendes bort og drømmer i Betel

1 Og ordene til Esau, hennes eldste sønn, ble åpenbart for Rebekka i en drøm. Da sendte Rebekka bud etter Jakob, sin yngste sønn,

2 og sa til ham: «Se, din bror Esau vil hevne seg på deg og drepe deg.

3 Hør derfor på meg, min sønn. Reis deg og flykt til min bror Laban i Haran. Bli hos ham noen dager, til din brors vrede har lagt seg, og han ikke lenger er sint på deg og har glemt alt du har gjort. Da skal jeg sende bud og hente deg tilbake derfra.»

4 Og Jakob sa: «Jeg er ikke redd. Hvis han vil drepe meg, skal jeg drepe ham.»

5 Men hun sa til ham: «La meg ikke miste begge sønnene mine på én dag.»

6 Og Jakob sa til sin mor Rebekka: «Se, du vet at faren min er blitt gammel og ikke lenger kan se fordi øynene hans er svake. Hvis jeg forlater ham og drar bort fra dere, vil det være ondt i hans øyne. Faren min vil bli sint og forbanne meg. Jeg vil ikke dra. Først når han selv sender meg av sted, skal jeg dra.»

7 Og Rebekka sa til Jakob: «Jeg skal gå inn og snakke med ham, så vil han sende deg av sted.»

8 Og Rebekka gikk inn og sa til Isak: «Jeg er lei av livet på grunn av de to hetittiske kvinnene som Esau har tatt til hustruer. Hvis Jakob også tar seg en hustru blant døtrene i dette landet, slik som disse, hva skal jeg da leve for? For Kanaans døtre er onde.»

9 Og Isak kalte til seg Jakob, velsignet ham, formante ham og sa: «Ta deg ikke en hustru blant noen av Kanaans døtre.

10 Reis deg og dra til Mesopotamia, til huset til Betuel, din morfar. Ta deg en hustru derfra, blant døtrene til Laban, din mors bror.

11 Må Gud Den Allmektige velsigne deg og gjøre deg fruktbar og tallrik, slik at du blir til en mengde folkeslag. Må han gi deg min far Abrahams velsignelser, både til deg og dine etterkommere etter deg, slik at du kan arve landet der du har bodd som fremmed, og hele landet som Gud ga til Abraham. Dra i fred, min sønn.»

12 Og Isak sendte Jakob av sted, og han dro til Mesopotamia, til Laban, sønn av syrereren Betuel, og bror til Rebekka, Jakobs mor.

13 Og det skjedde etter at Jakob hadde brutt opp for å dra til Mesopotamia, at Rebekka ble bedrøvet i sin ånd på grunn av sønnen sin, og hun gråt.

14 Og Isak sa til Rebekka: «Min søster, gråt ikke over min sønn Jakob. For han drar i fred, og i fred skal han vende tilbake.

15 Gud Den Høyeste skal bevare ham fra alt ondt og være med ham, for han skal ikke forlate ham noen av hans levedager.

16 For jeg vet at han skal lykkes på alle sine veier, hvor enn han drar, helt til han vender tilbake til oss i fred, og vi får se ham igjen i fred.

17 Frykt ikke for ham, min søster, for han vandrer på den rette veien og er en fullkommen mann. Han er trofast og skal ikke gå til grunne. Gråt ikke.»

18 Og Isak trøstet Rebekka med tanke på sønnen Jakob og velsignet ham.

19 Og Jakob dro fra Edsbrønnen for å reise til Haran i det første året av den andre uken i det førtifjerde jubelåret. Han kom til Lus i fjellene, det vil si Betel, på nymånedagen i den første måneden av denne uken [år 2115 etter skapelsen]. Han kom til stedet om kvelden og tok av fra veien mot vest den natten. Der la han seg til å sove, for solen hadde gått ned.

20 Og han tok en av steinene på stedet og la <den ved hodet sitt> under treet. Han reiste alene, og der sovnet han.

21 Og den natten hadde han en drøm. Se, en stige var reist på jorden, og toppen nådde helt til himmelen. Og se, Herrens engler steg opp og ned på den, og Herren sto over den.

22 Og Herren talte til Jakob og sa: «Jeg er Herren, din far Abrahams Gud og Isaks Gud. Landet du ligger og sover på, vil jeg gi til deg og dine etterkommere etter deg.

23 Dine etterkommere skal bli som støvet på jorden. Du skal bre deg ut mot vest og øst, mot nord og sør, og gjennom deg og dine etterkommere skal alle folkeslagenes slekter bli velsignet.

24 Og se, jeg skal være med deg og bevare deg hvor enn du drar. Jeg skal føre deg tilbake til dette landet i fred, for jeg vil ikke forlate deg før jeg har gjort alt det jeg har sagt til deg.»

25 Og Jakob våknet fra søvnen og sa: «Sannelig, dette stedet er Herrens hus, og jeg visste det ikke.» Han ble redd og sa: «Hvor fryktinngytende dette stedet er! Det kan ikke være noe annet enn Guds hus, og dette er himmelens port.»

26 Og Jakob sto tidlig opp om morgenen. Han tok steinen som han hadde lagt under hodet sitt, reiste den som en minnestein til tegn og helte olje over toppen av den. Han kalte stedet Betel, men opprinnelig het stedet Lus.

27 Og Jakob avla et løfte til Herren og sa: «Hvis Herren vil være med meg og bevare meg på veien jeg går, gi meg brød å spise og klær å ha på meg, slik at jeg vender tilbake til min fars hus i fred, da skal Herren være min Gud. Og denne steinen som jeg har reist som en minnestein til tegn på dette stedet, skal være Herrens hus. Av alt du gir meg, skal jeg gi en tiendedel til deg, min Gud.»

Kapittel 28 - Jakob hos Laban og hans barn

1 Og han fortsatte reisen og kom til landet i øst, til Laban, Rebekkas bror. Han ble hos ham og tjente ham i én årsuke for hans datter Rakel.

2 Og i det første året av den tredje uken [år 2122 etter skapelsen] sa han til ham: «Gi meg min hustru, som jeg har tjent deg for i sju år.» Og Laban sa til Jakob: «Jeg skal gi deg din hustru.»

3 Og Laban holdt et festmåltid, tok sin eldste datter Lea og ga henne til Jakob som hustru. Han ga henne også sin tjenestekvinne Silpa som tjenestekvinne. Men Jakob visste ikke dette, for han trodde hun var Rakel.

4 Og han gikk inn til henne, og se, det var Lea. Da ble Jakob sint på Laban og sa til ham: «Hvorfor har du behandlet meg slik? Var det ikke for Rakel jeg tjente deg, og ikke for Lea? Hvorfor har du gjort urett mot meg?

5 Ta tilbake datteren din, så drar jeg, for du har handlet ondt mot meg.» For Jakob elsket Rakel mer enn Lea. Leas øyne var svake, men skikkelsen hennes var svært vakker. Rakel hadde derimot vakre øyne og en vakker og meget tiltalende skikkelse.

6 Og Laban sa til Jakob: «Slik gjør vi det ikke her i landet, at den yngste blir giftet bort før den eldste.» Og det er ikke rett å gjøre dette, for slik er det fastsatt og skrevet på de himmelske tavlene: Ingen skal gi bort sin yngste datter før den eldste. Den eldste skal gis bort først, og deretter den yngste. Den som gjør det motsatte, får skyld skrevet mot seg i himmelen. Ingen som gjør dette, er rettferdig, for denne gjerningen er ond for Herrens ansikt.

7 Og du skal befale Israels barn at de ikke gjør dette. De skal verken ta eller gi den yngste til ekte før den eldste er blitt giftet bort, for dette er meget ondt.

8 Og Laban sa til Jakob: «La de sju festdagene for denne datteren gå til ende. Så skal jeg gi deg Rakel, mot at du tjener meg i ytterligere sju år og gjeter sauene mine slik du gjorde i den forrige årsuken.»

9 Og da de sju dagene av Leas bryllupsfest var over, ga Laban Rakel til Jakob mot at han skulle tjene ham i ytterligere sju år. Han ga også Rakel Bilha, Silpas søster, som tjenestekvinne.

10 Og Jakob tjente ham enda sju år for Rakel, for Lea hadde han fått uten betaling.

11 Og Herren åpnet Leas morsliv. Hun ble med barn og fødte Jakob en sønn, og han kalte ham Ruben. Han ble født på den fjortende dagen i den niende måneden, i det første året av den tredje uken [år 2122 etter skapelsen].

12 Men Rakels morsliv var lukket, for Herren så at Lea var hatet, mens Rakel var elsket.

13 Og Jakob gikk igjen inn til Lea. Hun ble med barn og fødte Jakob en annen sønn, og han kalte ham Simeon. Han ble født på den tjueførste dagen i den tiende måneden, i det tredje året av denne uken [år 2124 etter skapelsen].

14 Og Jakob gikk igjen inn til Lea. Hun ble med barn og fødte ham en tredje sønn, og han kalte ham Levi. Han ble født på nymånedagen i den første måneden, i det sjette året av denne uken [år 2127 etter skapelsen].

15 Og Jakob gikk igjen inn til henne. Hun ble med barn og fødte ham en fjerde sønn, og han kalte ham Juda. Han ble født på den femtende dagen i den tredje måneden, i det første året av den fjerde uken [år 2129 etter skapelsen].

16 Og på grunn av alt dette ble Rakel misunnelig på Lea, fordi hun selv ikke fødte barn. Hun sa til Jakob: «Gi meg barn!» Og Jakob svarte: «Er det jeg som har holdt tilbake frukten av ditt morsliv? Har jeg forlatt deg?»

17 Og da Rakel så at Lea hadde født Jakob fire sønner, Ruben, Simeon, Levi og Juda, sa hun til ham: «Gå inn til min tjenestekvinne Bilha. Hun skal bli med barn og føde en sønn for meg.» (Og hun ga ham sin tjenestekvinne Bilha til hustru.)

18 Og han gikk inn til henne. Hun ble med barn og fødte ham en sønn, og han kalte ham Dan. Han ble født på den niende dagen i den sjette måneden, i det sjette året av den tredje uken [år 2127 etter skapelsen].

19 Og Jakob gikk inn til Bilha enda en gang. Hun ble med barn og fødte Jakob en annen sønn, og Rakel kalte ham Naftali. Han ble født på den femte dagen i den sjuende måneden, i det andre året av den fjerde uken [år 2130 etter skapelsen].

20 Og da Lea så at hun var blitt ufruktbar og ikke lenger fødte barn, ble hun misunnelig på Rakel. Hun ga også sin tjenestekvinne Silpa til Jakob som hustru. Silpa ble med barn og fødte en sønn, og Lea kalte ham Gad. Han ble født på den tolvte dagen i den åttende måneden, i det tredje året av den fjerde uken [år 2131 etter skapelsen].

21 Og han gikk igjen inn til henne. Hun ble med barn og fødte ham en annen sønn, og Lea kalte ham Asjer. Han ble født på den andre dagen i den ellefte måneden, i det femte året av den fjerde uken [år 2133 etter skapelsen].

22 Og Jakob gikk inn til Lea. Hun ble med barn og fødte en sønn, og hun kalte ham Jissakar. Han ble født på den fjerde dagen i den femte måneden,

i det fjerde året av den fjerde uken [år 2132 etter skapelsen]. Og hun overlot ham til en amme.

23 Og Jakob gikk igjen inn til henne. Hun ble med barn og fødte to barn, en sønn og en datter. Hun kalte sønnen Sebulon og datteren Dina. De ble født på den sjuende dagen i den sjuende måneden, i det sjette året av den fjerde uken [år 2134 etter skapelsen].

24 Og Herren viste Rakel nåde og åpnet hennes morsliv. Hun ble med barn og fødte en sønn, og hun kalte ham Josef. Han ble født på nymånedagen i den fjerde måneden, i det sjette året av denne fjerde uken [år 2134 etter skapelsen].

25 Og i de dagene da Josef ble født, sa Jakob til Laban: «Gi meg hustruene mine og sønnene mine, og la meg dra til min far Isak og bygge meg et hus. For jeg har fullført årene jeg skulle tjene deg for dine to døtre, og nå vil jeg dra tilbake til min fars hus.»

26 Og Laban sa til Jakob: «Bli hos meg og arbeid for lønnen din. Gjet flokken min enda en gang, og ta imot lønnen din.»

27 Og de ble enige om at Jakob som lønn skulle få de lammene og kjeene som ble født svarte, flekkete og hvite. Disse skulle være hans lønn.

28 Og alle sauene fødte flekkete, spraglete og svarte lam, med forskjellige tegninger. Også senere fødte de lam som lignet dem selv. Alle som var flekkete, tilhørte Jakob, mens de som ikke var det, tilhørte Laban.

29 Og Jakobs eiendommer økte overmåte mye. Han fikk storfe, sauer, esler og kameler, tjenere og tjenestekvinner.

30 Og Laban og sønnene hans ble misunnelige på Jakob. Laban tok sauene sine tilbake fra ham og holdt øye med ham med onde hensikter.

Kapittel 29 - Jakobs flukt fra Laban og forliket med Esau

1 Og det skjedde etter at Rakel hadde født Josef, at Laban dro for å klippe sauene sine, for de befant seg tre dagsreiser fra ham.

2 Og Jakob så at Laban skulle klippe sauene sine. Da kalte han til seg Lea og Rakel og talte vennlig til dem om at de skulle bli med ham til Kanaans land.

3 For han fortalte dem hvordan han hadde sett alt i en drøm, og alt det Herren hadde sagt til ham om at han skulle vende tilbake til sin fars hus. Og de svarte: «Hvor enn du drar, vil vi dra med deg.»

4 Og Jakob velsignet sin far Isaks Gud og sin farfar Abrahams Gud. Deretter brøt han opp, lot hustruene og barna sine ri på dyrene, tok med

seg alle eiendelene sine og krysset elven. Han kom til Gileads land, men Jakob holdt planene sine skjult for Laban og fortalte ham ingenting.

5 Og i det sjuende året av den fjerde uken [år 2135 etter skapelsen] vendte Jakob ansiktet mot Gilead, på den tjueførste dagen i den første måneden. Laban satte etter ham og tok ham igjen i Gileads fjell på den trettende dagen i den tredje måneden.

6 Men Herren tillot ikke Laban å skade Jakob, for han viste seg for ham i en drøm om natten. Og Laban talte med Jakob.

7 Og på den femtende dagen i den samme måneden holdt Jakob et festmåltid for Laban og alle som hadde kommet sammen med ham. Den dagen sverget Jakob en ed til Laban, og Laban sverget også en ed til Jakob, om at ingen av dem skulle krysse Gileads fjell mot den andre med onde hensikter.

8 Og han reiste en steinhaug der som vitnesbyrd. Derfor ble stedet kalt «Vitnehaugen», etter denne steinhaugen.

9 Men tidligere pleide de å kalle Gileads land for refaïttenes land, for det var refaïttenes land, og der ble refaïttene født. De var kjemper som målte ti, ni, åtte og helt ned til sju alen i høyden.

10 Og deres bosteder strakte seg fra ammonittenes land til Hermon-fjellet. Byene hvor de hadde sine kongeseter, var Karnajim, Asjtarot, Edrei, Misur og Beon.

11 Og Herren utslettet dem på grunn av deres onde gjerninger, for de var svært ondskapsfulle. Amorittene bosatte seg i stedet for dem, et ondt og syndig folk. Det finnes ikke noe folk i dag som har begått alle deres synder i like fullt mål, og de har ikke lenger et langt liv på jorden.

12 Og Jakob tok avskjed med Laban, som dro tilbake til Mesopotamia, landet i øst, mens Jakob vendte tilbake til Gileads land.

13 Og han krysset Jabbok på den ellefte dagen i den niende måneden. Den dagen kom hans bror Esau til ham, og de ble forsonet. Deretter dro Esau fra ham til Seirs land, mens Jakob bodde i telt.

14 Og i det første året av den femte uken i dette jubelåret [år 2136 etter skapelsen] krysset han Jordan og bosatte seg på den andre siden av elven. Han lot sauene sine beite fra Haughavet til Bet-Sjean, videre til Dotan og Akrabbim-skogen.

15 Og han sendte sin far Isak noe av alt han eide: klær, mat, kjøtt, drikke, melk, smør, ost og noen dadler fra dalen.

16 Og til sin mor Rebekka sendte han også gaver fire ganger i året, ved overgangene mellom årstidene: mellom pløying og innhøsting, mellom

høsten og regntiden og mellom vinteren og våren. Gavene ble sendt til Abrahams tårn.

17 For Isak hadde vendt tilbake fra Edsbrønnen og dratt opp til sin far Abrahams tårn. Der bodde han atskilt fra sin sønn Esau.

18 For i de dagene da Jakob dro til Mesopotamia, tok Esau seg en hustru ved navn Mahalat, datter av Ismael. Han samlet alle flokkene som tilhørte faren hans og hustruene hans, dro opp og bosatte seg på Seir-fjellet og etterlot sin far Isak alene ved Edsbrønnen.

19 Og Isak dro opp fra Edsbrønnen og bosatte seg i sin far Abrahams tårn i fjellene ved Hebron.

20 Og dit sendte Jakob fra tid til annen alt det han sendte til sin far og mor, alt de hadde behov for. Og de velsignet Jakob av hele sitt hjerte og hele sin sjel.

Kapittel 30 - Dina, Sikem og Levis utvelgelse

1 Og i det første året av den sjette uken [år 2143 etter skapelsen], i den fjerde måneden, dro han i fred opp til Salem, øst for Sikem.

2 Og der bortførte de Dina, Jakobs datter, til huset til Sikem, sønn av hevitten Hamor, som var fyrste i landet. Han lå med henne og gjorde henne uren. Hun var bare en ung jente, et barn på tolv år.

3 Og han ba sin far og hennes brødre om at hun måtte bli gitt ham til hustru. Men Jakob og sønnene hans ble vrede på mennene i Sikem fordi de hadde gjort deres søster Dina uren. De talte til dem med onde hensikter, handlet svikefullt mot dem og førte dem bak lyset.

4 Og Simeon og Levi kom uventet til Sikem og holdt dom over alle mennene i byen. De drepte alle mennene de fant der, og lot ikke én eneste bli igjen. De drepte dem alle under pinsler fordi de hadde vanæret deres søster Dina.

5 Og fra nå av skal slikt aldri skje igjen, at en datter av Israel blir gjort uren. For det er fastsatt en dom i himmelen over dem, at alle mennene i Sikem skulle utryddes med sverd fordi de hadde ført skam over Israel.

6 Og Herren overga dem i hendene på Jakobs sønner, slik at de kunne utrydde dem med sverd og holde dom over dem, for at det aldri igjen skulle skje i Israel at en jomfru av Israel ble gjort uren.

7 Og dersom noen mann i Israel ønsker å gi sin datter eller søster til en mann som tilhører hedningfolkenes ætt, skal han visselig dø. De skal steine ham med steiner, for han har ført skam over Israel. Og kvinnen skal de brenne med ild, fordi hun har vanæret navnet til sin fars hus. Hun skal rykkes opp fra Israel.

8 Og ingen horkvinne eller urenhet skal finnes i Israel gjennom alle jordens slekter. For Israel er hellig for Herren, og enhver mann som har gjort Israel urent, skal visselig dø. De skal steine ham med steiner.

9 For slik er det fastsatt og skrevet på de himmelske tavlene om hele Israels ætt: Den som gjør Israel urent, skal visselig dø, og han skal steines med steiner.

10 Og denne loven har ingen tidsbegrensning, ingen ettergivelse og ingen soning. Den mannen som har gjort sin datter uren, skal rykkes opp fra Israels midte, fordi han har gitt av sin ætt til Molok og handlet ugudelig ved å gjøre den uren.

11 Og du, Moses, skal befale Israels barn og formane dem til ikke å gi sine døtre til hedningfolkene og ikke ta noen av hedningfolkenes døtre til hustruer for sine sønner. For dette er avskyelig for Herrens ansikt.

12 Derfor har jeg skrevet ned for deg i lovens ord alle gjerningene som mennene i Sikem gjorde mot Dina, og hvordan Jakobs sønner talte og sa: «Vi vil ikke gi vår datter til en mann som er uomskåret, for det ville være en skam for oss.»

13 Og det er en skam for Israel, både for dem som lever, og for dem som tar hustruer blant hedningfolkenes døtre. For dette er urent og avskyelig for Israel.

14 Og Israel skal ikke være fri fra denne urenheten dersom noen tar en hustru blant hedningfolkenes døtre eller gir en av sine døtre til en mann fra et av hedningfolkene.

15 For plage skal følge på plage og forbannelse på forbannelse. Enhver dom, plage og forbannelse skal komme over ham dersom han gjør dette, eller lukker øynene for dem som begår urenhet, for dem som vanhelliger Herrens helligdom, eller for dem som vanærer hans hellige navn. Da skal hele folket bli dømt sammen for all denne mannens urenhet og vanhelligelse.

16 Og det skal ikke gjøres forskjell på mennesker [og ingen skal få særbehandling]. Fruktagaver, offergaver, brennofre, fett eller velluktende offerrøyk fra hans hånd skal ikke tas imot med velvilje. Slik skal det gå med enhver mann eller kvinne i Israel som vanhelliger helligdommen.

17 Derfor har jeg befalt deg og sagt: «Bær frem dette vitnesbyrdet for Israel. Se hvordan det gikk med mennene i Sikem og deres sønner, hvordan de ble overgitt i hendene på to av Jakobs sønner, og hvordan de ble drept under pinsler. Dette ble regnet dem til rettferdighet og skrevet ned til deres fordel som rettferdighet.»

18 Og Levis ætt ble utvalgt til prestatjenesten, til å være levitter og stadig gjøre tjeneste for Herrens ansikt, slik vi gjør. Levi og hans sønner skal være velsignet for alltid, for han var nidkjær etter å utøve rettferdighet, holde dom og ta hevn over alle som reiste seg mot Israel.

19 Og derfor skriver de på de himmelske tavlene et vitnesbyrd til hans fordel, om velsignelse og rettferdighet for alles Gud.

20 Og vi minnes rettferdigheten som denne mannen viste gjennom sitt liv, til alle tider av året. Gjennom tusen slekter skal den være nedtegnet, og den skal komme ham og hans etterkommere etter ham til gode. Han er skrevet inn på de himmelske tavlene som en venn og en rettferdig mann.

21 Hele denne beretningen har jeg skrevet ned for deg, og jeg har befalt deg å si til Israels barn at de ikke skal synde, bryte forskriftene eller bryte pakten som er fastsatt for dem. De skal oppfylle den, slik at de kan bli skrevet inn som venner.

22 Men dersom de gjør overtredelser og begår urenheter på alle måter, skal de bli skrevet inn på de himmelske tavlene som motstandere. De skal bli strøket ut av livets bok og skrevet inn i boken over dem som skal bli ødelagt, sammen med dem som skal rykkes opp fra jorden.

23 Og den dagen da Jakobs sønner drepte mennene i Sikem, ble det skrevet ned et vitnesbyrd til deres fordel i himmelen, fordi de hadde utøvd rettferdighet, rettskaffenhet og hevn over synderne. Og det ble skrevet til velsignelse for dem.

24 Og de førte sin søster Dina ut av Sikems hus. De tok alt som fantes i Sikem som krigsbytte: sauene, storfeet, eslene, all rikdommen og alle flokkene deres. Alt sammen brakte de til sin far Jakob.

25 Og Jakob irettesatte dem fordi de hadde lagt byen øde med sverd, for han fryktet dem som bodde i landet, kanaaneerne og perisittene.

26 Men Herrens frykt kom over alle byene omkring Sikem, og de reiste seg ikke for å forfølge Jakobs sønner, for redsel hadde grepet dem.

Kapittel 31 - Jakob i Betel og Isaks velsignelse over Levi og Juda

1 Og på nymånedagen talte Jakob til alle i husstanden sin og sa: «Rens dere og skift klær, så la oss bryte opp og dra opp til Betel, hvor jeg avla et løfte til Herren den dagen jeg flyktet fra min bror Esau. For Herren har vært med meg og ført meg tilbake til dette landet i fred. Fjern alle de fremmede gudene som finnes blant dere.»

2 Og de ga fra seg de fremmede gudene, smykkene de hadde i ørene og omkring halsen, og avgudene som Rakel hadde stjålet fra sin far Laban,

overga hun alle sammen til Jakob. Han brente dem, slo dem i stykker og ødela dem. Deretter gjemte han restene under et eiketre i Sikems land.

3 Og han dro opp til Betel på nymånedagen i den sjuende måneden. Han bygde et alter på stedet hvor han hadde sovet, og reiste en minnestein der. Han sendte bud til sin far Isak og sin mor Rebekka om at de skulle komme til ham og delta i offerhandlingen.

4 Og Isak sa: «La min sønn Jakob komme til meg, så jeg kan se ham før jeg dør.»

5 Og Jakob dro til sin far Isak og sin mor Rebekka, til huset til sin farfar Abraham. Han tok med seg to av sønnene sine, Levi og Juda, og kom til sin far Isak og sin mor Rebekka.

6 Og Rebekka kom ut fra tårnet og gikk frem foran det for å kysse og omfavne Jakob. For hennes ånd hadde fått nytt liv da hun hørte: «Se, din sønn Jakob er kommet.» Og hun kysset ham.

7 Og hun så de to sønnene hans og kjente dem igjen. Hun sa til ham: «Er dette sønnene dine, min sønn?» Og hun omfavnet dem, kysset dem og velsignet dem og sa: «Gjennom dere skal Abrahams ætt bli stor og ærefull, og dere skal være til velsignelse på jorden.»

8 Og Jakob gikk inn til sin far Isak, i kammeret hvor han lå, og de to sønnene hans var med ham. Han tok sin fars hånd, bøyde seg ned og kysset ham. Og Isak slo armene rundt halsen på sin sønn Jakob og gråt ved halsen hans.

9 Og mørket forsvant fra Isaks øyne, og han så Jakobs to sønner, Levi og Juda. Han sa: «Er dette sønnene dine, min sønn? For de ligner på deg.»

10 Og Jakob svarte at de virkelig var sønnene hans: «Du har selv sett at de virkelig er mine sønner.»

11 Og de kom nærmere ham, og han vendte seg mot dem, kysset dem og omfavnet dem begge.

12 Og profetiens ånd kom over munnen hans. Han tok Levi i sin høyre hånd og Juda i sin venstre.

13 Og han vendte seg først mot Levi og begynte å velsigne ham. Han sa: «Må alles Gud, Herren over alle tider, velsigne deg og dine barn til evig tid.

14 Må Herren gi deg og dine etterkommere storhet og stor ære. Må han la deg og dine etterkommere tre frem for ham, utvalgt blant alle mennesker, for å tjene i hans helligdom, slik englene som står for Guds ansikt og de hellige gjør. Slik som dem skal dine sønners etterkommere få ære, storhet og hellighet, og må han gjøre dem store til evig tid.

15 Og de skal være dommere, fyrster og ledere over hele ætten til Jakobs sønner.

De skal tale Herrens ord i rettferdighet og dømme etter alle hans lover med rettferdighet.

De skal forkynne mine veier for Jakob og mine stier for Israel.

Herrens velsignelse skal være i deres munn, så de kan velsigne hele den elskedes ætt.

16 Din mor har gitt deg navnet Levi, og med rette har hun kalt deg det.

Du skal være knyttet til Herren og være en følgesvenn for alle Jakobs sønner.

La hans bord tilhøre deg, og la deg og dine sønner spise av det.

Må ditt bord være fullt gjennom alle slekter, og måtte din mat aldri ta slutt.

17 Må alle som hater deg, falle ned foran deg, og måtte alle dine motstandere bli rykket opp og gå til grunne.

Velsignet være den som velsigner deg, og forbannet være hvert folkeslag som forbanner deg.»

18 Og til Juda sa han:

«Må Herren gi deg styrke og makt til å trække ned alle som hater deg.

Du skal være en fyrste, du og en av dine sønner, over Jakobs sønner.

Må ditt navn og dine sønners navn bli kjent og nå frem til alle land og områder.

Da skal hedningfolkene frykte for ditt ansikt, og alle folkeslag skal skjelve [og alle folk skal skjelve].

19 Hos deg skal Jakob finne hjelp, og hos deg skal Israels frelse finnes.

20 Og når du sitter på din rettferdighets ærestrone, skal det være stor fred for alle etterkommerne av den elskedes sønner.

Velsignet være den som velsigner deg.

Men alle som hater deg, plager deg og forbanner deg, skal rykkes opp, utslettes fra jorden og være forbannet.»

21 Og han vendte seg mot ham, kysset ham igjen og omfavnet ham. Han gledet seg overmåte mye, for han hadde nå virkelig fått se sønnene til sin egen sønn Jakob.

22 Og Jakob gikk frem fra plassen mellom føttene hans, kastet seg ned og bøyde seg for ham. Isak velsignet dem, og Jakob ble hos sin far Isak den natten. De spiste og drakk med glede.

23 Og Isak lot Jakobs to sønner sove, den ene ved sin høyre side og den andre ved sin venstre. Og dette ble regnet ham til rettferdighet.

24 Og gjennom natten fortalte Jakob sin far om alt, hvordan Herren hadde vist ham stor barmhjertighet, latt ham lykkes på alle sine veier og beskyttet ham fra alt ondt.

25 Og Isak velsignet sin far Abrahams Gud, som ikke hadde trukket sin barmhjertighet og rettferdighet tilbake fra etterkommerne av sin tjener Isak.

26 Og om morgenen fortalte Jakob sin far Isak om løftet han hadde avlagt til Herren, og synet han hadde sett. Han fortalte at han hadde bygget et alter, og at alt var klart til å bære frem offeret for Herrens ansikt, slik han hadde lovet. Han hadde kommet for å la faren ri på et esel dit.

27 Men Isak sa til sin sønn Jakob: «Jeg er ikke i stand til å dra med deg, for jeg er gammel og orker ikke reisen. Dra i fred, min sønn. For jeg er hundre og sekstifem år gammel i dag og er ikke lenger i stand til å reise. La din mor ri på et esel og dra med deg.

28 Og jeg vet, min sønn, at du har kommet for min skyld. Må denne dagen være velsignet, da du har sett meg i live, og jeg også har fått se deg, min sønn.

29 Må du lykkes og oppfylle løftet du har avlagt. Utsett ikke å oppfylle løftet ditt, for du skal stilles til ansvar for det. Skynd deg derfor å oppfylle det, og måtte han som har skapt alle ting, og som du har avlagt løftet til, ha behag i det.»

30 Og han sa til Rebekka: «Dra med din sønn Jakob.» Og Rebekka dro med sin sønn Jakob, og Debora var med henne. Slik kom de til Betel.

31 Og Jakob husket bønnen som hans far hadde velsignet ham og hans to sønner, Levi og Juda, med. Han gledet seg og velsignet sine fedres Gud, Abrahams og Isaks Gud.

32 Og han sa: «Nå vet jeg at jeg har et evig håp for alles Gud, og det har også sønnene mine.» Og slik er det fastsatt om de to. På de himmelske tavlene er det nedtegnet som et evig vitnesbyrd for dem hvordan Isak velsignet dem.

Kapittel 32 - Levis prestedømme, tienden og Jakobs syn

1 Og han ble værende i Betel den natten. Levi drømte at han og sønnene hans var blitt utvalgt og innsatt som prester for Gud Den Høyeste til evig tid. Han våknet fra søvnen og velsignet Herren.

2 Og Jakob sto tidlig opp om morgenen, på den fjortende dagen i denne måneden. Han ga tiende av alt han hadde med seg, både mennesker og buskap, gull, alle slags gjenstander og klær. Ja, han ga tiende av alt.

3 Og i de dagene ble Rakel gravid med sønnen Benjamin. Jakob telte sønnene sine fra den yngste og oppover, og Levi tilfalt Herren som hans del. Faren kledde ham i presteklærne og innviet ham til tjenesten.

4 Og på den femtende dagen i denne måneden førte han frem til alteret fjorten okser fra buskapen, tjueåtte værer, førtini sauer, sju lam og tjueen geitekje som brennoffer på offeralteret, til velbehag og som en vellukt for Gud.

5 Dette var offeret hans som følge av løftet han hadde avlagt om å gi en tiendedel, sammen med grødeofrene og drikkofrene som hørte til.

6 Og da ilden hadde fortært offeret, brente han røkelse over ilden. Som takkoffer bar han frem to okser, fire værer, fire sauer, fire geitebukker, to ettårige sauer og to geitekje. Slik gjorde han hver dag i sju dager.

7 Og han, alle sønnene hans og mennene hans spiste der med glede i sju dager. De velsignet og takket Herren, som hadde utfridd ham fra alle trengslene hans og latt ham oppfylle løftet sitt.

8 Og han ga tiende av alle de rene dyrene og bar dem frem som brennoffer. Men de urene dyrene ga han ikke til sin sønn Levi. Han ga ham også alle menneskene.

9 Og Levi utførte prestatjenesten i Betel for sin far Jakobs ansikt, fremfor sine ti brødre. Han var prest der, og Jakob oppfylte løftet sitt. Slik tok han enda en gang tiende av tienden til Herren og helliget den, så den ble hellig for ham.

10 Og derfor er det fastsatt på de himmelske tavlene som en lov at man skal ta en ny tiende av tienden og spise den for Herrens ansikt fra år til år, på stedet han har utvalgt for at hans navn skal bo der. Denne loven gjelder uten tidsbegrensning, til evig tid.

11 Denne forskriften er skrevet for at den skal oppfylles hvert år, ved at den andre tienden spises for Herrens ansikt på stedet som er utvalgt. Ingenting av den skal bli igjen fra det ene året til det neste.

12 For kornet skal spises i det året det tilhører, frem til tiden da det nye årets korn samles inn. Vinen skal drikkes frem til den nye vin høsten, og oljen brukes frem til tiden for den nye oljen.

13 Og alt som blir til overs og blir gammelt, skal regnes som urent. Det skal brennes med ild, for det er urent.

14 Slik skal de spise det sammen i helligdommen og ikke la det bli gammelt.

15 Og all tiende av storfe og sauer skal være hellig for Herren og tilhøre hans prester, som skal spise den for hans ansikt fra år til år. For slik er det fastsatt og inngravert om tienden på de himmelske tavlene.

16 Og den følgende natten, på den tjueandre dagen i denne måneden, bestemte Jakob seg for å bygge opp stedet, omgi forgården med en mur, hellige det og gjøre det hellig for alltid, for seg selv og barna sine etter ham.

17 Og Herren viste seg for ham om natten, velsignet ham og sa: «Du skal ikke lenger hete Jakob, men Israel skal være navnet ditt.»

18 Og han sa videre til ham: «Jeg er Herren, som skapte himmelen og jorden. Jeg skal gjøre deg fruktbar og overmåte tallrik. Konger skal utgå fra deg, og de skal herske overalt hvor menneskenes føtter har trådt.

19 Og jeg skal gi dine etterkommere hele jorden under himmelen. De skal herske over alle folkeslag etter sin vilje, og deretter skal de ta hele jorden i eie og arve den for alltid.»

20 Og da Herren var ferdig med å tale til ham, steg han opp fra ham. Jakob så etter ham helt til han hadde steget opp til himmelen.

21 Og han så et syn om natten. Se, en engel steg ned fra himmelen med sju tavler i hendene. Han ga dem til Jakob, som leste dem og fikk vite alt som sto skrevet om det som skulle hende ham og sønnene hans gjennom alle tider.

22 Og engelen viste ham alt som sto skrevet på tavlene og sa til ham: «Bygg ikke opp dette stedet, og gjør det ikke til en evig helligdom. Bli heller ikke boende her, for dette er ikke stedet. Dra til din far Abrahams hus og bo hos din far Isak frem til dagen da faren din dør.

23 For i Egypt skal du dø i fred, og i dette landet skal du bli begravet med ære i dine fedres grav, sammen med Abraham og Isak.

24 Frykt ikke, for alt skal skje slik du har sett og lest. Skriv ned alt sammen, slik du har sett og lest det.»

25 Og Jakob sa: «Herre, hvordan skal jeg kunne huske alt jeg har lest og sett?» Og engelen svarte ham: «Jeg skal minne deg om alt.»

26 Og engelen steg opp fra ham. Jakob våknet fra søvnen og husket alt han hadde lest og sett. Han skrev ned alle ordene han hadde lest og sett.

27 Og han feiret enda en dag der. Den dagen bar han frem offer på samme måte som på de foregående dagene. Han kalte dagen «Tillegget», fordi denne dagen var blitt lagt til, mens de foregående dagene kalte han «Høytiden».

28 Og slik ble det åpenbart at det skulle være, og det er skrevet på de himmelske tavlene. Derfor ble det åpenbart for ham at han skulle feire denne dagen og legge den til høytidens sju dager.

29 Og dagen ble kalt «Tillegget», fordi den ble regnet med blant høytidsdagene, etter antallet dager i året.

30 Og om natten, på den tjuetredje dagen i denne måneden, døde Debora, Rebekkas amme. De begravde henne nedenfor byen, under eiketreet ved elven. Jakob kalte stedet «Deboras elv» og eiketreet «Deboras sørgeeik».

31 Og Rebekka dro tilbake til huset sitt, til hans far Isak. Jakob sendte værere, sauer og geitebukker med henne, slik at hun kunne lage et måltid til faren hans, slik han ønsket.

32 Og Jakob dro etter sin mor til han kom til landet Kabratan. Der bosatte han seg.

33 Og Rakel fødte en sønn om natten og kalte ham «Min sorgs sønn», for hun led under fødselen. Men faren kalte ham Benjamin. Han ble født på den ellevte dagen i den åttende måneden, i det første året av den sjette uken i dette jubelåret [år 2143 etter skapelsen].

34 Og Rakel døde der og ble begravet i Efratas land, det vil si Betlehem. Jakob reiste en minnestein ved Rakels grav, langs veien ovenfor graven hennes.

Kapittel 33 - Rubens synd og loven om blodskam

1 Og Jakob dro og bosatte seg sør for Magdaladraef. På nymånedagen i den tiende måneden dro han til sin far Isak, sammen med sin hustru Lea.

2 Og Ruben så Bilha, Rakels tjenestekvinne og hans fars medhustru, mens hun badet på et avsidesliggende sted, og han fikk begjær etter henne.

3 Og han skjulte seg om natten og gikk inn i Bilhas hus [om natten]. Der fant han henne sovende alene i en seng i huset sitt.

4 Og han la seg med henne. Hun våknet og så at Ruben lå sammen med henne i sengen. Da trakk hun til side kanten av dekket sitt, grep tak i ham og ropte høyt. Slik oppdaget hun at det var Ruben.

5 Og hun skammet seg på grunn av ham, slapp taket i ham, og han flyktet.

6 Og hun sørget dypt over det som hadde skjedd, men fortalte det ikke til noen.

7 Og da Jakob kom tilbake og søkte henne, sa hun til ham: «Jeg er ikke lenger ren for deg, for jeg er blitt gjort uren overfor deg. Ruben har gjort meg uren og ligget med meg om natten mens jeg sov. Jeg merket det ikke før han løftet opp klesplagget mitt og lå med meg.»

8 Og Jakob ble overmåte vred på Ruben fordi han hadde ligget med Bilha og blottet sin fars nakenhet.

9 Og Jakob kom aldri nær henne igjen, fordi Ruben hadde gjort henne uren. Enhver mann som blottet sin fars nakenhet, begår en svært ond gjerning, for han er avskyelig for Herrens ansikt.

10 Derfor er det skrevet og fastsatt på de himmelske tavlene at en mann ikke skal ligge med sin fars hustru og ikke blotte sin fars nakenhet, for dette er urent. Begge skal visselig dø, både mannen som ligger med sin fars hustru, og kvinnen, for de har begått urenheter på jorden.

11 Og det skal ikke finnes noe urent for vår Guds ansikt blant det folket han har utvalgt til å være sin eiendom.

12 Og det er også skrevet en gang til: «Forbannet være den som ligger med sin fars hustru, for han har blottet sin fars nakenhet.» Og alle Herrens hellige sa: «La det være slik! La det være slik!»

13 Og du, Moses, skal befale Israels barn å holde dette ordet, for overtredelsen medfører dødsstraff. Den er uren, og det finnes aldri noen soning som kan gjøre opp for mannen som har begått dette. Han skal dømmes til døden, drepes, steines med steiner og rykkes opp fra vår Guds folks midte.

14 For ingen mann som gjør dette i Israel, har lov til å leve en eneste dag videre på jorden, for han er avskyelig og uren.

15 Og de skal ikke si: «Ruben fikk leve og ble tilgitt etter at han hadde ligget med sin fars medhustru, og det samme gjaldt henne, selv om hun hadde en mann, og hennes mann Jakob, Rubens far, fremdeles levde.»

16 For frem til den tiden var forskriften, dommen og loven ennå ikke blitt åpenbart i sin helhet for alle. Men i dine dager er den blitt åpenbart som en lov for bestemte tider og dager, og som en evig lov for alle kommende slekter.

17 Og denne loven har ingen tidsbegrensning, og det finnes ingen soning for overtredelsen. Begge skal rykkes opp fra folkets midte. Den dagen de begår den, skal de drepes.

18 Og du, Moses, skal skrive dette ned for Israel, slik at de holder det og handler etter disse ordene og ikke begår en synd som fører til døden. For Herren vår Gud er dommer, og han gjør ikke forskjell på mennesker og tar ikke imot bestikkelser.

19 Og du skal fortelle dem disse paktens ord, slik at de hører og holder dem, vokter seg for å bryte dem og ikke blir ødelagt og rykket opp fra landet. For alle som begår dette på jorden for vår Guds ansikt, gjør seg skyldige i urenhet, avskyelighet, besmittelse og vanhelligelse.

20 Og det finnes ingen større synd enn den hor de begår på jorden. For Israel er et hellig folk for Herren sin Gud, et folk som er hans arv, et prestelig og kongelig folk og hans egen eiendom. Derfor skal ingen slik urenhet finnes blant det hellige folket.

21 Og i det tredje året av denne sjette uken [år 2145 etter skapelsen] dro Jakob og alle sønnene hans og bosatte seg i Abrahams hus, nær sin far Isak og sin mor Rebekka.

22 Og dette var navnene på Jakobs sønner: Den førstefødte Ruben, Simeon, Levi, Juda, Jissakar og Sebulon, som var Leas sønner. Rakels sønner var Josef og Benjamin. Bilhas sønner var Dan og Naftali. Silpas sønner var Gad og Asjer. Og Dina, Leas datter, var Jakobs eneste datter.

23 Og de kom og bøyde seg for Isak og Rebekka. Da Isak og Rebekka så dem, velsignet de Jakob og alle sønnene hans. Og Isak gledet seg overmåte mye, for han hadde fått se sønnene til Jakob, sin yngste sønn, og han velsignet dem.

Kapittel 34 - Josef selges og forsoningsdagen innstiftes

1 Og i det sjette året av denne uken i det førtifjerde jubelåret [år 2148 etter skapelsen] sendte Jakob sønnene sine ut for å gjete sauene, sammen med tjenerne sine, på beitemarkene ved Sikem.

2 Og de sju amorittkongene samlet seg mot dem for å drepe dem. De skjulte seg under trærne og planla å ta buskapen deres som bytte.

3 Men Jakob, Levi, Juda og Josef var hjemme hos sin far Isak, for han var bedrøvet i sin ånd, og de kunne ikke forlate ham. Benjamin var den yngste og ble derfor værende hos sin far.

4 Og dit kom kongene av Tafu, kongene av Aresa, kongene av Seragan, kongene av Selo, kongene av Gaas, kongen av Bet-Horon og kongen av Maanisakir, sammen med alle dem som bodde i fjellene og skogene i Kanaans land.

5 Og noen kom og fortalte Jakob dette: «Se, amorittkongene har omringet sønnene dine og plyndret flokkene deres.»

6 Da reiste han seg og dro ut fra huset sitt, sammen med sine tre sønner, alle tjenerne til sin far og sine egne tjenere. Han dro mot dem med seks tusen menn som bar sverd.

7 Og han drepte dem på beitemarkene ved Sikem og forfulgte dem som flyktet. Han drepte dem med sverdets egg og drepte Aresa, Tafu, Saregan, Selo, Amanisakir og Gagas. Og han tok flokkene sine tilbake.

8 Og han seiret over dem og påla dem å betale skatt til ham i form av fem slags grøde fra landet deres. Han bygde også Robel og Tamnatares.

9 Og han vendte tilbake i fred og sluttet fred med dem. De ble hans tjenere helt til den dagen da han og sønnene hans dro ned til Egypt.

10 Og i det sjuende året av denne uken [år 2149 etter skapelsen] sendte han Josef hjemmefra til Sikems land for å undersøke hvordan det sto til med brødrene hans. Og Josef fant dem i Dotans land.

11 Og de handlet svikefullt mot ham og la planer om å drepe ham. Men de ombestemte seg og solgte ham til ismaelittiske handelsmenn. Disse førte ham ned til Egypt og solgte ham til Potifar, faraos hoffmann, øversten for kokkene og prest i byen Elew.

12 Og Jakobs sønner slaktet et geitekje, dyppet Josefs kjortel i blodet og sendte den til sin far Jakob på den tiende dagen i den sjuende måneden.

13 Og han sørget hele den natten, for de hadde brakt kjortelen til ham om kvelden. Han fikk feber av sorgen over Josefs død og sa: «Et ondt villdyr har fortært Josef.» Og alle i huset hans [sørget sammen med ham den dagen, og de] var bedrøvet og sørget sammen med ham hele den dagen.

14 Og sønnene og datteren hans kom for å trøste ham, men han ville ikke la seg trøste over sønnen sin.

15 Og den dagen hørte Bilha at Josef var omkommet. Hun døde mens hun sørget over ham, og hun bodde da i Qafratef. Også Dina, Jakobs datter, døde etter at Josef var omkommet.

16 Og disse tre sorgene rammet Israel i løpet av én måned. De begravde Bilha overfor Rakels grav, og der begravde de også datteren hans, Dina.

17 Og han sørget over Josef i ett år uten å slutte, for han sa: «La meg gå sørgende ned i graven til min sønn.»

18 Derfor er det fastsatt for Israels barn at de skal ydmyke seg på den tiende dagen i den sjuende måneden, den dagen da Jakob, Josefs far, fikk nyheten som fikk ham til å gråte over Josef. De skal gjøre soning for seg selv med en

ung geitebuk på den tiende dagen i den sjuende måneden, én gang i året, for syndene sine. For de hadde såret sin fars kjærlyhet ved det de gjorde mot hans sønn Josef.

19 Og denne dagen er fastsatt til at de skal sørge over sine synder, alle sine overtredelser og alle sine villfarelser, slik at de kan rense seg på denne dagen én gang i året.

20 Og etter at Josef var forsvunnet, tok Jakobs sønner seg hustruer. Rubens hustru het Ada, og Simeons hustru het Adibaa og var kanaaneisk. Levis hustru het Melka og var en av Arams døtre, av ætten til Tarahs sønner. Judas hustru het Betasuel og var kanaaneisk. Jissakars hustru het Hezaka, og Sebulons hustru het Naiman. Dans hustru het Egla, og Naftalis hustru het Rasuu og var fra Mesopotamia. Gads hustru het Maka, og Asjers hustru het Ijona. Josefs hustru het Asenat og var egyptisk, og Benjamins hustru het Ijasaka.

21 Og Simeon angret og tok seg en annen hustru fra Mesopotamia, slik brødrene hans hadde gjort.

Kapittel 35 - Rebekkas siste formaning og død

1 Og i det første året av den første uken i det førtifemte jubelåret [år 2157 etter skapelsen] kalte Rebekka til seg sin sønn Jakob og befalte ham å ære sin far og sin bror gjennom alle sine levedager.

2 Og Jakob sa: «Jeg skal gjøre alt du har befalt meg. For det vil være til ære og storhet for meg og til rettferdighet for Herrens ansikt at jeg ærer dem.

3 Og du vet også, mor, helt fra den dagen jeg ble født og frem til i dag, hvordan alle mine gjerninger har vært, og hva som finnes i hjertet mitt, at jeg alltid ønsker det gode for alle.

4 Hvordan skulle jeg da unnlate å gjøre det du har befalt meg, å ære min far og min bror?

5 Fortell meg, mor, hvilken urett har du sett hos meg? Så skal jeg vende meg bort fra den, og barmhjertighet skal komme over meg.»

6 Og hun sa til ham: «Min sønn, gjennom alle mine levedager har jeg ikke sett noen urett hos deg, bare rettskafne gjerninger. Men likevel skal jeg fortelle deg sannheten, min sønn. Jeg skal dø dette året og kommer ikke til å leve året ut. For jeg har i en drøm sett dagen da jeg skal dø, og at jeg ikke skal leve lenger enn hundre og femtifem år. Og se, jeg har nå fullført alle de levedagene som er gitt meg.»

7 Og Jakob lo av morens ord, fordi hun hadde sagt at hun skulle dø. For hun satt overfor ham med kreftene i behold og var ikke svekket. Hun gikk

inn og ut, synet hennes var godt, tennene var sterke, og ingen sykdom hadde rammet henne gjennom alle hennes levedager.

8 Og Jakob sa til henne: «Velsignet er jeg, mor, dersom mine dager blir like mange som dine, og kreftene mine holder seg slik dine har gjort. Du kommer ikke til å dø, for du spøker bare med meg når du snakker om din død.»

9 Og hun gikk inn til Isak og sa til ham: «Jeg har én bønn til deg. La Esau sverge at han ikke skal skade Jakob eller forfølge ham med fiendskap. For du kjenner Esaus tanker, at de har vært onde helt fra ungdommen, og det finnes ikke noe godt i ham. Han ønsker å drepe Jakob etter din død.

10 Og du vet alt han har gjort fra den dagen hans bror Jakob dro til Haran og frem til i dag. Han har vendt seg bort fra oss av hele sitt hjerte og handlet ondt mot oss. Han har tatt flokkene dine til seg og ført bort alle eiendelene dine rett foran øynene dine.

11 Og når vi ba og tryglet ham om å få tilbake det som tilhørte oss, oppførte han seg som om han viste oss barmhjertighet.

12 Og han bærer bitterhet mot deg fordi du velsignet Jakob, din fullkomne og rettskafne sønn. For det finnes ikke noe ondt i Jakob, bare godhet. Fra den dagen han kom tilbake fra Haran og frem til i dag, har han ikke tatt noe fra oss. Han bringer oss alltid alt vi trenger til rett tid og gleder seg av hele sitt hjerte når vi tar imot det fra ham. Han velsigner oss og har ikke forlatt oss siden han kom tilbake fra Haran. Han er stadig hjemme hos oss og viser oss ære.»

13 Og Isak sa til henne: «Også jeg kjenner og ser gjerningene til Jakob, som bor hos oss, og hvordan han ærer oss av hele sitt hjerte. Tidligere elsket jeg Esau mer enn Jakob, fordi han var den førstefødte. Men nå elsker jeg Jakob mer enn Esau, for Esau har gjort mange onde gjerninger, og det finnes ingen rettferdighet i ham. Alle hans veier er urettferdighet og vold [og det finnes ingen rettferdighet omkring ham].

14 Og nå er hjertet mitt bedrøvet på grunn av alle gjerningene hans. Verken han eller hans etterkommere skal bli frelst, for de er blant dem som skal bli utslettet fra jorden og rykket opp fra under himmelen. Han har forlatt Abrahams Gud og fulgt hustruene sine, deres urenhet og deres villfarelser, både han og barna hans.

15 Og du ber meg få ham til å sverge at han ikke skal drepe sin bror Jakob. Men selv om han sverger, vil han ikke holde eden sin. Han vil ikke gjøre det gode, bare det onde.

16 Men dersom han ønsker å drepe sin bror Jakob, skal han bli overgitt i Jakobs hender, og han skal ikke unnslippe ham [for han skal falle i hans hender].

17 Og frykt ikke for Jakob, for Jakobs beskytter er stor, mektig, æret og mer lovprist enn Esaus beskytter.»

18 Og Rebekka sendte bud etter Esau, og han kom til henne. Hun sa til ham: «Jeg har en bønn til deg, min sønn, og du skal love meg å oppfylle den.»

19 Og han svarte: «Jeg skal gjøre alt du ber meg om, og jeg skal ikke avslå bønnen din.»

20 Og hun sa til ham: «Jeg ber deg om at du, den dagen jeg dør, skal ta meg og begrave meg ved siden av Sara, din farmor. Og jeg ber om at du og Jakob skal elske hverandre, og at ingen av dere skal ønske den andre noe ondt, men bare vise hverandre kjærlighet. Da skal det gå dere godt, mine sønner, og dere skal bli æret i landet. Ingen fiende skal glede seg over dere, og dere skal være til velsignelse og barmhjertighet i øynene til alle som elsker dere.»

21 Og han svarte: «Jeg skal gjøre alt du har sagt til meg. Den dagen du dør, skal jeg begrave deg ved siden av Sara, min farmor, slik du har ønsket, så hennes bein kan ligge nær dine bein.

22 Og min bror Jakob skal jeg elske mer enn noe annet menneske. For jeg har ingen annen bror på hele jorden enn ham. Det er heller ingen stor fortjeneste for meg å elske ham, for han er min bror. Vi ble unnfanget sammen i kroppen din og kom sammen ut av morslivet ditt. Og dersom jeg ikke elsker min bror, hvem skal jeg da elske?

23 Og jeg ber deg selv om å formane Jakob angående meg og sønnene mine. For jeg vet at han helt sikkert skal være konge over meg og sønnene mine. Den dagen faren min velsignet ham, gjorde han Jakob til den høyere og meg til den lavere.

24 Og jeg sverger for deg at jeg skal elske ham og ikke ønske ham noe ondt gjennom alle mine levedager, men bare det gode.»

25 Og han sverget til henne om alt dette. Deretter kalte hun til seg Jakob mens Esau så på, og ga ham befalinger i samsvar med ordene hun hadde sagt til Esau.

26 Og Jakob sa: «Jeg skal gjøre som du ønsker. Tro meg når jeg sier at verken jeg eller sønnene mine skal gjøre noe ondt mot Esau. Jeg skal ikke søke å være den fremste i noe annet enn kjærlighet.»

27 Og den natten spiste og drakk hun sammen med sønnene sine. Samme natt døde hun, etter å ha levd i tre jubelår, én årsuke og ett år. Og hennes to sønner, Esau og Jakob, begravde henne i dobbelthulen ved siden av Sara, deres farmor.

Kapittel 36 - Isaks siste ord og død

1 Og i det sjette året av denne uken [år 2162 etter skapelsen] kalte Isak til seg sine to sønner, Esau og Jakob. De kom til ham, og han sa til dem: «Mine sønner, jeg skal gå den samme veien som mine fedre, til det evige hjemmet hvor fedrene mine er.

2 Derfor skal dere begrave meg ved siden av min far Abraham, i dobbelthulen på jordstykket til hetitten Efron, der Abraham kjøpte et gravsted. I graven som jeg har gravd til meg selv, skal dere begrave meg.

3 Og dette befaler jeg dere, mine sønner: Gjør det som er rettferdig og rettskaffent på jorden, slik at Herren kan la alt det han lovet Abraham og hans etterkommere, komme over dere.

4 Og elsk hverandre, mine sønner, som brødre, slik et menneske elsker sin egen sjel. La hver av dere søke det som er til gagn for sin bror, og handle sammen på jorden. La dere elske hverandre som deres egne sjeler.

5 Og når det gjelder avgudene, befaler og formaner jeg dere til å forkaste dem og hate dem. Elsk dem ikke, for de er fulle av bedrag for dem som tilber dem og bøyer seg for dem.

6 Husk, mine sønner, Herren, deres far Abrahams Gud, og hvordan også jeg tilba ham og tjente ham i rettferdighet og glede, slik at han kunne gjøre dere fruktbare og deres etterkommere tallrike som stjernene på himmelen, og grunnfeste dere på jorden som en rettferdighetens plante som aldri skal rykkes opp, gjennom alle slekter til evig tid.

7 Og nå skal jeg la dere sverge en stor ed. For det finnes ingen større ed enn den som sverges ved det herlige, ærede, store, strålende, underfulle og mektige navnet til ham som skapte himmelen og jorden og alle ting. Dere skal sverge at dere vil frykte ham og tilbe ham.

8 Dere skal også sverge at hver av dere vil elske sin bror med hengivenhet og rettferdighet, og at ingen av dere skal ønske sin bror noe ondt fra nå av og til evig tid, gjennom alle deres levedager, slik at dere kan lykkes i alle deres gjerninger og ikke bli ødelagt.

9 Og dersom en av dere legger onde planer mot sin bror, skal dere vite at fra nå av skal enhver som legger onde planer mot sin bror, falle i hans hender. Han skal rykkes opp fra de levendes land, og hans etterkommere skal bli utslettet fra under himmelen.

10 Men på dagen med uro, forbannelse, harme og vrede skal han med flammende, fortærende ild brenne landet hans, byen hans og alt som tilhører ham, slik han brente Sodoma. Han skal bli strøket ut av boken over menneskenes tuktt og ikke bli skrevet inn i livets bok, men i boken over dem

som er bestemt til ødeleggelse. Han skal gå bort til evig forbannelse, slik at fordømmelsen over dem stadig blir fornyet med hat, forbannelse, vrede, pine, harme, plager og sykdom til evig tid.

11 Dette sier og vitner jeg for dere, mine sønner, om dommen som skal komme over den mannen som ønsker å skade sin bror.»

12 Og den dagen delte han alle eiendelene sine mellom de to. Han ga den største delen til den førstefødte, sammen med tårnet og alt som lå omkring det, og alt Abraham hadde eid ved Edsbrønnen.

13 Og han sa: «Denne største delen vil jeg gi til den førstefødte.»

14 Men Esau sa: «Jeg har solgt og gitt førstefødselsretten min til Jakob. La derfor denne delen bli gitt til ham. Jeg har ikke ett eneste ord å si imot det, for den tilhører ham.»

15 Og Isak sa: «Må en velsignelse hvile over dere, mine sønner, og over deres etterkommere fra denne dagen. For dere har gitt meg fred, og hjertet mitt plages ikke lenger av bekymring for førstefødselsretten, av frykt for at dere skulle gjøre noe ondt på grunn av den.

16 Må Gud Den Høyeste velsigne den som gjør det som er rettferdig, både ham og hans etterkommere til evig tid.»

17 Og han avsluttet sine befalinger og velsignelser til dem. De spiste og drakk sammen foran ham, og han gledet seg fordi de var enige med hverandre. Deretter gikk de bort fra ham, hvilte den dagen og la seg til å sove.

18 Og Isak lå på sengen sin den dagen og gledet seg. Så sovnet han inn i den evige søvnen og døde, hundre og åtti år gammel. Han hadde fullført tjuefem årsuker og fem år. Og hans to sønner, Esau og Jakob, begravde ham.

19 Og Esau dro til Edoms land, til Seirs fjell, og bosatte seg der.

20 Og Jakob bodde i fjellene ved Hebron, i tårnet i landet der hans far Abraham hadde levd som fremmed. Han tilba Herren av hele sitt hjerte og etter de åpenbarte budene, slik Herren hadde fastsatt dagene for hans slekter.

21 Og hans hustru Lea døde i det fjerde året av den andre uken i det førtifemte jubelåret [år 2167 etter skapelsen]. Han begravde henne i dobbelthulen ved siden av sin mor Rebekka, til venstre for graven til Sara, hans farmor.

22 Og alle hennes sønner og hans sønner kom for å sørge sammen med ham over hans hustru Lea og trøste ham i sorgen. For han sørget dypt over henne, ettersom han hadde elsket henne overmåte høyt etter at hennes søster Rakel døde.

23 For hun var fullkommen og rettskaffen på alle sine veier og viste Jakob ære. Gjennom alle dagene hun levde sammen med ham, hørte han aldri et hardt ord fra munnen hennes, for hun var mild, fredelig, rettskaffen og ærbar.

24 Og han husket alle gjerningene hun hadde gjort gjennom livet sitt, og sørget overmåte dypt over henne, for han elsket henne av hele sitt hjerte og hele sin sjel.

Kapittel 37 - Esaus sønner tvinger ham til krig mot Jakob

1 Og den dagen Isak, far til Jakob og Esau, døde [år 2162 etter skapelsen], fikk Esaus sønner høre at Isak hadde gitt den eldstes arvedel til sin yngste sønn Jakob. Da ble de svært sinte.

2 Og de gikk i rette med faren sin og sa: «Hvorfor har din far gitt den eldstes arvedel til Jakob og forbigått deg, enda du er den eldste og Jakob den yngste?»

3 Og han svarte dem: «Fordi jeg solgte førstefødselsretten min til Jakob for en liten porsjon linsegryte. Og den dagen min far sendte meg ut for å jakte og fange noe som jeg skulle bringe til ham, så han kunne spise og velsigne meg, kom Jakob med svik og brakte faren min mat og drikke. Faren min velsignet ham og la meg under hans myndighet.

4 Og nå har vår far fått oss begge til å sverge at vi ikke skal legge onde planer mot hverandre, men fortsette å leve i kjærlighet og fred med hverandre som brødre og ikke forderve våre veier.»

5 Og de sa til ham: «Vi vil ikke høre på deg og slutte fred med ham. For vår styrke er større enn hans, og vi er mektigere enn han. Vi skal dra mot ham og drepe ham, og utrydde både ham og sønnene hans. Og dersom du ikke vil dra sammen med oss, skal vi også skade deg.

6 Hør nå på oss. La oss sende bud til Aram, Filistia, Moab og Ammon. La oss velge ut dyktige menn som er ivrige etter å kjempe, og dra mot ham og føre krig mot ham. Vi skal utrydde ham fra jorden før han blir mektig.»

7 Og faren deres sa til dem: «Dra ikke av sted og før ikke krig mot ham, så dere ikke faller for hans hånd.»

8 Men de svarte ham: «Slik har du handlet helt fra ungdommen og frem til i dag, og du legger nakken din under åket hans.

9 Vi vil ikke høre på disse ordene.» Og de sendte bud til Aram og til Aduram, farens venn, og leide tusen utvalgte stridsmenn.

10 Og fra Moab og ammonittene kom det tusen utvalgte leiesoldater. Fra Filistia kom tusen utvalgte krigere, og fra Edom og horittene kom tusen utvalgte stridsmenn. Også fra kittittene kom mektige krigere.

11 Og de sa til faren sin: «Dra ut sammen med dem og før dem i striden, ellers skal vi drepe deg.»

12 Og han ble fylt av vrede og harme da han så at sønnene hans tvang ham til å gå foran dem og lede dem mot sin bror Jakob.

13 Men deretter husket han alt det onde han hadde skjult i hjertet sitt mot sin bror Jakob. Han husket ikke eden han hadde sverget til sin far og sin mor om at han aldri i hele sitt liv skulle legge onde planer mot sin bror Jakob.

14 Og til tross for alt dette visste Jakob ikke at de kom mot ham for å føre krig. Han sørget fremdeles over sin hustru Lea, helt til de hadde kommet svært nær tårnet med fire tusen krigere og utvalgte stridsmenn.

15 Og mennene i Hebron sendte bud til ham og sa: «Se, din bror kommer mot deg for å kjempe mot deg, med fire tusen menn som bærer sverd ved siden, skjold og våpen.» For de elsket Jakob mer enn Esau. Derfor fortalte de ham dette, for Jakob var en mer gavmild og barmhjertig mann enn Esau.

16 Men Jakob ville ikke tro det før de hadde kommet helt nær tårnet.

17 Og han stengte portene til tårnet, stilte seg på brystvernet og talte til sin bror Esau. Han sa: «Det er en edel trøst du har kommet med for å trøste meg over min hustru som er død! Er dette eden du sverget til din far og senere til din mor før de døde? Du har brutt eden, og allerede i det øyeblikket du sverget til din far, var du fordømt.»

18 Da svarte Esau ham og sa: «Verken menneskenes barn eller jordens dyr har noen rettferdig ed som de har sverget og som gjelder for alltid. Hver eneste dag legger de onde planer mot hverandre og tenker på hvordan de kan drepe sine motstandere og fiender.

19 Og du hater meg og barna mine for alltid. Det finnes ikke noe brorskapsbånd mellom oss som du holder fast ved.

20 Hør disse ordene som jeg sier til deg:

Hvis villsvinet kan skifte hud og gjøre busten sin myk som ull, eller få horn til å vokse frem på hodet sitt som hornene på en hjort eller en vær, da skal jeg holde fast ved brorskapet med deg.

Og hvis brystene kunne skille seg fra moren sin, da skulle jeg være en bror for deg, for du har ikke vært en bror for meg.

21 Og hvis ulvene slutter fred med lammene, slik at de ikke fortærer dem eller skader dem, og hjertene deres ønsker dem det gode, da skal det også være fred i mitt hjerte mot deg.

22 Og hvis løven blir venn med oksen og slutter fred med den, og lar seg spenne under samme åk og pløyer sammen med den, da skal jeg slutte fred med deg.

23 Og når raven blir hvit som raza-fuglen, da skal du vite at jeg elsker deg og vil slutte fred med deg.

Du skal rykkes opp, og sønnene dine skal rykkes opp, og det skal ikke finnes noen fred for deg.»

24 Og da Jakob så at Esau i sitt hjerte og med hele sin sjel var så ondt innstilt mot ham at han ville drepe ham, og at han kom stormende frem som et villsvin som løper rett mot spydet som gjennomborer og dreper det, uten å vike tilbake,

25 da befalte han sine egne menn og tjenerne sine å angripe Esau og alle som var sammen med ham.

Kapittel 38 - Krig mellom Jakob og Esau

1 Og deretter talte Juda til sin far Jakob og sa: «Spenn buen din, far, og skyt pilene dine. Fell motstanderen og drep fienden. Måtte du ha styrke til det, for vi skal ikke drepe din bror. Han er som deg og ligner deg. La oss vise ham denne æren.»

2 Da spente Jakob buen sin og skjøt en pil som traff hans bror Esau i høyre bryst og drepte ham.

3 Og han skjøt enda en pil som traff arameeren Adoran i venstre bryst, kastet ham bakover og drepte ham.

4 Deretter rykket Jakobs sønner ut sammen med tjenerne sine. De delte seg i grupper og gikk ut på alle fire sider av tårnet.

5 Og Juda gikk fremst ut på sørsiden av tårnet, sammen med Naftali og Gad og femti tjenere. De drepte alle de møtte foran seg, og ikke én eneste av dem unnslopp.

6 Og Levi, Dan og Asjer gikk ut på østsiden av tårnet, sammen med femti menn. De drepte krigerne fra Moab og Ammon.

7 Og Ruben, Jissakar og Sebulon gikk ut på nordsiden av tårnet, sammen med femti menn. De drepte filisternes krigere.

8 Og Simeon, Benjamin og Enok, Rubens sønn, gikk ut på vestsiden av tårnet, sammen med femti menn. De drepte fire hundre sterke krigere fra Edom og blant horittene. Seks hundre flyktet, og fire av Esaus sønner flyktet sammen med dem. De etterlot faren sin død, liggende der han hadde falt på høyden i Aduram.

9 Og Jakobs sønner forfulgte dem helt til Seirs fjell. Jakob begravde sin bror på høyden i Aduram og vendte tilbake til huset sitt.

10 Og Jakobs sønner forfulgte Esaus sønner hardt i Seirs fjell og tvang dem til å bøye nakken, slik at de ble tjenere for Jakobs sønner.

11 Og de sendte bud til faren sin for å spørre om de skulle slutte fred med dem eller drepe dem.

12 Og Jakob sendte beskjed til sønnene sine om at de skulle slutte fred. De sluttet fred med dem og la trelldommens åk på dem, slik at de fra da av alltid måtte betale skatt til Jakob og sønnene hans.

13 Og de fortsatte å betale skatt til Jakob helt til den dagen han dro ned til Egypt.

14 Og Edoms sønner har helt frem til denne dagen ikke klart å frigjøre seg fra trelldommens åk som Jakobs tolv sønner la på dem.

15 Og dette er kongene som regjerte i Edom før noen konge regjerte over Israels barn [frem til denne dagen] i Edoms land.

16 Og Balak, Beors sønn, regjerte i Edom, og byen hans het Danaba.

17 Og Balak døde, og Jobab, sønn av Serah fra Boser, ble konge etter ham.

18 Og Jobab døde, og Asam fra Temans land ble konge etter ham.

19 Og Asam døde, og Adat, sønn av Barad, som slo midjanittene på Moabs sletter, ble konge etter ham. Byen hans het Avit.

20 Og Adat døde, og Salman fra Amaseka ble konge etter ham.

21 Og Salman døde, og Saul fra Rehobot ved elven ble konge etter ham.

22 Og Saul døde, og Baelunan, Akbors sønn, ble konge etter ham.

23 Og Baelunan, Akbors sønn, døde, og Adat ble konge etter ham. Hans hustru het Maitabit, datter av Matarat, som var datter av Metabedsaab.

24 Dette var kongene som regjerte i Edoms land.

Kapittel 39 - Josef i Potifars hus og i fengselet

1 Og Jakob bodde i landet der hans far hadde levd som fremmed, i Kanaans land. Dette er Jakobs slektshistorie.

2 Josef var sytten år gammel da de førte ham ned til Egypt. Potifar, en av faraos hoffmenn og øversten for kokkene, kjøpte ham.

3 Og han satte Josef over hele huset sitt. Herrens velsignelse kom over egypterens hus på grunn av Josef, og Herren lot ham lykkes i alt han gjorde.

4 Og egypteren overlot alt i Josefs hender, for han så at Herren var med ham, og at Herren lot ham lykkes i alt han gjorde.

5 Og Josef var vakker av utseende [ja, han var svært vakker av utseende]. Hans herres hustru løftet blikket og så Josef. Hun fikk begjær etter ham og ba ham om å ligge med henne.

6 Men han ga ikke etter i sin sjel. Han husket Herren og ordene som hans far Jakob pleide å lese fra Abrahams ord, om at ingen mann skulle drive hor med en kvinne som hadde en ektemann. For en slik mann var dødsstraff fastsatt i himmelen for Gud Den Høyes ansikt, og synden skulle stadig bli skrevet ned mot ham i de evige bøkene for Herrens ansikt.

7 Og Josef husket disse ordene og nektet å ligge med henne.

8 Og hun ba ham om dette gjennom et helt år, men han nektet og ville ikke høre på henne.

9 Men hun omfavnet ham og holdt ham fast inne i huset for å tvinge ham til å ligge med henne. Hun stengte dørene til huset og holdt ham fast. Men han etterlot klesplagget sitt i hendene hennes, brøt seg gjennom døren og flyktet ut fra henne.

10 Og da kvinnen så at han ikke ville ligge med henne, kom hun med falske anklager mot ham overfor hans herre og sa: «Den hebraiske tjeneren din, som du er så glad i, forsøkte å tvinge meg til å ligge med ham. Men da jeg ropte høyt, flyktet han og etterlot klesplagget sitt i hendene mine da jeg holdt ham fast, og han brøt seg gjennom døren.»

11 Og egypteren så Josefs klesplagg og den ødelagte døren og hørte hustruens ord. Da kastet han Josef i fengsel, på stedet hvor de fangene som kongen hadde fengslet, ble holdt.

12 Og Josef var der i fengselet. Herren lot ham finne velvilje og medlidenhet hos lederen for fengselsvaktene, for han så at Herren var med Josef, og at Herren lot alt han gjorde, lykkes.

13 Og han overlot alt i Josefs hender. Lederen for fengselsvaktene behøvde ikke å føre tilsyn med noe av det som var betrodd ham, for Josef tok seg av alt, og Herren lot alt lykkes.

14 Og han ble værende der i to år. I de dagene ble farao, kongen av Egypt, vred på to av hoffmennene sine, overmunnskjenken og overbakeren. Han satte dem i varetekt i huset til øversten for kokkene, i fengselet hvor Josef satt.

15 Og lederen for fengselsvaktene satte Josef til å tjene dem, og han gjorde tjeneste for dem.

16 Og begge hadde en drøm, både overmunnskjenken og overbakeren, og de fortalte drømmene sine til Josef.

17 Og slik han tydet drømmene for dem, slik gikk det med dem. Farao gjeninnsatte overmunnskjenken i stillingen hans, men overbakeren lot han drepe, slik Josef hadde tydet for dem.

18 Men overmunnskjenken glemte Josef i fengselet, enda Josef hadde fortalt ham hva som skulle skje med ham. Han husket ikke å fortelle farao hva Josef hadde sagt til ham, for han hadde glemt det.

Kapittel 40 - Faraos drømmer og Josefs opphøyelse

1 Og i de dagene hadde farao to drømmer på én natt om en hungersnød som skulle ramme hele landet. Han våknet fra søvnen og kalte til seg alle drømmetyderne og trollmennene i Egypt. Han fortalte dem begge drømmene sine, men de klarte ikke å tyde dem.

2 Da husket overmunnskjenken Josef og fortalte kongen om ham. Farao lot Josef hente ut av fengselet og fortalte ham begge drømmene sine.

3 Og Josef sa til farao at de to drømmene betydde det samme. Han sa til ham: «Det skal komme sju år med overflod i hele Egypts land. Deretter skal det komme sju år med hungersnød, en hungersnød så alvorlig som landet aldri før har opplevd.

4 La derfor farao nå utnevne tilsynsmenn over hele Egypts land. La dem samle og lagre mat i hver by gjennom alle årene med overflod. Da skal det finnes mat til de sju årene med hungersnød, og landet skal ikke gå til grunne av sult, for hungersnøden kommer til å bli svært alvorlig.»

5 Og Herren lot Josef finne velvilje og barmhjertighet i faraos øyne. Farao sa til tjenerne sine: «Vi kommer ikke til å finne noen mann som er så vis og forstandig som denne mannen, for Herrens ånd er med ham.»

6 Og han satte Josef som den nest øverste i hele sitt rike og ga ham myndighet over hele Egypt. Han lot ham også kjøre i faraos nest fremste vogn.

7 Og han kledde ham i klær av fint lin, la en gullkjede rundt halsen hans og lot det bli ropt foran ham: «El El wa Abirer!» Han satte en ring på hånden

hans, gjorde ham til hersker over hele huset sitt, opphøyde ham og sa til ham: «Bare når det gjelder tronen, skal jeg være større enn deg.»

8 Og Josef hersket over hele Egypts land, over alle faraos fyrster og alle tjenerne hans. Alle som utførte kongens arbeid, elsket ham, for han vandret i rettskaffenhet. Han var verken stolt eller hovmodig, gjorde ikke forskjell på mennesker og tok ikke imot bestikkelser. Han dømte hele folket i landet med rettferdighet.

9 Og Egypts land hadde fred under farao på grunn av Josef, for Herren var med ham. Han lot Josef finne velvilje og barmhjertighet gjennom alle hans slekter hos alle som kjente ham, og alle som hørte om ham. Faraos rike var velordnet, og det fantes ingen Satan eller noe ondt menneske der.

10 Og kongen ga Josef navnet Sefantifans og ga ham til hustru Potifars datter, datteren til presten i Heliopolis, som var øversten for kokkene.

11 Og Josef var tretti år gammel den dagen han sto foran farao [da han sto foran farao].

12 Og i det året døde Isak. Og det skjedde slik Josef hadde sagt da han tydet faraos to drømmer. Akkurat som han hadde forutsagt, kom det sju år med overflod i hele Egypts land. Jorden i Egypt bar rikelig grøde, slik at ett mål ga atten hundre mål i avling.

13 Og Josef samlet mat i hver eneste by, helt til de var fulle av korn, så mye at de ikke lenger kunne telle eller måle det på grunn av den enorme mengden.

Kapittel 41 - Juda og Tamar

1 Og i det førtifemte jubelåret, i det andre året av den andre uken [år 2165 etter skapelsen], tok Juda en hustru til sin førstefødte sønn Er. Hun het Tamar og var en av Arams døtre.

2 Men Er hatet henne og ville ikke ligge med henne, fordi hans egen mor var en av Kanaans døtre. Han ønsket å ta seg en hustru fra sin mors slekt, men hans far Juda tillot det ikke.

3 Og Er, Judas førstefødte, var ond, og Herren drepte ham.

4 Og Juda sa til hans bror Onan: «Gå inn til din brors hustru og gjør din plikt som svoger mot henne, slik at du kan føre din brors ætt videre.»

5 Men Onan visste at etterkommerne ikke ville tilhøre ham, men bare hans bror. Derfor gikk han inn til sin brors hustru og lot sæden falle på jorden. Dette var ondt i Herrens øyne, og Herren drepte ham.

6 Og Juda sa til sin svigerdatter Tamar: «Bli boende som enke i din fars hus til min sønn Sjela er blitt voksen. Da skal jeg gi deg til ham som hustru.»

7 Og Sjela vokste opp, men Betasuel, Judas hustru, tillot ikke sønnen sin å gifte seg. Og Betasuel, Judas hustru, døde i det femte året av denne uken [år 2168 etter skapelsen].

8 Og i det sjette året [år 2169 etter skapelsen] dro Juda opp til Timna for å klippe sauene sine. Da fortalte de Tamar: «Se, din svigerfar drar opp til Timna for å klippe sauene sine.»

9 Og hun tok av seg enkeklerne, dekket seg med et slør, pyntet seg og satte seg ved porten langs veien til Timna.

10 Og da Juda kom gående, fikk han øye på henne og trodde hun var en prostituert. Han sa til henne: «La meg ligge med deg.» Og hun svarte: «Kom inn.» Og han gikk inn til henne.

11 Og hun sa til ham: «Gi meg betalingen min.» Og han svarte: «Jeg har ikke noe annet med meg enn ringen på fingeren min, halskjedet mitt og staven jeg holder i hånden.»

12 Og hun sa til ham: «Gi meg disse som pant til du sender meg betalingen.» Og han sa: «Jeg skal sende deg et geitekje.» Han ga henne tingene, og han lå med henne, og hun ble med barn ved ham.

13 Og Juda dro tilbake til sauene sine, mens hun gikk hjem til sin fars hus.

14 Og Juda sendte et geitekje med gjeteren sin, en mann fra Adullam. Men han fant henne ikke. Da spurte han folkene på stedet: «Hvor er den prostituerte kvinnen som var her?» Og de svarte ham: «Det finnes ingen prostituert kvinne her hos oss.»

15 Og han vendte tilbake og fortalte Juda at han ikke hadde funnet henne. Han sa: «Jeg spurte folkene på stedet, og de svarte meg: 'Det finnes ingen prostituert kvinne her.'»

16 Og Juda sa: «La henne beholde tingene, så vi ikke blir gjort til latter.» Da tre måneder var gått, ble det tydelig at Tamar var med barn. Og de fortalte Juda: «Se, din svigerdatter Tamar er blitt gravid gjennom hor.»

17 Og Juda dro til hennes fars hus og sa til faren og brødrene hennes: «Før henne ut og la dem brenne henne, for hun har begått urenhet i Israel.»

18 Og da de førte henne ut for å brenne henne, sendte hun ringen, halskjedet og staven til sin svigerfar og sa: «Finn ut hvem disse tilhører, for det er med ham jeg er blitt gravid.»

19 Og Juda kjente dem igjen og sa: «Tamar er mer rettferdig enn jeg.

20 Derfor skal de ikke brenne henne.» Og av den grunn ble hun ikke gitt til Sjela, og Juda lå heller aldri med henne igjen.

21 Og deretter fødte hun to sønner, Peres og Serah, i det sjuende året av den andre uken [år 2170 etter skapelsen].

22 Og da var de sju fruktbare årene som Josef hadde fortalt farao om, til ende.

23 Og Juda erkjente at det han hadde gjort, var ondt, fordi han hadde ligget med sin svigerdatter. Han betraktet handlingen som avskyelig og erkjente at han hadde begått en overtredelse og fart vill, for han hadde blottet sin sønns nakenhet. Han begynte å sørge og bønnfalle Herren på grunn av overtredelsen sin.

24 Og vi fortalte ham i en drøm at han var blitt tilgitt, fordi han hadde bønnfalt Herren oppriktig, sørget over det han hadde gjort og ikke begått handlingen igjen.

25 Og han fikk tilgivelse fordi han vendte seg bort fra sin synd og sin uvitenhet, for han hadde begått en stor overtredelse for vår Guds ansikt. Enhver som handler slik, enhver som ligger med sin svigermor, skal brennes med ild, slik at han blir fortært av den. For det hviler urenheter og besmittelse over dem. De skal brennes med ild.

26 Og du skal befale Israels barn at det ikke skal finnes noen urenheter blant dem. For enhver som ligger med sin svigerdatter eller sin svigermor, har begått urenheter. De skal brenne både mannen som har ligget med henne, og kvinnen med ild. Da skal Herren vende sin vrede og straff bort fra Israel.

27 Og vi fortalte Juda at hans to sønner ikke hadde ligget med henne. Derfor ble hans ætt grunnfestet for en ny generasjon og skulle ikke rykkes opp.

28 For med oppriktig hensikt hadde han søkt å få straffen fullbyrdet. Etter den dommen Abraham hadde befalt sønnene sine å følge, hadde Juda nemlig ønsket å brenne henne med ild.

Kapittel 42 - Hungersnøden og Josefs brødre i Egypt

1 Og i det første året av den tredje uken i det førtifemte jubelåret [år 2171 etter skapelsen] begynte hungersnøden å ramme landet. Regnet uteble fra jorden, for det falt ikke noe regn i det hele tatt.

2 Og jorden ble ufruktbar, men i Egypts land fantes det mat, for Josef hadde samlet inn korn fra landet gjennom de sju årene med overflod og lagret det.

3 Og egypterne kom til Josef for å få mat. Han åpnet lagerhusene hvor kornet fra det første året lå, og solgte det til folket i landet mot gull.

4 <Og hungersnøden var svært alvorlig i Kanaans land.> Jakob hørte at det fantes mat i Egypt, og han sendte sine ti sønner dit for å skaffe mat til ham. Men Benjamin sendte han ikke. Og <Jakobs ti sønner> kom <til Egypt> sammen med de andre som dro dit.

5 Og Josef kjente dem igjen, men de kjente ikke ham. Han talte til dem og stilte dem spørsmål. Han sa: «Er dere ikke speidere? Har dere ikke kommet for å undersøke hvor landet kan angripes?» Og han satte dem i varetekt.

6 Deretter løslot han dem igjen, men holdt Simeon tilbake alene og sendte de ni brødrene hans av sted.

7 Og han fylte sekkene deres med korn og la gullet deres tilbake i sekkene uten at de visste det.

8 Og han befalte dem å ta med seg sin yngste bror, for de hadde fortalt ham at faren deres fortsatt levde, og at de hadde en yngre bror.

9 Og de dro opp fra Egypts land og kom til Kanaans land. Der fortalte de faren sin alt som hadde hendt dem, hvordan herren over landet hadde talt hardt til dem og holdt Simeon tilbake til de kom med Benjamin.

10 Og Jakob sa: «Dere har berøvet meg barna mine! Josef er borte, og Simeon er også borte, og nå vil dere ta Benjamin fra meg. Deres ondskap har rammet meg.»

11 Og han sa: «Min sønn skal ikke dra ned sammen med dere, for han kan bli syk. Moren deres fødte to sønner, og den ene er gått tapt. Nå vil dere også ta denne fra meg. Hvis han skulle få feber på veien, ville dere føre meg, gammel som jeg er, sørgende i døden.»

12 For han hadde sett at pengene til hver av dem var blitt lagt tilbake i sekkene deres. Derfor var han redd for å sende Benjamin.

13 Og hungersnøden økte og ble alvorlig i Kanaans land og i alle andre land, bortsett fra Egypt. For mange av egypterne hadde lagret korn til mat fra den tiden de så Josef samle inn korn, legge det i lagerhus og bevare det til hungersnødens år.

14 Og folket i Egypt levde av dette gjennom det første året av hungersnøden.

15 Men da Israel så at hungersnøden var svært alvorlig i landet, og at det ikke fantes noen utvei, sa han til sønnene sine: «Dra av sted igjen og skaff oss mat, så vi ikke dør.»

16 Og de svarte: «Vi drar ikke. Hvis ikke vår yngste bror blir med oss, vil vi ikke dra.»

17 Og Israel forsto at dersom han ikke sendte Benjamin med dem, ville de alle gå til grunne på grunn av hungersnøden.

18 Og Ruben sa: «Overlat ham i mine hender. Hvis jeg ikke fører ham tilbake til deg, kan du drepe mine to sønner i stedet for ham.»

19 Men han svarte: «Han skal ikke dra med deg.» Da kom Juda frem og sa: «Send ham med meg. Hvis jeg ikke fører ham tilbake til deg, skal jeg bære skylden overfor deg gjennom alle mine levedager.»

20 Og han sendte Benjamin med dem i det andre året av denne uken, på den første dagen i måneden [år 2172 etter skapelsen]. De kom til Egypts land sammen med alle de andre som dro dit, og de hadde med seg gaver: velluktende harpiks, mandler, pistasjnøtter og ren honning.

21 Og de gikk frem og stilte seg foran Josef. Da han så sin bror Benjamin, kjente han ham igjen og sa til dem: «Er dette deres yngste bror?» De svarte: «Ja, det er ham.» Og Josef sa: «Må Herren være deg nådig, min sønn!»

22 Og han sendte ham inn i huset sitt og førte Simeon ut til dem. Deretter holdt han et festmåltid for dem, og de overrakte ham gavene de hadde brakt med seg.

23 Og de spiste foran ham, og han ga dem alle hver sin porsjon. Men Benjamins porsjon var sju ganger så stor som noen av de andres.

24 Og de spiste og drakk. Deretter reiste de seg og ble værende sammen med eslene sine.

25 Og Josef la en plan for å finne ut hva de tenkte, og om de hadde fredelige hensikter mot hverandre. Han sa til forvalteren som hadde ansvar for huset hans: «Fyll alle sekkene deres med mat, og legg pengene deres tilbake i bagasjen. Legg også begeret mitt, sølvbegeret som jeg drikker av, i sekken til den yngste. Send dem deretter av sted.»

Kapittel 43 - Josef gir seg til kjenne

1 Og han gjorde som Josef hadde befalt ham. Han fylte alle sekkene deres med mat, la pengene deres tilbake i sekkene og la begeret i Benjamins sekk.

2 Og tidlig om morgenen dro de av sted. Da de hadde reist derfra, sa Josef til forvalteren i huset sitt: «Sett etter dem. Løp etter dem og stans dem. Si til dem: 'Hvorfor har dere gjengjeldt godt med ondt? Dere har stjålet sølvbegeret som min herre drikker av.' Før deretter deres yngste bror tilbake til meg, og skynd deg å hente ham før jeg går ut for å sette meg på dommersetet.»

3 Og han løp etter dem og talte til dem slik Josef hadde sagt.

4 Og de svarte ham: «Gud forby at dine tjenere skulle gjøre noe slikt og stjele noen gjenstand fra din herres hus! Til og med pengene vi fant i sekkene våre første gang, tok vi, dine tjenere, med tilbake fra Kanaans land.

5 Hvordan skulle vi da kunne stjele noen gjenstand? Se, her står vi med sekkene våre. Undersøk dem! Hvis du finner begeret i sekken til noen av oss, skal han drepes, og både vi og eslene våre skal tjene din herre.»

6 Og han svarte dem: «Nei, slik skal det ikke være. Bare den mannen jeg finner begeret hos, skal jeg ta som tjener. Dere andre skal få vende hjem i fred.»

7 Og han undersøkte bagasjen deres, fra den eldste til den yngste, og begeret ble funnet i Benjamins sekk.

8 Da rev de klærne sine i sorg, lesset eslene sine og vendte tilbake til byen. De kom til Josefs hus, og alle kastet seg ned med ansiktet mot jorden foran ham.

9 Og Josef sa til dem: «Dere har handlet ondt.» Og de svarte: «Hva skal vi si, og hvordan skal vi forsvare oss? Vår herre har avslørt sine tjeneres overtredelse. Se, vi er vår herres tjenere, og det samme gjelder eslene våre.»

10 Og Josef sa til dem: «Også jeg frykter Herren. Dra hjem til husene deres, men la broren deres bli min tjener, for dere har handlet ondt. Vet dere ikke at en mann setter pris på begeret sitt, slik jeg setter pris på dette begeret? Likevel har dere stjålet det fra meg.»

11 Og Juda sa: «Å, min herre, la din tjener få si et ord til deg. Vår mor fødte to brødre til vår far. Den ene dro bort og gikk tapt, og han er ikke blitt funnet. Bare denne gutten er igjen etter moren sin. Vår far, din tjener, elsker ham, og hans eget liv er knyttet til guttens liv.

12 Og når vi kommer tilbake til vår far, din tjener, og gutten ikke er med oss, kommer han til å dø. Da vil vi føre vår far sørgende i døden.

13 La derfor heller meg, din tjener, bli igjen som slave hos min herre i stedet for gutten, og la gutten få dra hjem sammen med brødrene sine. For jeg stilte meg som garantist for ham overfor vår far, din tjener. Dersom jeg ikke fører ham tilbake, skal jeg bære skylden overfor faren vår til evig tid.»

14 Og Josef så at de alle var enige om å vise godhet mot hverandre. Da klarte han ikke lenger å holde følelsene tilbake, og han fortalte dem at han var Josef.

15 Og han talte til dem på hebraisk, falt dem om halsen og gråt.

16 Men de kjente ham ikke igjen og begynte å gråte. Og han sa til dem: «Gråt ikke over meg, men skynd dere og hent faren min hit. Dere ser selv at det er min egen munn som taler til dere, og min bror Benjamin ser det med sine egne øyne.

17 For se, dette er det andre året med hungersnød, og det gjenstår ennå fem år uten innhøsting, frukt fra trærne eller pløying.

18 Kom raskt ned hit, både dere og husstandene deres, så dere ikke går til grunne av hungersnøden. Sørg ikke over eiendelene deres, for Herren sendte meg i forveien for å ordne forholdene slik at mange mennesker kunne få leve.

19 Fortell faren min at jeg fortsatt lever. Og se, dere ser selv at Herren har gjort meg til en far for farao, til hersker over hans hus og over hele Egypts land.

20 Fortell faren min om all min ære og om all rikdommen og herligheten Herren har gitt meg.»

21 Og etter faraos befaling ga Josef dem vogner og mat til reisen. Han ga dem også alle fargerike klær og sølv.

22 Og til faren deres sendte han klær og sølv og ti esler som bar korn. Deretter sendte han dem av sted.

23 Og de dro opp og fortalte faren sin at Josef levde, at han delte ut korn til alle jordens folkeslag, og at han var hersker over hele Egypts land.

24 Men faren deres trodde dem ikke, for han var helt ute av seg. Da han fikk se vognene Josef hadde sendt, våknet livskraften i ånden hans igjen, og han sa: «Det er nok for meg at Josef lever. Jeg vil dra ned og se ham før jeg dør.»

Kapittel 44 - Jakob drar ned til Egypt

1 Og Israel brøt opp fra huset sitt i Haran på nymånedagen i den tredje måneden. Han tok veien mot Edsbrønnen, og på den sjuende dagen i denne måneden bar han frem et offer til sin far Isaks Gud.

2 Og Jakob husket drømmen han hadde hatt i Betel, og han var redd for å dra ned til Egypt.

3 Og mens han overveide å sende bud til Josef om at han skulle komme til ham, og at han selv ikke ville dra ned, ble han værende der i sju dager, i håp om å få et syn som kunne vise ham om han skulle bli eller dra ned.

4 Og han feiret innhøstingens førstegrødefest med gammelt korn, for i hele Kanaans land fantes det ikke en håndfull såkorn [i landet]. Hungersnøden rammet både ville dyr, buskap, fugler og mennesker.

5 Og på den sekstende dagen viste Herren seg for ham og sa: «Jakob, Jakob!» Og han svarte: «Her er jeg.» Og Herren sa til ham: «Jeg er dine fedres Gud, Abrahams og Isaks Gud. Frykt ikke for å dra ned til Egypt, for der skal jeg gjøre deg til et stort folk. Jeg skal dra ned med deg, og jeg skal føre deg opp igjen. I dette landet skal du bli begravet, og Josef skal legge hendene sine over øynene dine.

6 Frykt ikke. Dra ned til Egypt.»

7 Og sønnene hans og sønnesønnene hans brøt opp, og de satte faren sin og eiendelene sine på vogner.

8 Og Israel brøt opp fra Edsbrønnen på den sekstende dagen i den tredje måneden og dro til Egypts land.

9 Og Israel sendte Juda i forveien til sin sønn Josef for å undersøke landet Gosen, for Josef hadde sagt til brødrene sine at de skulle komme og bosette seg der, slik at de kunne være i nærheten av ham.

10 Og dette var det beste landet i Egypt og lå nær Josef, med plass til dem alle og til buskapen deres.

11 Og dette er navnene på Jakobs sønner som dro til Egypt sammen med sin far Jakob.

12 Ruben, Israels førstefødte. Og dette er navnene på sønnene hans: Enok, Pallu, Hesron og Karmi – til sammen fem.

13 Simeon og sønnene hans. Og dette er navnene på sønnene hans: Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin, Sohar og Saul, sønn av den sefatiske kvinnen – til sammen sju.

14 Levi og sønnene hans. Og dette er navnene på sønnene hans: Gersjon, Kehat og Merari – til sammen fire.

15 Juda og sønnene hans. Og dette er navnene på sønnene hans: Sjela, Peres og Serah – til sammen fire.

16 Jissakar og sønnene hans. Og dette er navnene på sønnene hans: Tola, Pua, Jasjub og Sjimron – til sammen fem.

17 Sebulon og sønnene hans. Og dette er navnene på sønnene hans: Sered, Elon og Jahleel – til sammen fire.

18 Dette var Jakobs sønner og deres sønner som Lea fødte Jakob i Mesopotamia, seks sønner, og deres eneste søster Dina. Alle

etterkommerne til Leas sønner, sammen med sønnene deres, som dro til Egypt med sin far Jakob, var tjueni. Med Jakob, faren deres, var de tretti.

19 Og sønnene til Silpa, Leas tjenestekvinne og Jakobs hustru, var Gad og Asjer, som hun fødte Jakob.

20 Og dette er navnene på sønnene deres som dro med ham til Egypt. Gads sønner var Sifjon, Haggi, Sjuni, Esbon, <Eri>, Areli og Arodi – til sammen åtte.

21 Og Asjers sønner var Jimna, Jisjva, <Jisjvi> og Beria, og deres eneste søster Serah – til sammen seks.

22 Alle disse var fjorten personer, og alle som tilhørte Lea, var førtifire.

23 Og sønnene til Rakel, Jakobs hustru, var Josef og Benjamin.

24 Og i Egypt, før faren hans kom dit, fikk Josef sønnene Manasse og Efraim med Asenat, datter av Potifar, presten i Heliopolis – til sammen tre.

25 Og Benjamins sønner var Bela, Beker, Asjbel, Gera, Naaman, Ehi, Rosj, Muppm, Huppm og Ard – til sammen elleve.

26 Og alle som tilhørte Rakel, var fjorten personer.

27 Og sønnene til Bilha, Rakels tjenestekvinne og Jakobs hustru, som hun fødte Jakob, var Dan og Naftali.

28 Og dette er navnene på sønnene deres som dro med dem til Egypt. Dans sønner var Husjim, Samon, Asudi, Ijaka og Salomon – til sammen seks.

29 Men de døde det året de kom til Egypt, og bare Husjim ble igjen som Dans sønn.

30 Og dette er navnene på Naftalis sønner: Jahsiel, Guni, Jeser, Sjallum og Iv.

31 Og Iv, som ble født etter hungersnødens år, døde i Egypt.

32 Og alle som tilhørte Rakel, var tjuseks personer.

33 Og alle Jakobs etterkommere som dro til Egypt, var sytti personer. Dette var barna hans og barnebarna hans, til sammen sytti. Men fem døde i Egypt før Josef og hadde ingen barn.

34 Og i Kanaans land døde to av Judas sønner, Er og Onan, og de hadde ingen barn. Israels barn begravde dem som døde, og de ble regnet blant de sytti hedningfolkene.

Kapittel 45 - Jakob i Egypt og hans død

1 Og Israel kom til Egypts land, til Gosen, på nymånedagen i den fjerde måneden, i det andre året av den tredje uken i det førtifemte jubelåret [år 2172 etter skapelsen].

2 Og Josef dro til Gosen for å møte sin far Jakob. Han falt ham om halsen og gråt.

3 Og Israel sa til Josef: «Nå kan jeg dø, siden jeg har sett deg. Og nå være Herren, Israels Gud, velsignet, Abrahams Gud og Isaks Gud, som ikke har holdt tilbake sin barmhjertighet og nåde fra sin tjener Jakob.

4 Det er nok for meg at jeg har fått se ansiktet ditt mens jeg ennå lever. Ja, synet jeg så i Betel, var sant. Velsignet være Herren min Gud for evig og alltid, og velsignet være hans navn.»

5 Og Josef og brødrene hans spiste brød og drakk vin foran sin far. Jakob gledet seg overmåte mye da han så Josef spise og drikke sammen med brødrene sine foran ham. Han velsignet alle tings Skaper, som hadde bevart ham i live og bevart alle hans tolv sønner for ham.

6 Og Josef hadde gitt faren og brødrene sine retten til å bosette seg i Gosen og i Ramses og hele området omkring, som han styrte over på faraos vegne. Israel og sønnene hans bosatte seg i Gosen, den beste delen av Egypts land. Israel var hundre og tretti år gammel da han kom til Egypt.

7 Og Josef sørget for at faren og brødrene hans, og også buskapen og eiendelene deres, fikk nok mat gjennom alle de sju årene med hungersnød.

8 Og Egypts land led under hungersnøden. Josef kjøpte hele Egypts land for farao i bytte mot mat, og han skaffet farao eiendomsrett over folket, buskapen deres og alt de eide.

9 Og da hungersnødens år var over, ga Josef folket i landet såkorn og mat, slik at de kunne så jorden i det åttende året. For elven hadde gått over sine bredder og oversvømt hele Egypts land.

10 For gjennom de sju årene med hungersnød hadde elven ikke gått over sine bredder, men bare vannet noen få steder langs elvebreddene. Nå steg vannet og oversvømte landet, og egypterne sådde jorden. Det året bar jorden rikelig med korn.

11 Og dette var det første året av den fjerde uken i det førtifemte jubelåret [år 2178 etter skapelsen].

12 Og Josef tok en femtedel av kornavlingen til kongen og lot folket beholde de fire øvrige delene til mat og såkorn. Josef gjorde dette til en fast forskrift for Egypts land, og den gjelder helt frem til denne dagen.

13 Og Israel levde i Egypts land i sytten år. Alle hans levedager utgjorde tre jubelår, hundre og førtisju år. Han døde i det fjerde året av den femte uken i det førtifemte jubelåret [år 2188 etter skapelsen].

14 Og Israel velsignet sønnene sine før han døde og fortalte dem alt som skulle hende dem i Egypts land. Han gjorde kjent for dem hva som skulle komme over dem i de siste dager. Han velsignet dem og ga Josef to arvedeler i landet.

15 Og han sovnet inn hos sine fedre og ble begravet i dobbelthulen i Kanaans land, nær sin far Abraham, i graven som han hadde gravd til seg selv i dobbelthulen i Hebrons land.

16 Og han overlot alle sine bøker og sine fedres bøker til sønnen Levi, slik at han skulle bevare dem og fornye dem for sine barn, helt frem til denne dagen.

Kapittel 46 - Israels fremgang og undertrykkelse i Egypt

1 Og det skjedde etter Jakobs død at Israels barn ble tallrike i Egypts land. De ble til et stort folk og var enige i hjertet, slik at bror elsket bror, og hver mann hjalp sin bror. De vokste sterkt i antall og ble overmåte tallrike gjennom ti årstusener [år 2242 etter skapelsen], så lenge Josef levde.

2 Og det fantes ingen Satan eller noe ondt i alle de dagene Josef levde etter sin far Jakobs død, for alle egypterne viste Israels barn ære så lenge Josef levde.

3 Og Josef døde da han var hundre og ti år gammel. Han hadde levd sytten år i Kanaans land, ti år som tjener, tre år i fengsel og åtti år under kongen, mens han hersket over hele Egypts land.

4 Og han døde, og det gjorde også alle brødrene hans og hele den slekten.

5 Og før han døde, befalte han Israels barn at de skulle ta med seg knoklene hans når de dro ut av Egypts land.

6 Og han lot dem sverge en ed angående knoklene hans, for han visste at egypterne ikke senere ville føre ham ut og begrave ham i Kanaans land. For Makamaron, kongen av Kanaan, som bodde i Assyrias land, hadde kjempet mot kongen av Egypt i dalen og drept ham der. Deretter hadde han forfulgt egypterne helt til portene ved Ermon.

7 Men han klarte ikke å trenge inn, for en annen, ny konge hadde overtatt kongemakten i Egypt, og han var sterkere enn Makamaron. Derfor vendte Makamaron tilbake til Kanaans land. Egypts porter ble stengt, og ingen kunne dra ut av eller komme inn i Egypt.

8 Og Josef døde i det førtisjette jubelåret, i det andre året av den sjette uken [år 2242 etter skapelsen]. De begravde ham i Egypts land, og alle brødrene hans døde etter ham.

9 Og kongen av Egypt dro ut for å føre krig mot kongen av Kanaan i det førtisjuende jubelåret, i det andre året av den andre uken [år 2263 etter skapelsen]. Da førte Israels barn ut alle knoklene til Jakobs barn, bortsett fra Josefs knokler, og begravde dem på jordstykket ved dobbelthulen i fjellet.

10 Og de fleste av dem vendte tilbake til Egypt, men noen få ble igjen i fjellene ved Hebron. Din far Amram ble værende sammen med dem.

11 Og kongen av Kanaan seiret over kongen av Egypt og stengte Egypts porter.

12 Og han la en ond plan om å undertrykke Israels barn. Han sa til folket i Egypt: «Se, Israels barn er blitt flere og mer tallrike enn oss.

13 Kom, la oss gå klokt frem mot dem før de blir for mange. La oss undertrykke dem med slavearbeid før det bryter ut krig mot oss, og før de også begynner å kjempe mot oss. Ellers vil de slutte seg til fiendene våre og dra bort fra landet vårt, for deres hjerter og ansikter er vendt mot Kanaans land.»

14 Og han satte arbeidsfogder over dem for å undertrykke dem med slavearbeid. De bygde befestede byer for farao, Pitom og Ramses, og de gjenoppbygde alle murene og festningsverkene som hadde falt sammen i byene i Egypt.

15 Og de tvang dem til hardt arbeid. Men jo mer ondt de gjorde mot dem, desto mer vokste de i antall og ble tallrike.

16 Og folket i Egypt begynte å avsky Israels barn.

Kapittel 47 - Moses' fødsel og flukt

1 Og i det sjuende året av den sjuende uken i det førtisjuende jubelåret [år 2303 etter skapelsen] dro din far ut fra Kanaans land. Og du ble født i det sjette året av den fjerde uken i det førtåttende jubelåret [år 2330 etter skapelsen]. Dette var en tid med trengsel for Israels barn.

2 Og farao, kongen av Egypt, ga befaling om at alle guttebarn som ble født blant dem, skulle kastes i elven.

3 Og de kastet guttebarna i elven i sju måneder, helt frem til den dagen du ble født.

4 Og din mor skjulte deg i tre måneder, men noen fortalte om henne. Da laget hun en kiste til deg og tettet den med bek og asfalt. Hun satte den blant sivet ved elvebredden og la deg i den i sju dager. Moren din kom om natten og ammet deg, mens din søster Mirjam vokter deg mot fuglene om dagen.

5 Og i de dagene kom Tarmut, faraos datter, for å bade i elven. Hun hørte deg gråte og ba tjenestekvinnene sine hente deg. Og de brakte deg til henne.

6 Og hun tok deg ut av kisten og fikk medlidenhet med deg.

7 Og din søster sa til henne: «Skal jeg gå og hente en av de hebraiske kvinnene, slik at hun kan amme og ta seg av dette barnet for deg?»

8 Og hun sa <til henne>: «Gå.» Da gikk hun og hentet din mor Jokebed. Faraos datter ga henne lønn, og hun ammet deg.

9 Og senere, da du var blitt større, førte de deg til faraos datter, og du ble hennes sønn. Din far Amram lærte deg å skrive, og etter at du hadde fullført tre årsuker, førte de deg inn til kongens hoff.

10 Og du var ved hoffet i tre årsuker [år 2351–2372 etter skapelsen], helt til den tiden da du gikk ut fra kongens hoff og så en egypter slå en av dine venner, som var blant Israels barn. Du drepte egypteren og gjemte ham i sanden.

11 Og den andre dagen fant du to av Israels barn som kjempet mot hverandre. Da sa du til ham som gjorde urett: «Hvorfor slår du din bror?»

12 Men han ble sint og vred og sa: «Hvem har satt deg til fyrste og dommer over oss? Har du tenkt å drepe meg slik du drepte egypteren i går?» Og du ble redd og flyktet på grunn av disse ordene.

Kapittel 48 - Moses vender tilbake og Egypts plager

1 Og i det sjette året av den tredje uken i det førtiniende jubelåret [år 2372 etter skapelsen] dro du bort og bosatte deg <i Midjans land> i fem årsuker og ett år. Og du vendte tilbake til Egypt i det andre året av den andre uken i det femtiende jubelåret.

2 Og du vet selv hva han sa til deg på Sinaifjellet [år 2410 etter skapelsen], og hva fyrsten Mastema ønsket å gjøre med deg da du vendte tilbake til Egypt <på veien, da du møtte ham på overnattingsstedet>.

3 Forsøkte han ikke med all sin makt å drepe deg og utfri egypterne fra din hånd, da han så at du var sendt for å holde dom over egypterne og ta hevn på dem?

4 Men jeg utfridde deg fra hans hånd, og du utførte tegnene og underne som du var sendt for å gjøre i Egypt, mot farao, hele hans hus, hans tjenere og hans folk.

5 Og Herren tok en stor hevn over dem for Israels skyld. Han slo dem med blod, frosker, lus og fluesvermer, med ondartede byller som brøt ut i verkende sår, og med pest som drepte buskapen deres. Han slo dem med haglsteiner og ødela dermed alt som vokste på markene deres. Deretter sendte han gresshopper som fortærte det som haglet hadde etterlatt, og han rammet dem med mørke og <med døden> over de førstefødte blant mennesker og dyr. Herren tok også hevn over alle avgudene deres og brente dem med ild.

6 Og alt dette ble sendt gjennom din hånd. Du skulle kunngjøre det før det skjedde, og du talte til kongen av Egypt foran alle hans tjenere og hele hans folk.

7 Og alt skjedde etter dine ord. Ti store og fryktinngytende dommer kom over Egypts land, slik at du kunne fullbyrde hevnen over landet for Israels skyld.

8 Og Herren gjorde alt dette for Israels skyld og i samsvar med pakten han hadde opprettet med Abraham, da han fastsatte at han skulle ta hevn over dem fordi de med makt hadde ført Israels barn inn i trelldom.

9 Og fyrsten Mastema reiste seg mot deg og forsøkte å overgi deg i faraos hender. Han hjalp også de egyptiske trollmennene.

10 Og de sto frem og utførte onde tegn foran deg. Vi tillot dem riktignok å utføre disse onde gjerningene, men vi tillot dem ikke å bringe lindring eller oppheve plagene ved sine handlinger.

11 Og Herren slo dem med ondartede byller, så de ikke klarte å bli stående. For vi slo dem ned, slik at de ikke lenger kunne utføre et eneste tegn.

12 Men til tross for alle disse tegnene og underne ble fyrsten Mastema ikke gjort til skamme. Han tok mot til seg og ropte til egypterne at de skulle forfølge deg med hele Egypts styrke, med stridsvognene, hestene og alle hærene til folkene i Egypt.

13 Og jeg stilte meg mellom egypterne og Israel. Vi utfridde Israel fra hans hånd og fra hendene til folket hans, og Herren førte dem gjennom havet som om det var tørt land.

14 Og alle folkene som han hadde ført ut for å forfølge Israel, kastet Herren vår Gud midt ut i havet, ned i avgrunnens dyp under Israels barn. Slik Egypts folk hadde kastet barna deres i elven, tok han hevn over én million av dem. Tusen sterke og kraftfulle menn ble utslettet for hvert spedbarn blant ditt folks barn som de hadde kastet i elven.

15 Og på den fjortende, femtende, sekstende, syttende og attende dagen ble fyrsten Mastema bundet og holdt fanget bak Israels barn, slik at han ikke kunne anklage dem.

16 Og på den nittende dagen slapp vi dem løs, slik at de kunne hjelpe egypterne med å forfølge Israels barn.

17 Og han forherdet hjertene deres og gjorde dem gjenstridige. Dette var en plan som Herren vår Gud hadde lagt, for at han skulle slå egypterne og kaste dem i havet.

18 Og på den fjortende dagen bandt vi ham, slik at han ikke kunne anklage Israels barn den dagen de ba egypterne om gjenstander og klær, om gjenstander av sølv, gull og bronse. Slik skulle de ta egypternes eiendeler som gjengjeldelse for trelldommen de med makt hadde tvunget dem inn i.

19 Og vi førte ikke Israels barn ut av Egypt tomhendte.

Kapittel 49 - Påskens forskrifter

1 Husk budet som Herren ga deg om påsken, at du skal feire den til fastsatt tid, på den fjortende dagen i den første måneden. Du skal slakte påskelammet før kvelden kommer, og de skal spise det om natten, på kvelden før den femtende dagen, fra solnedgangen.

2 For denne natten, da høytiden og gleden begynte, spiste dere påskemåltidet i Egypt, mens alle Mastemas makter var blitt sluppet løs for å drepe alle førstefødte i Egypts land, fra faraos førstefødte til den førstefødte hos slavekvinnen ved kvernen, og også de førstefødte blant buskapen.

3 Og dette var tegnet Herren ga dem: I hvert hus hvor de så blodet fra et årsgammelt lam på dørbjelken, skulle de ikke gå inn for å drepe, men gå forbi. Slik skulle alle som var i huset, bli reddet fordi blodets tegn var på dørbjelken.

4 Og Herrens makter gjorde alt slik Herren hadde befalt dem. De gikk forbi alle Israels barn, og plagen rammet dem ikke, slik at ikke en eneste levende skapning blant dem ble drept, verken dyr, mennesker eller hunder.

5 Men plagen var svært alvorlig i Egypt. Det fantes ikke et eneste hus i Egypt hvor ingen var død, og overalt var det gråt og klage.

6 Og hele Israel spiste kjøttet av påskelammet og drakk vinen. De lovpriste, velsignet og takket Herren, sine fedres Gud, og var klare til å dra ut fra Egypts åk og den onde trelldommen.

7 Og du skal huske denne dagen gjennom alle dine levedager og holde den fra år til år, én gang hvert år på den fastsatte dagen, etter alle forskriftene

som gjelder for den. Du skal ikke utsette den fra én dag til en annen eller fra én måned til en annen.

8 For dette er en evig forskrift, inngravert på de himmelske tavlene for alle Israels barn. De skal holde den hvert år på den fastsatte dagen, én gang i året gjennom alle sine slekter. Den har ingen tidsbegrensning, for den er fastsatt til evig tid.

9 Og den mannen som er fri fra urenheter, men ikke kommer for å feire påsken på den fastsatte dagen, for å bære frem et velbehagelig offer for Herrens ansikt og spise og drikke for Herrens ansikt på høytidsdagen, skal utryddes fra folket dersom han er ren og befinner seg i nærheten. Fordi han ikke bar frem Herrens offer til fastsatt tid, skal han selv bære sin skyld.

10 La Israels barn komme og holde påsken på den fastsatte dagen, den fjortende dagen i den første måneden, mellom kveldene, fra den siste tredjedelen av dagen til den første tredjedelen av natten. For to deler av dagen er gitt til lyset, og den tredje delen til kvelden.

11 Dette er det Herren befalte deg da han sa at du skulle holde den mellom kveldene.

12 Det er ikke tillatt å slakte påskelammet mens det ennå er fullt dagslys, men først i tiden som nærmer seg kvelden. De skal spise det om kvelden, frem til den første tredjedelen av natten er over. Alt kjøtt som er igjen etter dette tidspunktet, skal de brenne med ild.

13 De skal ikke koke det i vann eller spise det rått, men steke det over ild. De skal spise det uten opphold. Hodet, innvollene og føttene skal stekes over ilden, og de skal ikke bryte noe bein på det. For blant Israels barn skal ikke noe bein knuses.

14 Derfor befalte Herren Israels barn å holde påsken på den fastsatte dagen og ikke bryte noe bein på påskelammet. For dette er en høytidsdag og en dag som er befalt. Den må ikke flyttes fra én dag til en annen eller fra én måned til en annen, men skal holdes på sin egen høytidsdag.

15 Og du skal befale Israels barn å holde påsken gjennom alle sine levedager, hvert år, én gang i året på den fastsatte dagen. Den skal være et minne som er velbehagelig for Herrens ansikt. Ingen plage skal komme over dem for å drepe eller ramme dem i det året de feirer påsken til rett tid og i alle henseender etter hans befaling.

16 Og de skal ikke spise påskemåltidet utenfor Herrens helligdom, men foran Herrens helligdom. Hele Israels menighet skal feire det til fastsatt tid.

17 Og hver mann som kommer på denne dagen, fra tjue år og oppover, skal spise det i deres Guds helligdom for Herrens ansikt. For slik er det skrevet og fastsatt at de skal spise det i Herrens helligdom.

18 Og når Israels barn kommer inn i landet de skal ta i eie, Kanaans land, og reiser Herrens tabernakel midt i landet, blant en av stammene sine, inntil Herrens helligdom er blitt bygget i landet, skal de komme og feire påsken ved Herrens tabernakel. Der skal de slakte påskelammet for Herrens ansikt fra år til år.

19 Og når huset som bærer Herrens navn, er blitt bygget i landet de har fått til arv, skal de dra dit og slakte påskelammet om kvelden, ved solnedgang, i den siste tredjedelen av dagen.

20 Og de skal bringe blodet frem ved alterets fot og legge fett på ilden som brenner på alteret. Kjøttet skal de spise stekt over ild i forgården til huset som er helliget i Herrens navn.

21 De skal ikke feire påsken i byene sine eller på noe annet sted enn foran Herrens tabernakel eller foran hans hus, hvor hans navn har tatt bolig. De skal ikke vike bort fra Herren.

22 Og du, Moses, skal befale Israels barn å holde påskens forskrifter, slik det er befalt deg. Du skal hvert år kunngjøre for dem året og den fastsatte dagen, og høytiden for de usyrede brødene. De skal spise usyret brød i sju dager og holde høytiden. Hver dag gjennom disse sju gledens dager skal de bære frem et offer for Herrens ansikt på deres Guds alter.

23 For dere feiret denne høytiden i hast da dere dro ut fra Egypt, helt til dere kom inn i Sjur-ørkenen. Ved havets bredd fullførte dere feiringen.

Kapittel 50 - Jubelårene, sabbaten og dagenes inndeling

1 Og etter denne loven gjorde jeg kjent for deg sabbatsdagene i Sin[ai]-ørkenen, som ligger mellom Elim og Sinai.

2 Og på Sinaifjellet fortalte jeg deg om landets sabbater, og jeg fortalte deg om jubelårene innenfor årsabbatene. Men selve året for jubelåret har jeg ikke fortalt deg om ennå, før dere kommer inn i landet dere skal ta i eie.

3 Og landet skal også holde sine sabbater mens de bor der, og de skal kjenne jubelåret.

4 Derfor har jeg fastsatt årsukene, årene og jubelårene for deg. Det har gått førtini jubelår fra Adams dager og frem til denne dagen [år 2410 etter skapelsen], og ytterligere én årsuke og to år. Og det gjenstår ennå førti år [år 2450 etter skapelsen] til å lære Herrens bud, før de går over Jordan mot vest og kommer inn i Kanaans land.

5 Og jubelårene skal fortsette å gå, helt til Israel er rensset fra all skyld knyttet til hor, urenhet, besmittelse, synd og villfarelse, og bor trygt i hele

landet. Da skal det ikke lenger finnes noen Satan eller noen ond skapning, og landet skal være rent fra den tiden og til evig tid.

6 Og se, budene om sabbatene har jeg skrevet ned for deg, sammen med alle lovbestemmelsene som hører til dem.

7 Seks dager skal du arbeide, men den sjuende dagen er sabbat for Herren deres Gud. På den dagen skal dere ikke gjøre noe arbeid, verken dere selv, sønnene deres, tjenerne eller tjenestekvinnene deres, buskapen deres eller den fremmede som bor hos dere.

8 Og den mannen som utfører noe arbeid på sabbaten, skal dø. Enhver som vanhelliger denne dagen, enhver som ligger med sin hustru, eller som sier at han skal gjøre noe arbeid på den, eller legge ut på en reise for å kjøpe eller selge, skal dø. Det samme gjelder den som henter vann som han ikke hadde gjort klart til seg selv på den sjette dagen, eller som løfter en byrde for å bære den ut av teltet sitt eller huset sitt.

9 Dere skal ikke gjøre noe som helst arbeid på sabbatsdagen, bortsett fra det dere har forberedt på den sjette dagen, slik at dere kan spise, drikke og hvile. Dere skal holde sabbat og avstå fra alt arbeid på denne dagen og velsigne Herren deres Gud, som har gitt dere en festdag og en hellig dag. For denne dagen er en dag som tilhører det hellige riket, for hele Israel, blant alle deres dager, til evig tid.

10 For stor er den æren Herren har gitt Israel, at de skal spise, drikke og bli mette på denne høytidsdagen og hvile fra alt arbeid som hører til menneskenes daglige strev. Unntaket er å brenne røkelse og bære frem offergaver og ofre for Herrens ansikt, både på de fastsatte dagene og på sabbatene.

11 Bare dette arbeidet skal utføres på sabbatsdagene i Herren deres Guds helligdom, slik at det stadig kan gjøres soning for Israel med ofre fra dag til dag, som et minne som er velbehagelig for Herrens ansikt. Da skal han alltid ta imot dem, dag etter dag, slik du har fått befaling om.

12 Og enhver som utfører noe arbeid på sabbaten, legger ut på en reise eller dyrker jorden sin, enten hjemme eller et annet sted, og enhver som tenner ild, rir på et dyr eller reiser med skip over havet, og enhver som slår eller dreper noe, slakter et dyr eller en fugl, fanger et dyr, en fugl eller en fisk, eller som faster eller fører krig på sabbatene:

13 Den mannen som gjør noe av dette på sabbaten, skal dø. Slik skal Israels barn holde sabbatene etter budene om landets sabbater, slik det er skrevet på tavlene som han ga i mine hender, for at jeg skulle skrive ned for deg lovene om de fastsatte tidene og hvordan disse tidene er inndelt etter dagene sine.

Med dette er beretningen om inndelingen av dagene fullført.